

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Το άνοιξιό του βράδυ σκόρπιζε γύρω τ' άρώματά του. Πιασμένοι από το χέρι ο Πιέρ κι' η Μαγδαληνή προχωρούσαν άργα στο χλοϊμένο δρομάκι της εξοχής, γυρίζοντας στο σταθμό που θα παίρναν το λεωφορείο για το Παρίσι.

Ήσαν απερίγραπτα ευτυχισμένοι. Είχαν περάσει την Κυριακή τους στην εξοχή.

Ο Πιέρ έσκυβε κάθε τόσο και ψιθύριζε στη Μαγδαληνή:

— Σ' αγαπώ τρελλά, Μαγδαληνή.

— Καλέ μου Πιέρ, το ίδιο συνέβη και σ' εμένα. Είσαι ο πρώτος άντρας για τον όποιο χτύπησε η καρδιά μου. Σε λατρεύω, Πιέρ!... Τίποτα στον κόσμο δεν θα μάς χωρίσει.

— Μόνον ο θάνατος! Απάντησε ο νέος.

— Ο θάνατος... Άλλά γη μιάς για το θάνατο, αγαπημένο μου. Είμαστε νέοι. Η ζωή άνοίγεται μπροστά μας γεμάτη έλπίδες...

Η πατρίδα μας είχε σκληρόννη βέβαια. Ζούμε κάτω απ' την τυραννία ενός σκληρού κι' απάνθρωπου επιδρομέα: του Γερμανού. Μα δεν μπορεί να διαρκέσει αυτό πολύ ακόμα.

Ήταν η μαύρη περίοδος της Κατοχής.

Οι δυο νέοι είχαν γνωρίσει στη μία μικροδιακοσμάδα, ένα βράδυ, σε κάποιο φιλικό σπίτι και είχαν νιώσει...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Επίθεσις

Ο φουκαρέυς, ο δύστηνος, ο άτυχής, ο τάλας, ο ζήσας ως Καζανόβου, εις φλογεράς αγκάλας, ύπεστην, φει! επίθεσιν άναφανδόν άνοικειον, και ως έκ τούτου γέγονε πολυ... καλαμπάκιον. Ήγουν προχθές περιπατών επί των λεωφόρων, και συν αυτό τή θήλα μβανίζων κατά κόρον, είδον εξαφνης έμπροσθεν — μα την θεάν την Ήραν — έξοχως νουσιμόεσαν και νταρντανώδη... χήραν. Και — ως είκος — συλλογισθείς ερωτικούς θριάμβους, — προσέτι δε περί αυτών τυγχάνων γάρ ατίσις — έπλεύρισον κανονικώς και, μετά πλήρους θάμβους, γενόμενος — τρόπον τινά — εις ταύτην... κολιταίς!

— Ω! γύναι! έψιθύρισον, ποικιλώδως έχάρην, καθ' ό τοιαύτην έκφρασιν και τηλικαύτην χάριν, ουδέποτε συνήντησον και, μα την Άφροδίτην, άρκούντως θα έζήλευον, ζώντα, τόν... (μακαρίτην!)

Και όντως — Ω! του θάματος! — (πρό σκοτεινής παρόδου, έποίησιν την έναρξιν ερωτικής εφ' (δου)

δώσας αύτίκα τή χηρή, μετά σπουδής (και βίας) δύο φλογώδεις άσπασμους και τέσσα... τσιμβίας

Πλην αύτη, τί παράξενον! θυμώσας (βεβαίως) με ώθησεν ή άγενής άγρίως και βι... (αίως, και μ' έρριψεν, αλλοίμονον! έκτάσθη και (άνασκελα,

και φεύγουσα μοι έδωσεν και δέκα πέν... (δε... φάσκελα!...)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Είμαι οικογενειάρχης έπαι. Μα θα τα θυσιάσω όλα για την Πατρίδα!... Η Μαγδαληνή υποψίασθηκε τί συνέβαινε. Κι' άγωνιούσε. Τώρα τελευταία κι' ο Πιέρ της φαινόταν κάπως διαφορετικός. Αυτός που ήταν πριν τόσο πρόσχαρος είχε χάσει το κέφι του.

— Τί έχεις, Πιέρ; Τί σου συμβαίνει, αγαπημένο μου;

— Δεν είναι τίποτα. Ίσως να είμαι λίγο αδιάθετος. Μην άνησυχής, αγαπητή μου, τίς άπαντούσε έκείνος.

Μιά νύχτα έπεσε ο κεραυνός στο σπίτι της Μαγδαληνής. Ο πατέρας της γύρισε πολύ άργα με το πρόσωπο συννεφιασμένο. Δεν τολμούσαν να τον ρωτήσουν τί συμβαίνει. Ένοιασαν κάποια άπειλή, κάποιον κίνδυνο στον άέρα.

Ο πατέρας της Μαγδαληνής κάρφωσε τέλος τα μάτια του στην κόρη του και της είπε:

— Μαγδαληνή, φτωχό μου παιδί, πρέπει να φανής γενναία, πρέπει να σφίξεις την καρδιά σου. Ο Πιέρ είναι ένας προδότης!...

— Πάτερ!...

— Εργάζεται για λογαριασμό των Γερμανών. Είναι ένας άθλιος. Η όργάνωσή μας έχει συντριπτικά στοιχεία έναντίον του. Πρέπει να πεθάνει!...

Η Μαγδαληνή σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη. Μα όταν συνήλθε ήταν άλλόκοτα ήρεμη και τα μάτια της λάμπανε παράξενα.

Φάνει πατέρα, είπε. Μη μου πής τίποτε άλλο. Μια χάρι μόνον σου ζητώ. Ν' αφήσεις σε μένα την τιμωρία του προδότη.

— Σε σένα; Τρελλάθηκες!...

— Μη μου άρνηθής. Δυο άδελφια μου σκοτώθηκαν στον πόλεμο. Όρκίζομαι στο αίμα τους πως θα φανώ αντάξιά τους.

Την Κυριακή, η Μαγδαληνή καθισμένη στη χλόη κρατούσε στα γόνατά της το κεφάλι του Πιέρ.

— Μ' αγαπάς, Μαγδαληνή; τη ρώτησε έκείνος σε μια στιγμή.

— Σ' αγαπώ πολύ, Πιέρ, και θα σου το άποδείξω.

Κι' ενώ του χάιδευε τα μαλλιά έδωλε με το άλλο της χέρι απ' τον κόρφο της ένα μικρό περιστρόφο.

Ο Πιέρ κρατούσε τα μάτια του κλειστά. Στήριζε την κάννη του όπλου στον κρόταφό του και πυροβόλησε. Ο νέος έγειρε κι' έπεσε στη χλόη, χωρίς να βγάλη ούτε ένα βογγητό. Άσθονο αίμα έθαψε κόκκινες τις άσπρες μαργαρίτες.

Η Μαγδαληνή γονάτισε πλάι του. Ήταν χλωμή σαν νεκρή κι' έτρεμε σύγκορμη. Τον φίλησε στα χείλη που ήσαν ακόμα ζεστά κι' έπειτα άρχισε να τρέχει μέσα στο δάσος ξεφωνίζοντας άγρία, σπαρτακτικά:

— Μη μ' έμποδίζετε... Με περιμένει ο Πιέρ στην εκκλησία για το γάμο μας... ο λατρευτός μου Πιέρ!...

Η δυστυχισμένη κοπέλλα είχε τρελλαθεί!...

Ε. ΚΑΡΑΝΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιγκο ρεπορτάζ

Ο Μπουμπούλ, ο διάσημος Γάλλος κωμικός που βρίσκεται για λίγες μέρες στην Αθήνα, πρωτανέθηκε στη σκηνή σε ηλικία 17 ετών. Η πρώτη του όμως έρασιτεχνική εμφάνιση έγινε όταν ακόμα ήταν μαθητής 12 ετών.

Όπως μάς άφηγείται, στο σχολείο ήταν άμελης και πολύ άτακτος. Την ήμερα, λοιπόν, που έπρόκειτο να κάνει την πρώτη του εμφάνιση στην έρασιτεχνική σχολική παράστασι, τσακώθηκε μ' ένα συμμαθητή του, κι' αυτός του έπριξε το μάτι!

Ετσι το ίδιο βράδυ υποχρεώθηκε να παρουσιάσει στη σκηνή με πριμμένο το πρόσωπο. Δεν είχε καμμία ξεχωριστή επιτυχία τότε, όπως όμολογεί ο ίδιος. Έτσι όμως όπως παρουσιάστηκε με παραμορφωμένο το πρόσωπο, χειροκροτήθηκε πάρα πολύ από οίκτο και αυτό έγινε άφορμή με το πρώτο του καλλιτεχνικό... βάπτισμα, να γίνει δημοφιλής!

Ο Ζωρζ Μίλτον—αυτό είναι το πραγματικό όνομα του Μπουμπούλ — έχει ακόμα στο ενεργητικό του μία μεγάλη κινηματογραφική επιτυχία, το περίφημο φιλμ «Βασιλεύς των τζαμπατζήδων» που έσπασε πριν από μερικά χρόνια όλα τα ρεκόρ συνεχούς προβολής, άφου παίχτηκε επί έναμιση χρόνο στους δυο μεγάλους παρισινούς κινηματογράφους «Μουλέν Ρουζ» και «Ιντεριά».

Υστερα από τρία χρόνια, γύρισε απ' την Αμερική, όπου θα μείνει λίγες μέρες στις Αθήνες, η μικρότερη αδελφή των γνωστών τραγουδιστριών Πι και Νι, Νίτα Κουτσούκη — Μπαίκερ, που παντρεύτηκε εδώ, λίγο μετά την άπελευθέρωσή, και ύστερα από ένα σφοδρό έρωτα, το Φλόυντ Μπαίκερ ένα συμπαθέστατο ύπολοχαγό τις αεροπορίας, σήμερα πλουσιώτατο εργοστασίαρχη κουμπιών στον Άγιο Φραγκίσκο της Καλιφορνίας. Λίγο άργότερα έφυγαν μαζί για την Αμερική, όπου οι συγγενείς του Φλόυντ, έπεφύλαξαν θερμοτάτη υποδοχή στην Ελληνίδα νύφουλα.

Στις 17 Σεπτεμβρίου, η Πάολα, λίγο πριν ξαναγυρίσει στην Αμερική, θα δώσει ένα ρεσιτάλ στο θέατρο «Ρεξ» για τα άνταρτόπληκτα. Στο ρεσιτάλ της αυτό, που θα χωρίζεται σε τρία μέρη, η Πάολα, θα εμφανισθεί πρώτα σε τραγούδι του Άντικ και του Χαιροπούλου. Στο δεύτερο μέρος θα τραγουδήσει μαζί με τον Έπιτροπάκη τις μεγαλύτερες όπερτικές της επιτυχίες. Τέλος στο τρίτο μέρος, η Πάολα, θα έρμηνεύσει Αμερικάνικα τραγούδια. Θα την συνοδεύσουν σε δυο πιάνο, ευγενώς προσφερθέντες, οι κ. κ. Κ. Καπνίσσης και Η. Θεοφανίδης.

Η Βέμπο στην Πόλη, περιέλαβε στο ρεπερτόριό της και ένα τούρκικο τραγούδι με τον τίτλο «Γιουζέλ Σταμπουλ».

Ο μουσικός θίασος των άδελφών Καλουτά, που ένισχύθηκε και με τον Κώστα Μανιατάκη, μετά την Αίγυπτο σημειώνει τώρα επιτυχία και στην Κύπρο.

Ο θίασος του δημοφιλούς κωμικού κ. Β. Λογοθετίδη θα εγκαινιάσει την χειμερινή σαιζόν στο «Κεντρικόν», με την τελευταία μεγάλη Αγγλική επιτυχία «Χαρές του ταξιδιού».

Με την συνεργασία του Αιμ. Βεάκη ή κ. Κατερίνα θ' άνεδάσει τόν «Ο κτώβριο στο Ίντελ» τόν «Αντώνιο και Κλεοπάτρα» του Σαίξπηρ.

Ο χορευτής Μοσγόνουλος και η παρτενάρ του Τασία, φεύγουν προςεχώς για την Αίγυπτο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Γυναικείος Αφοπλισμός

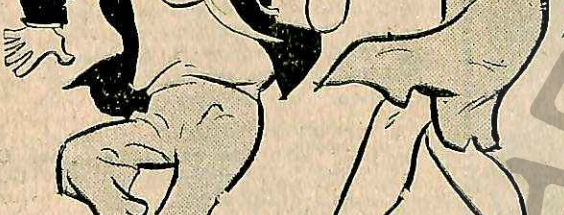
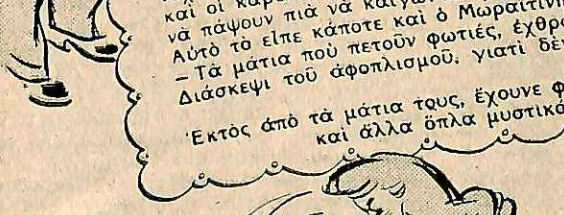
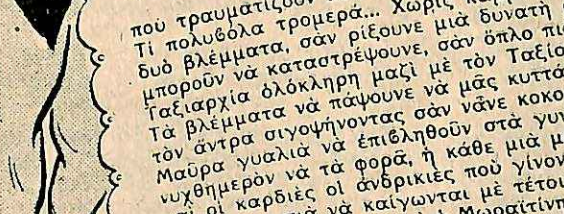
Τι ανίσθη, τρομερή! Ο άοπλος ο άντρας γίνεται θύμα πάντοτε μιάς ένοπλης γαλιάντρας και όχι τώρα μοναχά, μα πάντοτε τους νεϊάτα. Κρύβουμε όπλα τρομερά στα δροσερά τους νεϊάτα. Κι' οι άντρες τραγουδούσαν με τρόπο, τόσα χρόνια: — Βασιλν τα κουμπούρια σου με τί τάχεις γεμάτα: — Όρίστε ή άπόδειξις για νάνε πιστευτόν πως ή γυναικα όπλοφορεί... από πολλών έτών! Άν ίσως αναλύσαμε αυτά τα όπλα όλα, εχουμε μάτια προ παντός που είναι πολυέδρα.

Ρίχνουν βολές τσακίρκες, που τραυματίζουν και σεμνούς άκόμη ιεροκήρυκες. Τι πολυέδρα τρομερά... Χωρίς καμμία ντροπή δυο βλέμματα, σαν ρίξουνε μία δυνατή ντροπή μπορούν να καταστρέψουν, σαν όπλο πιο κυρίαρχο τα βλήματα ολόκληρη μαζί με τόν Ταξίαρχο!...

Τα βλήματα να πάθουνε αν νάνε κοκορέσει. Τόν άντρα σιγοψηφνόντας σαν νάνε κοκορέσει. Μαύρα γυαλιά να επιβληθούν στα γυναικεία μάτια νυχθημέρον να τα φορά, ή κάθε μία μαργιόλα και οι καρδιές οι άνδρικές που γίνονται κομμάτια να πάθουν πιά να καίγονται και ο Μωρατίτης: Αυτό το έλεπε κάποτε και ο Μωρατίτης:

— Τα μάτια που πετούν φωτίες, έχθροί ναι της ειρήνης. Διάσκεψι του άφοπλισμού, γιατί δεν τούς τα σβύνεις.

Εκτός από τα μάτια τους, εχουμε φυσικά και άλλα όπλα μυστικά.

Επίσης και άλλα, φίλοι μου, το λέω χωρίς κακία, λέγονται όπλα θηλυκά ή όπλα γυναικεία, έτοιμα για να δράσουν σε μία στιγμή όργης, και κάποια σπουδαιότερα: Η μυστική παγίδα!... Όποιος χαριεντίζεται με κάποια δεσποινίδα και κάνει τόν παλληκαρά και δεν φοβάται χάρη, αν πέση έτσι εσφονικά σε μυστική παγίδα εύθους αϊχμολογίζεται... και ψάχνει για κουμπάρο!...

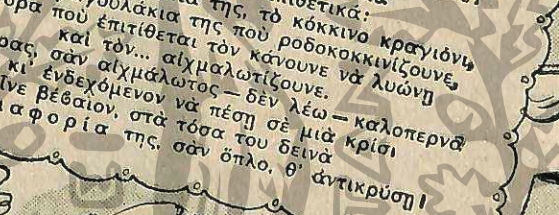
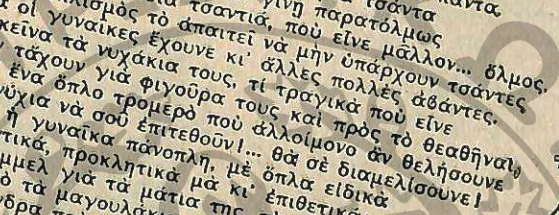
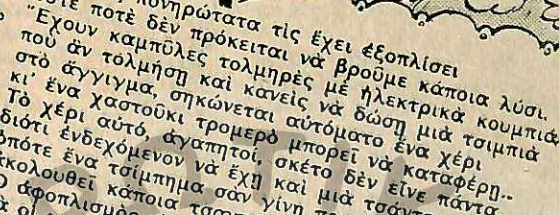
Εισαγωγή της Σοφίας...

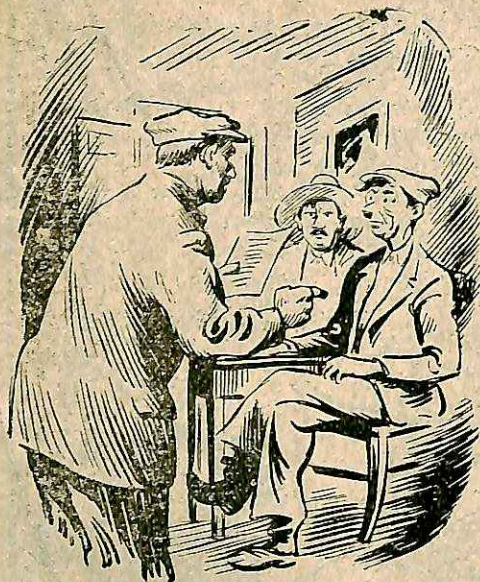
Μα Τάσια...

Εισαγωγή της Σοφίας...

Μα Τάσια...

Ενώ οι μεγάλοι συζητούν, σε τόσες διασκέψεις ποιά επί τέλους θα 'τανε ή λύσις ή σωστή για νάπαιαν οι πόλεμοι κι' επικρατεί μία σκέψις ότι προ πάντων θάπρεπε καθείς ν' άφοπλιστεί, κι' ο κόσμος εξοπλίζεται λοιπόν, διακινώνεται με νέα όπλα συνεχώς κι' ουδέποτε άφοπλίζεται, υπάρχει κι' άλλο ζήτημα που μάς άπασχολεί: Τό ζήτημα των γυναικών, που τόχουνε καύμό τους να μην αφήσουν τίποτε από τόν όπλισμό τους.

Με χρωματιστές έντυπες έγκυκλιούς οι πράκτορες έεσηκωναν τὰ μυαλά των χωρικών.

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ στούς λαθρομετανάστες

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του
συγγραφέα **υ.κ. κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ**

Κάθε λίγο διαβάζουμε στις καθημερινές έφημερίδες μιά στερεότυπη είδησι:

«Συνελήφθησαν επί του άτμοπλοίου «τάδε» ιεαροί λαθρομετανάστες, προτιθέμενοι νά μεταβούν εις την Άμερικήν. Οί συλληφθέντες παρεδόθησαν εις την λιμενικήν άστυνομίαν διά τὰ περαιτέρω».

Σχεδόν σέ κάθε άναχώρησι πλοίου γιά τὸ έξωτερικό θά σημειωθῇ καί ἡ άπαραίτητη άπόπειρα λαθρομεταναστεύσεως. Ένας, δυό νέοι, άνεργοί συνήθως, άπ' αὐτούς πού ζοῦν μέ τὸ δνειρο τῆς περιπετειάς, γλυστροῦν στά πιά άπίθανα μέρη τοῦ βαποριοῦ, περνοῦν μερικές μέρες στίς καρβουναποθήκες, στ' άμπάρια, άνάμεσα στά τσουβάλια ἢ σέ βαρέλια, κι' όταν τοὺς σφίξῃ ἡ πείνα καί κυρίως ἡ δίψα βγαίνουν στήν... έπιφάνεια, συλλαβάνονται καί ξαναθρίσκονται στόν Πειραιά.

Πολλοί άποκαλύπτονται προτοῦ ξεκινήσῃ τὸ πλοίο άπό τὸ λιμάνι. Άλλοι «έν πλώ». Καί τότε τοὺς επιθιάζουν σ' ένα άλλο πλοίο πού θά τοὺς μεταφέρῃ σὸ πρῶτο έλληνικό λιμάνι. Αὐτῇ εἶνε ἡ συνήθισμένη μοῖρα τῶν λαθρομεταναστών. Υπάρχουν καί μερικοί πού προλαβαίνουν νά δοῦν ένα ξένο λιμάνι. Τούς παραλαμβάνει τότε ἡ τοπική άστυνομία, τοὺς φιλοξελεῖ μερικές μέρες στίς φυλακές καί μέ τὴν πρώτη εὐκαιρία τοὺς στέλνει πίσω στήν πατρίδα τοὺς.

Αὐτά συμβαίνουν τώρα. Παλαιότερα ὅμως ἡ λαθρομεταναστεύσις γινόταν μέ κάποιαν... έπισιμότητα. Ένας πού διψοῦσε περιπέτεια δέν εἶχε παρὰ νά άποταθῇ σ' ένα άπό τὰ ειδικά ταξιδιωτικά γραφεῖα — τὰ μικρά καί άσημαντά πάντως πού έπειθῇ δέν εἶχαν κανονικές δουλειές κυνηγοῦσαν τίς ὑποπτες έπιχειρήσεις — κι' αὐτὸ ανέλαμβαν νά τὸν στείλῃ «άσφαλῶς» ὅπου επιθυμοῦσε ἡ ψυχὴ του: στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, στόν Καναδά, στήν Άργεντινή, στή Χιλή, στήν Αὐστραλία, στή Γῆ τοῦ Πυρός.

Τρία — τέσσερα ἦσαν αὐτὰ τὰ γραφεῖα. Άλλά εἶχαν τὴν τέχνη νά έεσηκωνοῦν τὰ μυαλά τῶν άφελῶν καί κυρίως τῶν χωρικῶν. Ἡ αλήθεια εἶνε πὼς

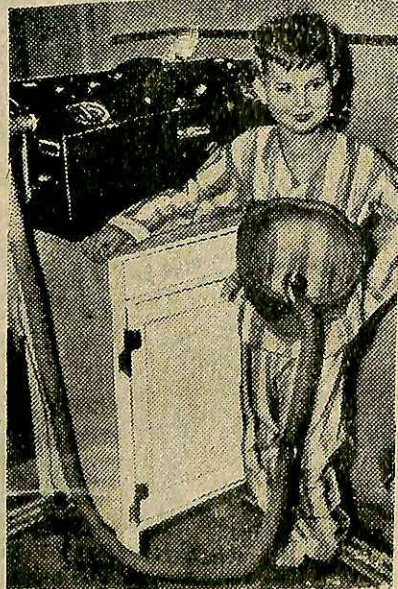
τοὺς φόρτωναν σέ βαπόρια καί τοὺς έστελναν σέ μακρινές χώρες. Πὼς ὅμως; Καί μέ ποιά άποτελέσματα;

Πρῶτα — πρῶτα διαφήμιζαν κατὰ τρόπο καταπληκτικό τὰ άγαθὰ τῶν μακρινῶν παραδεισίων. Έχω ὑποστά μου μιά έγκύκλιο ενός ταξιδιωτικοῦ γραφείου, πού κυκλοφόρησε τὸ 1929 στά χωριά καί άνήγγειλε τίς άπίστευτες εὐτυχίες πού μπορούσε νά βρῇ κανεῖς στήν Οὐραγουάη, τὴν Παραγουάη καί τὴ Βραζιλία, φτάνει νά κατάρθωνε νά έεσηκονομῇ τὰ ναῦλα του. Άντιγράφω ένα μέρος:

«Τὸ καλαμπόκι εἰς τοὺς εὐλογημένους αὐτοὺς τόπους φυτρώνει καί φτάνει τὰ τέσσαρα μέτρα (!) ὕψος, τὰ βῶδια πού ὀργάνουν ἐκεῖ κάτω τὴ γῆ κάμνουν τὸ καθένα γιά... πέντε βῶδια έλληνικά, τὸ κυνήγι εἶνε τόσο άφθονο, ὥστε άρκεῖ νά έῃς ένα ὄπλο, νά κλείσῃς τὰ μάτια (!), νά ρίξῃς κατ' έπάνω στά κουτουροῦ καί μετὰ ένα λεπτό νά μαζεῦσῃς άπό κάτω δεκαπέντε — εἴκοσι σκοτωμένα πουλιά πού εἶνε νοστιμώτατο τὸ κρέας τῶν καί άγνωστα εἰς τὴν Έλλάδα. Παντοῦ γίνονται έργα καταπληκτικά καί τὰ εργάτικά χέρια σπανίζουν. Τί κάθεστε στήν ψωρο- Έλλάδα καί ζουρίζετε (;) άδικα; Έδῶ δουλεύετε νύκτα — μέρα μόνον καί μόνον γιά νά κατορθώσετε νά τρώτε ψωμί μέ σουγιά καί νά πληρώνετε δυσβάστακτους φόρους! Άν οικονομῆσετε μοναχὰ τοὺς ναύλους σας ὡς ἐκεῖ πού τὸ πρακτορεῖο μας σας συμβουλεύει, θά σώσετε καί τὸν εαυτό σας καί τὰ σπιτία σας. Σκεφθῆτε γιὰτὶ ὁ καιρὸς περνάει γρήγορα. Γράψτε γιά πληροφορίες στόν πλησιέστερο αντιπρόσωπό μας».

Έτσι λοιπόν μέ κάτι τέτοια έντυπα, χρωματιστά συνήθως γιά νά εἶνε πιὸ χτυπητά, οἱ «πράκτορες» έεσηκωναν τὰ μυαλά τῶν χωρικῶν, πού σκεφτόνταν πὼς ἦταν προτιμώτερο νά σκοτώνουν πουλιά μέ κλειστά μάτια, παρὰ νά τσακίζονται στή δουλειά καί νά πληρώνουν «δυσβάστακτους φόρους».

Έκεῖνη τὴν έποχὴ ξεκίνησε γιά τὴ

Ο ΝΕΟΣ ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΠΝΕΥΜΩΝ

Ο μικρὸς Μόρη Φρέσκο, ἡλικίας 8 χρόνων, δισκεβάξει φορώντας τὸν νέου τύπου σιδηρὸν πνεῦμον, χωρίς γ' αἰολογίζεται πὼς δυστυχισμένο εἶνε ένα συναμῆλικό του παιδάκι πού προσβεβλημένο άπό τὸ τρομερὸ μικρόβιο τῆς παιδικῆς παραλύσεως, ἀναγκάζεται νά φορῇ διαρκῶς έναν παρόμοιο πνεῦμονα πού τοῦ έξασφαλίζει τεχνητὴ αναπνοή.

«μεγάλῃ ζωῇ» κι' ένας γνωστός μου χωρικός άπό τὴ Λειβαδιά. Έμπλεξε μ' άλλους τρεῖς Ροθινῶνες, πούλησε τὸ χωράφι του, πλήρωσε ἑξῇ χιλιάδες δραχμές στόν πράκτορα πού ανέλαβε νά τὸν στείλῃ στή Γῆ τῆς έπαγγελίας, έεσηκονομῇσε καί μερικά δολλάρια καί μιά μέρα βρέθηκε — μαζί μέ τὴν παρέα του — στὸ άμπάρι ενός ἱταλικοῦ ὑπερκαρναίου πού θά τοὺς μετάφερε στή Βενεζουέλα. Άπό κεῖ θά τοὺς παρελάμβανε ένας αντιπρόσωπος τοῦ πρακτορείου, θά τοὺς πῆγαινε στὸ Μεξικό καί θά τοὺς έμπαζε κρυφὰ στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Τὸ πὼς έφτασαν στή Βενεζουέλα — αὐτὰ μοῦ τ' άφηγήθηκε ὁ ίδιος στήν έπιστοφή του ὕστερα άπό μήνες — εἶνε άλλο ζήτημα. Άρρώστειες, βρῶμα, δυσῶδια κτλ. Στὴ Βενεζουέλα αντί νά τοὺς ὑποδεχθῇ ὁ διαπρεπὴς «αντιπρόσωπος», τοὺς παρελάβε ἡ άστυνομία καί τοὺς ὡδήγησε στὸ Λοιμοκαθατήριο πρῶτα κι' ὕστερα στὸ κρατητήριο. Τελικὰ ένεφανίσθη κι' ὁ αντιπρόσωπος. Τούς πῆρε τὰ μισὰ άπό τὰ δολλάρια πού εἶχαν, τοὺς φόρτωσε στὸ τραῖνο πρῶτα κι' ὕστερα στὸ βαπόρι — πάλι άμπάρι κτλ. — καί τοὺς έστειλε στὸ Μεξικό.

— Μόλις άποθίβασθῆτε, τοὺς εἶπε, θά σας παραλάβῃ ὁ άλλος... αντιπρόσωπος καί θά «κανονίσῃ» τὸ ζήτημα.

Στὸ λιμάνι πού άποθίβαστηκαν τοὺς παρέλαβε, πραγματικά ένας ἱταλός, ὁ ὁποῖος τοὺς φόρτωσε σ' ένα άλλο τραῖνο καί τοὺς ὡδήγησε ὡς τὰ σύνορα. Άφού τοὺς ξάφρισε τὰ τελευταῖα δολλάρια, τοὺς έγκατέστησε σέ μιά βρώμικη έρμηκὴ παράγκα πού ὠνομαζόταν «Ξενοδοχεῖο» κι' ὅπου ἦσαν ἤδη έγκατεστημένοι άλλοι πενήντα περίπου μετανάστες ὅλων τῶν φυλῶν καί ὅλων τῶν χρωμάτων. Ἦταν μιά δραματικὴ εἰκόνα σκελετωμένων ανθρώπων, κουρελιασμένων, πειναλέων, άρρώστων, πού περιμέναν μοιρολατρικά τὴ «μεγάλῃ στιγμή».

Ἡ στιγμή λοιπόν αὐτὴ έφτασε ὕστερα άπό μιά βδομάδα. Ο ἱταλός κι' ένας σύντροφός του παρέλαβαν μιά νύχτα τὸ κοπάδι, τὸ ὡδήγησαν σέ μιά δασώδη περιοχή καί τ' άφήκαν στήν τύχη τοῦ άφού ὑπέδειξαν ένα μονοπάτι άπό τὸ ὁποῖο θά μπορούσαν νά γλυστρήσουν — προτοῦ ξημερώσῃ πάντως — «έλεύθερα καί άνειδέχλητα» στὸ έδαφος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ὅπου θά τοὺς περίμενε ὁ τέταρτος αντιπρόσωπος.

Πρόχώρησαν άλλα 2 - 3 χιλιόμετρα κι' όταν έφτασαν στὴ μεθόριο έγιναν δεκτοί μέ... πυροβολισμούς. Ένας άπό τοὺς λαθρομεταναστεύτας τραυματίστηκε βαρεῖα στὸ πόδι. Οἱ άλλοι έέφυγαν καί πιάστηκαν άπό τὴ Μεξικανικὴ άστυνομία.

Άπό τοὺς τέσσερες Έλληνες ὁ ένας πέθανε άπό τίς κακουχίες. Ένας άλλος, άφού περιπλανήθηκε ἐπὶ ένα μῆλο, στα βουνά κατάρφερε κι' έβεινε στὸ Μεξικό. Ο γνωστός μου Λειβαδιώτης — κι' ένας άλλος έπέστρεψαν άναυλα — μ' ένα φορτηγιολεκτικὸς άναυλα — μ' ένα φορτηγὸ στήν Έλλάδα. Όταν ἦλθε καί μέ βρῆκε γιά νά μοῦ εξιστορήσῃ τὴν περιπέτεια του ἦταν ένα ανθρώπινο ράκος, θυμάμαι τὴν τραγωδία του κάθε φορά διαβάζω γι' αὐτοὺς τοὺς άναυλους πού διαβάζω γι' αὐτοὺς τοὺς καζάνια καί νέους πού κρύβονται στὰ καζάνια καί στίς καρβουναποθήκες τῶν βαποριῶν γιά νά πᾶνε στούς μακρινούς «παραδείσους» τῆς Βορείου καί Νοτίου Ἡμερικῆς... Νομίζω πὼς ἐκεῖ ὁ χρυσὸς εἶνε πέταμένος στούς δρόμους.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τζιν Πάκερ

11

—'Εσσύ, κύριε Χριστέ, δὲν μὰς λές τίποτα, εἶπε ἓνα βροῦδι ἡ παρέα στὸ Χρῆστο τὸ Ροδάκι, πλοῦσιο νοικοκύρη, μ' ὁλόκληρη πολυκατοικία δική του. "Ἐλα, ἔλα, μὴ διστάσῃς. Εἶναι ἡ σειρά σου να μὰς πῆς μία ἱστορία γιὰ κάποιο νοικάρη σου... Πιάδ' ἤτανε, λοιπόν, ὁ πῖο παράξενος ἀπ' ἄλλους;

Κι' ὁ κυρ Χρῆστος ἀρχίσει:
— Ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πολυκατοικία μου,
ὅπως ἑξέρετε, εἶναι κάτι παλιὰ στίγνια,
φτωχικά. Σ' ἕνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ φτωχικά
αὐτὰ στίγνια, σ' ἕνα δωμάτιο, μέσα στὴ μίαν
αὐλὴ, ἔμενε ὁ Περικλῆς. Ἐνὰ παλληκάρι
συμπαθητικὸ, φτωχὸ, ἥσυχον... Τίμιο προ-
πάντων. Ὅλοι εἶχαν νὰ κάνουν στὸ γειτο-
νιά μου... τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐγένειά

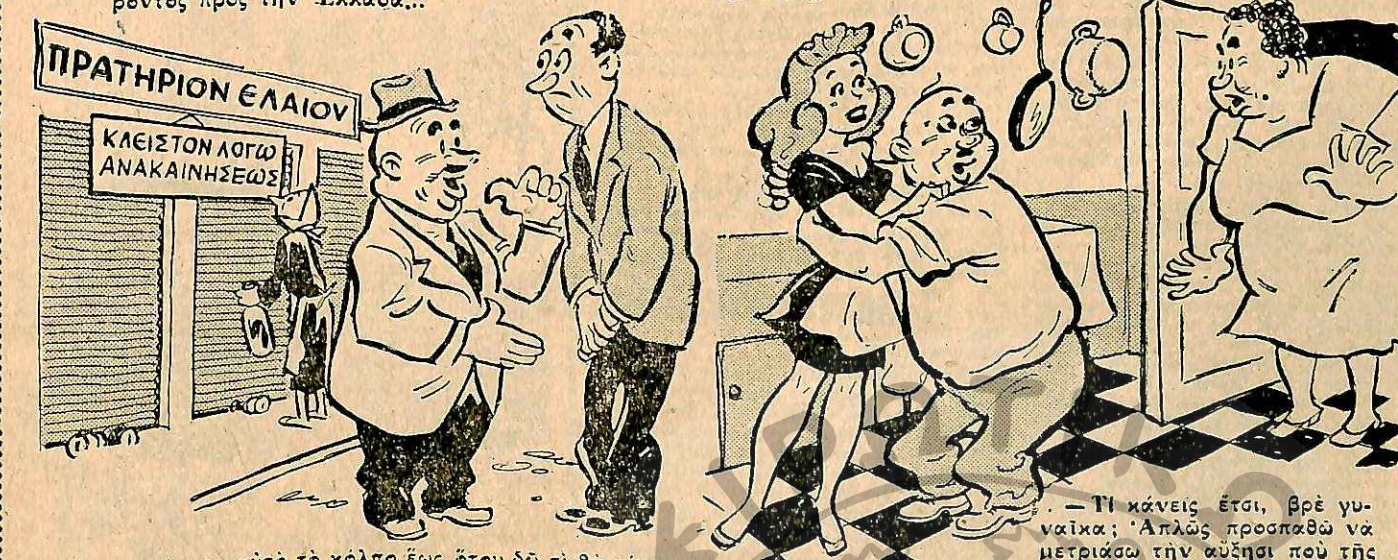
ἔχον ὅταν πρὶς στὸ καφενεῖο. Ἐχον ἕνα σκοπό πρὶς τὴ ζωὴ μου, ἕνα μεγάλο σκοπό. Ἐγὼ εἶπα. Νὰ κάνω ἐντυχισμένην τὴν Ἑλένην μου πού δὲν γνώρισε ἀκόμα τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Πέρασε κανένας μῆνας. Ἐνα βράδυ, ἡ Ἑλένη κ' ὁ Περικλὴς δὲν γύρισαν μαζί ἀπὸ τὴν δουλειὰ τους. Κι' ὕστερ' ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας, κάποιοι γειτόνας μου ἀνήγγειλε τὴ μεγάλη εἰδησιὰ τῆς γειτονίας:

—² Ἦταν ἀμίλητος. Φαίνεται πῶς τὴν ἀγαποῦσε πολὺ... Τὸν ἔξερις ὁμως τί περὶ φανος ποῦ εἶναι. Ἐχει χαθῆ ἀπὸ τῆ γειτονιά, δὲν τὸν βλέπει κανένας πιά.

Αυξήσεις
ΤΟΝ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

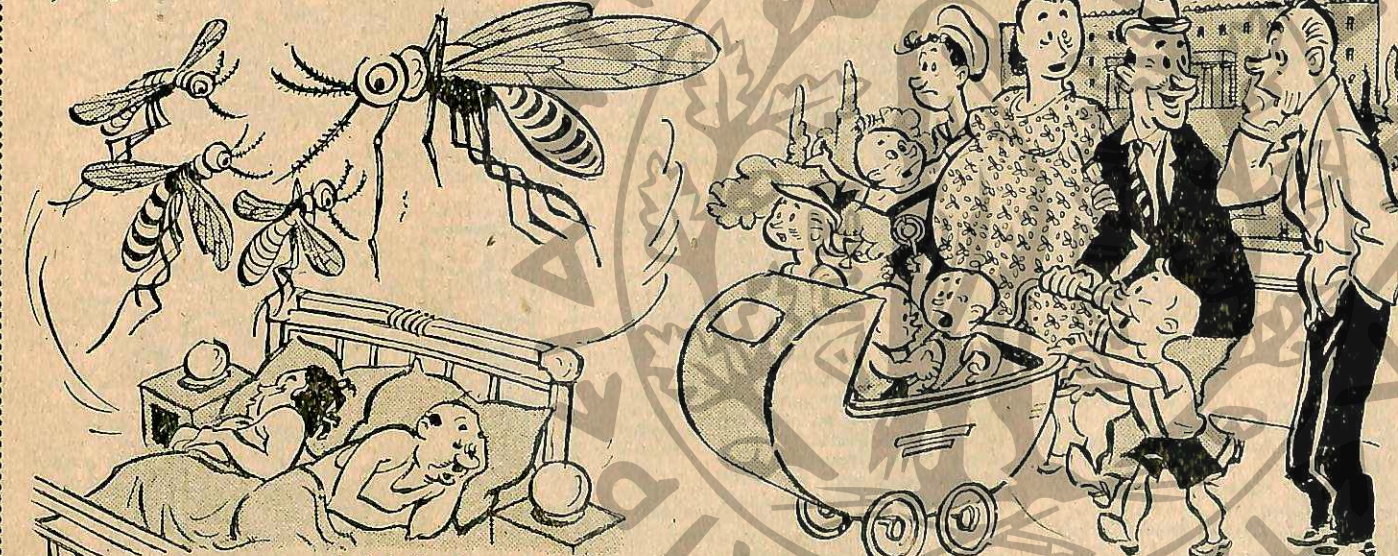
Ενός, κύριε Διευθυντή, δὲν ποῦν γὰρ...

— Εφ' όσον, κύριε Διευθυντά, δέν μοῦ κα-
νατε αὐξήσει κι' ἐγώ εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας θά κάτσω σέ
ἀρέχλα!...

— Επικάρwsα αυτό τὸ κόλπο ἕως ὅτου δῶ τί θὰ γίνῃ
με τὶς αὐξήσεις!...

— Τι κάνεις έτσι, βρέ γυναίκα; Ἀπλῶς προσπαθῶ νὰ μετριάσω τὴν αὐξησι ποὺ τῆς δώσαμε!..

—Τὸ χουνούπι: Καὶ ἀπὸ σήμερα, παιδιά, θὰ ρουφάτε κατὰ 30οο αἷμα περισσότερο!...

—'Εγὼ πάντοτε, φίλε μου, ἤμουν ὑπὲρ τῶν αὐξήσεων!—

ΟΙ ΑΛΛΑΞΙΕΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Μωραχίτης κι' Αρβανίτης

Ο Χουρσίτ πασάς, ο νικητής κι' άποκεφαλίστης του Άλη πασά των Ιωαννινών, έστειλε, μέσα τ' Απρίλη 1821, από τα Γιαννενα, ένα κεχαγιά του, το Μουσταφά, με δυο χιλιάδες στρατεύματα, για να ενισχύση τους Τούρκους του Μωριά. Με γρήγορη πορεία, ο Μουσταφάς, περάσε τη Δυτική Ελλάδα, κατέβηκε, ύστερα, στον Ισθμό κι' έφτασε στην Τρίπολη. Την ίδια μέρα του έρχομαι του, οι Τούρκοι Τριπολιτσωτές στήσανε στην αύλη της φυλακής — όπου είχαν κρατούμενους όμηρους, τους περισσότερους προύχοντες και άρχιερεις του Μωριά — καμμία είκοσάρια παλουκία δαμμένα κατακόκκινα. Σε λίγο μπήκε μέσα ο Τούρκος άρχιταχυδρόμος της Τριπολιτσάς, ο Χασάν άγας. Θέλοντας να δείξη την πίστι του για την τουρκική νίκη, ύστερα, μάλιστα, από τις φτασμένες ένισχύσεις του Μουσταφά, στάθηκε στη μέση της αύλης της φυλακής και κυττάζοντας κατά τα παραυράκια των όμηρων, φώναξε:

— Τα μάθατε;
— Δε μάθαμε τίποτα! άπάντησαν οι όμηροι.

— Λοιπόν, τον Πατριάρχη σας τον κρέμασαν στην Πόλη! 'Ις Άλλάχ (άν βέλη ο Θεός) τα κεφάλια σας θα τα πάω εγώ ο ίδιος (σαν ταχυδρομικός έπίσημος) στο Σουλτάνο! Βλέπετε τα παλουκία, που χώσαμε, όλα κοίμεζι, κριμεζι; (κόκκινα-κόκκινα). Όλους παλουκώ-τους θα σας κάνουμε!...

Ύστερα, φοβερίζοντας προσωπικά το σημαντικό όμηρο κληρικό Παπαλέξη, του είπε:

— Και σένα Παπαλέξη τσιγκέλια ετοιμάζουμε να σε ρίξουμε πάνω...

Ο Παπαλέξης, τετραπέρατος και ψυχωμένος, για να τον δείξη πώς ήξερε καλά τι τον περίμενε αν νικούσαν οι Τούρκοι, μα αυτό ποτέ δεν θα γινόταν, άπάντησε:

— Να σου πώ, μωρέ Χασάν, αν βελήη ο Θεός θα με περάσετε στα τσιγκέλια. Αν όμως δε βελήη, τίποτα δε θα μου κανέτε.

— Μα είπαμε 'Ις Άλλάχ, (άν βέλη ο Θεός), άπάντησε ο Χασάν άγας.

— Κι' εγώ το ίδιο είπα, μωρέ Χασάν, 'Ις Άλλάχ!

Αυτά γινόντουσαν μέσα στην Τρίπολη όσο ήταν ελεύθερη και δεν είχε, ακόμη, πολιορκηθή από τους Έλληνες. Ύστερ από την πολιορκία της όμως, τα πράγματα άλλαξαν ολότελα. Τις τελευταίες μέρες πριν πέση η Τριπολιτσία, οι Τούρκοι από μέσα κι' οι Έλληνες από-ξω αντ'ανώσανε συχνά και τα λέ-γαν. Οι Τούρκοι με δώρα άκριβά κυττάζαν να μαλακώσουν το ραγιά, που σε λίγο θα πέφτανε στα χέρια του. Επίσημοι μάλιστα Τούρκοι, αντ'ανώσανε με παληρούς φίλους ή γνώριμους χριστιανούς. Έτσι πηγαίνανε πολλοί και στον Κολοκο-τρώνη. Δυό απ' αυτούς που παρού-σιζσθηκαν ταπεινοί, μία μέρα, σκύ-ψαν να φιλήσουν το χώμα, κατά την ανατελιτική συνήθεια.

— Τι κάνετε αυτού; τους φώνα-ξε, άμα τους είδε, ο Κολοκοτρώνης. Αυτά τα καϊμάκια, φυλάγτε τα για τους πασάδες σας! Κυττάτε με ίσα και κρένετε!

Οι Τούρκοι άφησαν κατά γης τα πολύτιμα δώρα.

— Βρε ζωνόδολε, φώναξε πάλι ο Κολοκοτρώνης, που ζουρίζετε και τα γένεια σας κιόλα, τι έλπί-δα θαρρείτε πως έχετε με τα πεσκέ-σια σας; Έδω δεν είναι τώρα Κλε-φτουριά! Έδω είναι για μιλιοδνία ψυχές που πολέμημα! Γι' αυτούς

και για τη μοίρα τη δική τους κρι-νόμαστε. Πάρτε πίσω τα χαρίσμα-τά σας! Μ' άρεσουν τα γρόσια, δεν το κρύβω, μα θέλω να τα πάρω με το σπαθί μου! Και να με καστε-ράτε στην Τριπολιτσία!

Έτσι κι' έγινε. Σε πέντε μέρες οι Έλληνες πήραν την Τριπολιτσία (23 Σεπτεμβρίου 1821). Κι' ο Κολοκοτρώνης και οι άλλοι όπλαρχη-γοί δείχτηκαν άλυπτοι στον έχθρο. Μόνο ένα έπίσημο Άρβανίτη, συγ-χώρησε ο Κολοκοτρώνης. Κι' αυτός, μάλιστα, ήταν που πρωτοστάτησε στη σφαγή των Κολοκοτρωνιάων πριν από το Εικοσιένα.

Να πώς έγινε το πράγμα: "Ο-ταν λίγο πριν παραδοθή η Τριπο-λιτσία, οι κλεισμένοι μέσα σ' αυτή, μαζί με τους άλλους Τούρκους Άρ-βανίτες, έκαναν χωριστή συμφωνία με τον Κολοκοτρώνη για να θγούν και να φύγουν απείραχτοι, οι ίδιοι οι Άρβανίτες πιάσαν εκείνον που πρωτοστάτησε στών Κολοκοτρω-νιάων το χαλασμό — γιατί ήταν πολύ γνωστό το κατόρθωμά του — και τον παράδωσαν στον Κολοκο-τρώνη να τον κάνει ό,τι ήθελε. Αυ-τός όμως τον άπόλυσε.

— Εγώ, είχε πη ο Κολοκοτρώ-νης, έκανα το σάξιμο (συνθήκη) μ' όλους έσας μαζί, λοιπόν είναι κι' αυτόνους μέσα, και θάρηη μαζί σας!

Μ' αυτό τον τρόπο φερνόταν ο Γέρος του Μωριά στους παλαιούς έχθρούς του, τους προσωπικούς, μα και στους άλλους, εκείνους που θέ-λαν να τον δωροδοκήσουν.

Κι' όλ' αυτά σε ποιούς καιρούς; Στους καιρούς που δεν είχε ούτε μία άλλαξια έσώρβουχα να καθαρο-φορεθώ.

«Να προσπαθήσει να εύρης με-ρικών πανί να μου κάνουν ένα σά-δρακον, το όποιον να γίνη όλγιον μακρύ, μάλιστα τα καλαμποδα να γίνουν έως κάτω, και με κάθε τρόπο να μου το εξαποστείλεις, ότι δεν έχω διόλου και το προσμένω το δι-χως άλλο...», έγραψε ο ίδιος ο Γέ-ρος στο φίλο του τον Κ. Άλεξαν-δρόπουλο στις 14 Δεκεμβρίου 1821.

Ένα έσώρβουχο είχαν όλοι οι πολεμιστές και για ν' αλλάξουν έ-πρεπε ν' αφήσουν το στρατόπεδο και να πάνε στα σπίτια τους καί-μια Λαμπρή ή Χριστούγεννα. Άλ-λοιώς ποιος είχε νού για πλύσι και καθαριότητα μέσα στη μεγάλη, την άπέραντη έννοια του πολέμου;

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ελληνικές πεννιές

Το Νοέμβριο του 1837 δημοσι-εύθηκε ο νόμος περί εξουσίας γε-νικά και περί τύπου.

Τον ίδιο μήνα δημοσιεύεται το Τιμολόγιο του Φόρου Επίτιμβευ-των. Αντιγράφουμε από αυτό με-ρικά περίεργα έπαγγέλματα της έπο-χής:

Σκουφάς, φεσάς, ταινιοπλέκτης, τρουτουτζής, μπασματζής, λαδομυ-λωνάς, τζαμουκτζής, τηγανοδιορθε-τής, κεραμιδός, τουβλόρης.

Το Δημοτικό Νοσοκομείο ί-δρύθηκε το 1842, κατόπιν γενναίας συνδρομής του Βασιλέως Όθωνος και άλλων φιλανθρωπών όμογενών.

Η Αστυκλινική χτίσθηκε απ' την Κυβέρνησι το 1857.

Την ίδρυσι του Όφθαλμι-ατρείου εμπνεύσθηκε πρώτος και ύ-ποδειξε ο περίφημος για την έπιστη-μονική του ικανότητα και τη φι-λανθρωπία του Βασίλης γιατρος Βερνάρδος Ρέλερ. Το ίδρυμα άρχι-σε να κτίζεται το 1847, αλλά μόλις κατά το 1854 άρχισε τις εργασίες του, υπό την προστασία της βασι-λίσσης Αμαλίας.

Το Βρεφοκομείο ιδρύθηκε το 1859, επί της δημαρχίας του Γεωρ-γίου Σκούφου.

ΑΠΟΛΥΤΗ ΦΥΣΙΚΟΤΗΣ

Μπράβο σου άντρώπη μου. Μ' αυτό σου τον πίνεκα λύσαμε το πρόβλημα του νερού!...

Χρειάζεσαστε το φουστάνι σας, δεσποινίς, για να κάνουμε σινιάλο στο πλοίο!...

Πήρε ψηλότερη θέση μέσα στην έπιχειρήσι!...

Πάλι μωρέ ήρθατε να πλύνετε τα παράθυρα χωρίς σκάλα!...

Είπαμε με τα μέλη μιας ομάδος κατασκοπείας που κρύβον-ταν, μετά τη σύλληψη των άρχηγών τους, από τη Γκεσταπό.

Η Διάνα ήταν άσυρματιστής και σαμπωτέρ. Επί πέντε μή-νες συνεργάστηκε στενά με τους συντρόφους της και κατό-θωσαν να αναδιοργανώσουν τη διαλυμένη ομάδα κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη των Γερμανών. Όταν συμπλήρωσαν το έργο τους, ένα αεροπλάνο παρέλαβε τους τρεις πράκτορες από ένα έρημικό αγρό της Θεσσαλίας και τους μετέφερε πίσω στη βάση τους.

Η Διάνα έμεινε στην Ελλάδα. Είχε λάβει καινούργια έντολη να συναντηθή με το συμπατριώτη της 'Ιβάνωφ. Ήταν ανάγκη να τον βοηθήση στην απόδρασι που έτοι-μαζε για δυό Άγγλους αξιωματικούς, τον Τζακ Κλάρκ και τον Φρέντ Λιούις, που είχαν συλληφθή και τους είχαν κλειεί στην άσυλο Κοκκινιάς. Έκει μέσα ήταν διερμηνέας ο Στ. Τσιώ-κος — του γερμανικού λιμεναρχείου Πειραιώς — άποσπασμέ-νος προσωρινά στην ύπηρεσία του στρατοπέδου. Ο Τσιώκος ήταν πράκτορας της «Αντάρης Φόρς 133» και δεξί χέρι της Λέας Καραγιάννη. Μ' αυτόν ήρθαν σ' έπαφή ο 'Ιβάνωφ και η Πλόσκυ.

Η απόδρασίς τους δεν είχε εύκολη, τους είπε ο Τσιώ-κος. Θα κάνω όμως ό,τι μπορώ. Από τη μεριά του νεκροτα-φείου που συνορεύει με το άσυλο υπάρχει μονάχα ένας φρου-ρός. Το φυλάκιο του είναι πολύ άπομακρυσμένο από τ' άλλα σχεδόν άπομονωμένο. Κάποιος πρέπει να κόψη τα έξωτερικά συρματοπλέγματα για να είναι ελεύθερος ο δρόμος όταν πι-δήσουν οι σύντροφοί του τη μάντρα. Αυτό όμως πρέπει να γίνη τα μεσάνυχτα. Δώδεκα με δυό είμαι πάντα ύπηρεσία στο τη-λέφωνο. Έχω λοιπόν να κάνω δυό δουλειές: η πρώτη είναι να βάλω στο χέρι τα κλειδιά του δεσμοφύλακα. Η δεύτερη, να «κανονίσω» το φρουρό...

Την άλλη μέρα ο 'Ιβάνωφ μαζί με την Πλόσκυ και τον ά-στυφύλακα Σταύρο Βλαχονικόλο κρύφτηκαν από νωρίς σε κά-ποιο φιλικό σπητάκι της περιφέρειας. Στις 12 και 15 η ομάδα βρισκόταν μέσα στο νεκροταφείο. Άλλα την ίδια ώρα στο κτί-ριο του άσυλου διαδραματιζόταν μία άλλη σκηνή. Ο Τσιώκος κατάφερε να προηθευτή ένα αντίκλειδο του κελιού των Άγ-γλων και να τους το στείλμ' ένα σημείωμα. Τους έλεγε ν' α-νοίξουν την πόρτα τους άκριβώς τα μεσάνυχτα και να βγούν στο διάδρομο. Θα τους περίμενε ο ίδιος σ' ένα ώριμένο ση-μείο. Τα πράγματα έγιναν άκριβώς όπως τα είχαν συμφωνή-σει. Οι δυό αξιωματικοί βγήκαν από το κελλί τους και ενώθηκαν με τον Τσιώκο. Ήσυχια άπόλυτη έπικρατούσε σ' όλο το κτίριο. Μία σύμπτωσι της τύχης τους εύνησε. Ένας προδότης στο σημείο άκριβώς που έπρόκειτο να περάσουν και που αποτελούσε σοβαρό κίνδυνο, είχε ύποστη Βλάβη και δεν λειτουργούσε. Έρποντας τοίχο - τοί-χο έφτασαν στο σημείο που φύλαγε ο φρουρός. Ο Τσιώκος άνασκηώθηκε. Κροτάλισμα σκανδάλης όπλου άκού-στηκε καθαρά κι' άμέσως μία φωνή:

— Άλτ!

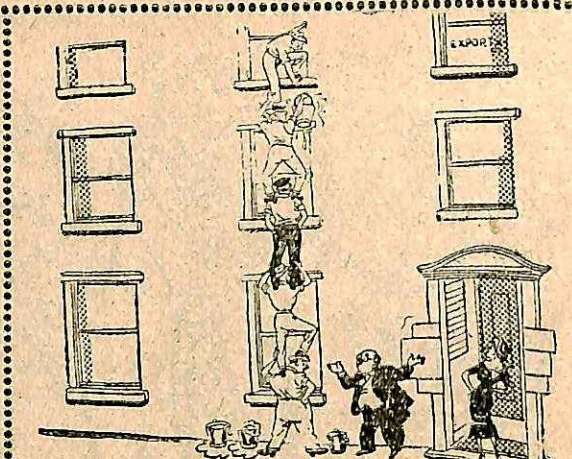
Είμαι γώ Μάξ, άπάντησε χαμηλόφωνα ο Τσιώκος που τον γνώριζε. Το κορίτσι σου τηλεφώνησε πάλι κι' ήρθα να στο πώ. Κάθε νύχτα αυτή η δουλειά γίνεται...

Μιλώντας του άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλιά του φυλακίου. Ο Γερμανός τον άφισε να πλησιάση. Ήσαν φίλοι οι δυό-τους. Ο Μάξ ήταν έρωτευμένος με μία Πειραιώτισσα που του τη-λεφωνούσε κάθε βράδυ. Κι' αυτό εκμεταλλεύθηκε ο Τσιώκος για να τον ζυγώσει. Καθώς ο Γερμανός του έκανε θεσι να κα-θήση, ο Τσιώκος με μία άποτομη κινήσι έβγαλε ένα σιτίλεο και προτού προλάβη ο άλλος να προφυλαχθή του το κάρφωσε στο στέρκο. Ένας ρόγχος άκούστηκε και τίποτ' άλλο. Ο Γερμανός έπεσε νεκρός. Ο ήρωικός διερμηνέας άναγκάστηκε γρήγορα, πλησίασε τους δυό αξιωματικούς και τους είπε να σκαρφαλώσουν στη μάντρα. Από κάτω τους περίμενε ο 'Ιβάνωφ που στο μεταξύ είχε καταστρέψει ένα μεγάλο μέρος από το συρματοπλέγμα. Ο δρόμος ήταν ελεύθερος. Ο Τσιώκος έα-ναγύρισε στη θέση του και κάθησε μπροστά στο άκουστικό.

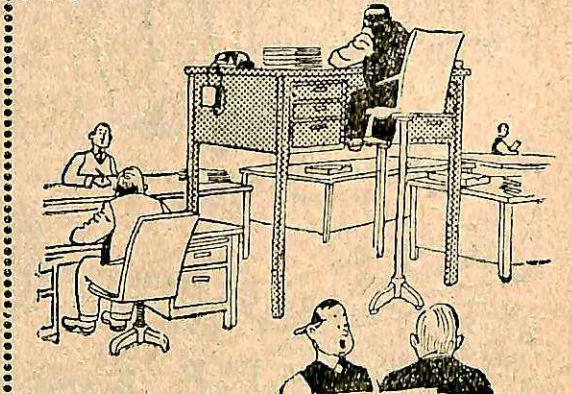
Διασχίζοντας τους έρημους και σκατεινούς δρόμους της Κοκ-κινιάς, ο 'Ιβάνωφ κι' οι δυό Άγγλοι έφτασαν στο νεκροταφείο. Έκει μέσα είχαν άφισει μόνη της τη Διάνα, γιατί ο Σταύρος Βλαχονικόλος ανάλαβε να είδοποιήση τον Πειραιώτη δημοσι-ογράφο κ. Παναγιώτη Τσουτάκο, που στο σπίτι του θαύρισκαν προσωρινά καταφύγιο οι δυό δραπέτες. Μα στο διάστημα αυ-τό ένας Γερμανός στρατιώτης πήρε είδησι τη Διάνα που στε-κόταν κοντά στην έξοδο του νεκροταφείου. Την περάσε για καμμία προτζέλα που ζητούσε πελατή μέσα στη χειμωνιάτικη νύχτα και την πήρε ξωπίσω. Η Διάνα κατόρθωσε να γλυτώσει από αυτόν όπως είδαμε.

Η απόδρασις των Άγγλων και ο φόνος των δυό στρατιω-τών άναστατώσε κυριολεκτικά τους Γερμανούς. Έπακολούθη-σαν ένα σωρό συλλήψεις, έγιναν άνακρίσεις και αντίποινα, μα οι κύριοι δράσται της ήρωικής αυτής περιπέτειας άργησαν πολύ να πέσουν στα χέρια τους. Ο 'Ιβάνωφ συνεχίσθη άργό-τερα και έξετελέσθη για άλλη έντελής ατίτι. Το ίδιο κι' ο Στ. Τσιώκος. Η Διάνα Πλόσκυ, άρχες του 1943, πιάστηκε από τα Ές. Ές στη Θεσσαλονίκη, κι' οδηγώθηκε στο στρατόπεδο του Τουργκάου, στη Γερμανία. Έκει πέθανε η μικρή Πολωνίδα από τις κακουχίες. Μα ο θάνατός της ήταν ήρωικός, όπως ήρωική υπήρξε κι' η ζωή της.

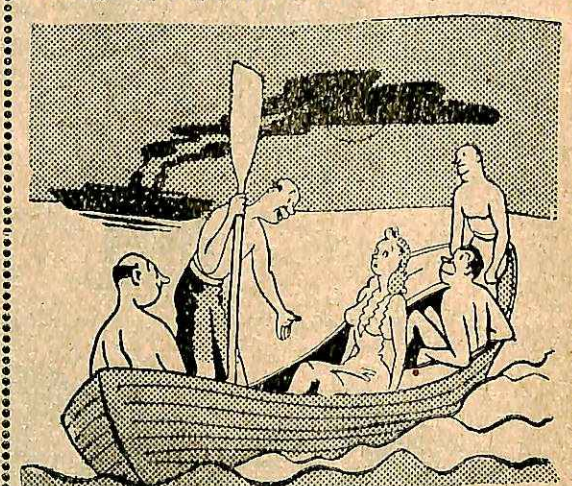
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

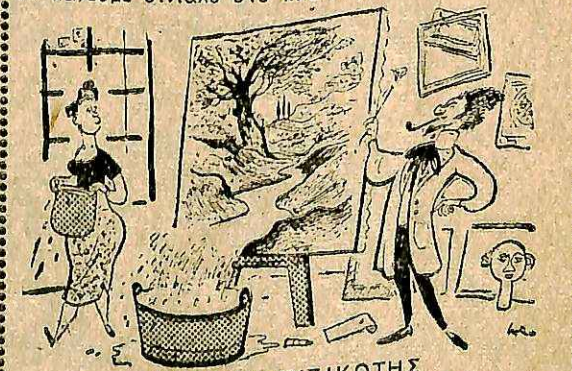
— Πάλι μωρέ ήρθατε να πλύνετε τα παράθυρα χωρίς σκάλα!...

— Πήρε ψηλότερη θέση μέσα στην έπιχειρήσι!...

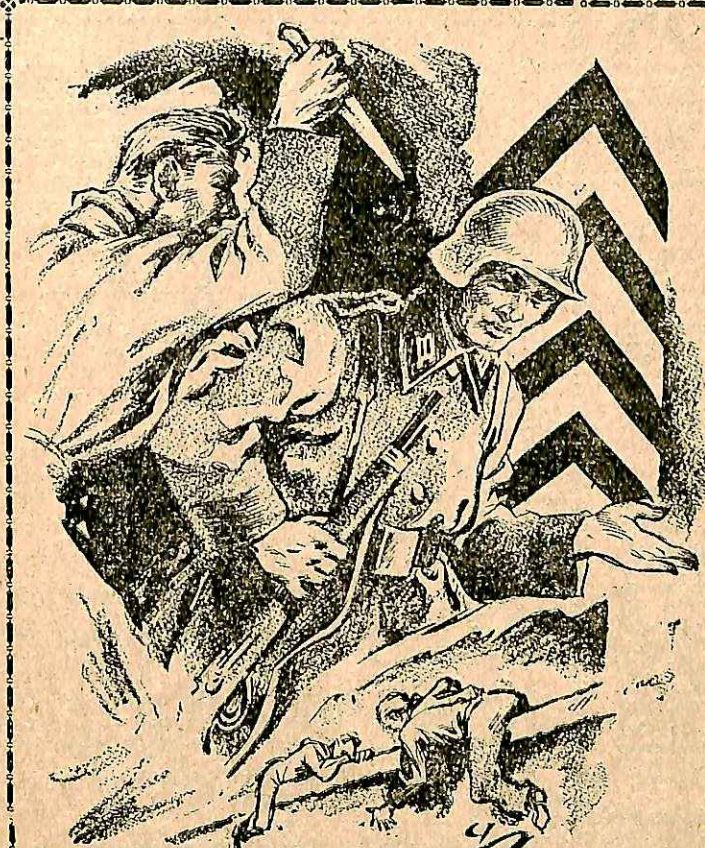

Χρειάζεσαστε το φουστάνι σας, δεσποινίς, για να κάνουμε σινιάλο στο πλοίο!...

ΑΠΟΛΥΤΗ ΦΥΣΙΚΟΤΗΣ

Μπράβο σου άντρώπη μου. Μ' αυτό σου τον πίνεκα λύσαμε το πρόβλημα του νερού!...

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απόδρασις απ' το άσυλο Κοκκινιάς

Είπαμε με τα μέλη μιας ομάδος κατασκοπείας που κρύβον-ταν, μετά τη σύλληψη των άρχηγών τους, από τη Γκεσταπό.

Η Διάνα ήταν άσυρματιστής και σαμπωτέρ. Επί πέντε μή-νες συνεργάστηκε στενά με τους συντρόφους της και κατό-θωσαν να αναδιοργανώσουν τη διαλυμένη ομάδα κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη των Γερμανών. Όταν συμπλήρωσαν το έργο τους, ένα αεροπλάνο παρέλαβε τους τρεις πράκτορες από ένα έρημικό αγρό της Θεσσαλίας και τους μετέφερε πίσω στη βάση τους.

Η απόδρασίς τους δεν είχε εύκολη, τους είπε ο Τσιώ-κος. Θα κάνω όμως ό,τι μπορώ. Από τη μεριά του νεκροτα-φείου που συνορεύει με το άσυλο υπάρχει μονάχα ένας φρου-ρός. Το φυλάκιο του είναι πολύ άπομακρυσμένο από τ' άλλα σχεδόν άπομονωμένο. Κάποιος πρέπει να κόψη τα έξωτερικά συρματοπλέγματα για να είναι ελεύθερος ο δρόμος όταν πι-δήσουν οι σύντροφοί του τη μάντρα. Αυτό όμως πρέπει να γίνη τα μεσάνυχτα. Δώδεκα με δυό είμαι πάντα ύπηρεσία στο τη-λέφωνο. Έχω λοιπόν να κάνω δυό δουλειές: η πρώτη είναι να βάλω στο χέρι τα κλειδιά του δεσμοφύλακα. Η δεύτερη, να «κανονίσω» το φρουρό...

Την άλλη μέρα ο 'Ιβάνωφ μαζί με την Πλόσκυ και τον ά-στυφύλακα Σταύρο Βλαχονικόλο κρύφτηκαν από νωρίς σε κά-ποιο φιλικό σπητάκι της περιφέρειας. Στις 12 και 15 η ομάδα βρισκόταν μέσα στο νεκροταφείο. Άλλα την ίδια ώρα στο κτί-ριο του άσυλου διαδραματιζόταν μία άλλη σκηνή. Ο Τσιώκος κατάφερε να προηθευτή ένα αντίκλειδο του κελιού των Άγ-γλων και να τους το στείλμ' ένα σημείωμα. Τους έλεγε ν' α-νοίξουν την πόρτα τους άκριβώς τα μεσάνυχτα και να βγούν στο διάδρομο. Θα τους περίμενε ο ίδιος σ' ένα ώριμένο ση-μείο. Τα πράγματα έγιναν άκριβώς όπως τα είχαν συμφωνή-σει. Οι δυό αξιωματικοί βγήκαν από το κελλί τους και ενώθηκαν με τον Τσιώκο. Ήσυχια άπόλυτη έπικρατούσε σ' όλο το κτίριο. Μία σύμπτωσι της τύχης τους εύνησε. Ένας προδότης στο σημείο άκριβώς που έπρόκειτο να περάσουν και που αποτελούσε σοβαρό κίνδυνο, είχε ύποστη Βλάβη και δεν λειτουργούσε. Έρποντας τοίχο - τοί-χο έφτασαν στο σημείο που φύλαγε ο φρουρός. Ο Τσιώκος άνασκηώθηκε. Κροτάλισμα σκανδάλης όπλου άκού-στηκε καθαρά κι' άμέσως μία φωνή:

— Άλτ!

Είμαι γώ Μάξ, άπάντησε χαμηλόφωνα ο Τσιώκος που τον γνώριζε. Το κορίτσι σου τηλεφώνησε πάλι κι' ήρθα να στο πώ. Κάθε νύχτα αυτή η δουλειά γίνεται...

Μιλώντας του άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλιά του φυλακίου. Ο Γερμανός τον άφισε να πλησιάση. Ήσαν φίλοι οι δυό-τους. Ο Μάξ ήταν έρωτευμένος με μία Πειραιώτισσα που του τη-λεφωνούσε κάθε βράδυ. Κι' αυτό εκμεταλλεύθηκε ο Τσιώκος για να τον ζυγώσει. Καθώς ο Γερμανός του έκανε θεσι να κα-θήση, ο Τσιώκος με μία άποτομη κινήσι έβγαλε ένα σιτίλεο και προτού προλάβη ο άλλος να προφυλαχθή του το κάρφωσε στο στέρκο. Ένας ρόγχος άκούστηκε και τίποτ' άλλο. Ο Γερμανός έπεσε νεκρός. Ο ήρωικός διερμηνέας άναγκάστηκε γρήγορα, πλησίασε τους δυό αξιωματικούς και τους είπε να σκαρφαλώσουν στη μάντρα. Από κάτω τους περίμενε ο 'Ιβάνωφ που στο μεταξύ είχε καταστρέψει ένα μεγάλο μέρος από το συρματοπλέγμα. Ο δρόμος ήταν ελεύθερος. Ο Τσιώκος έα-ναγύρισε στη θέση του και κάθησε μπροστά στο άκουστικό.

Διασχίζοντας τους έρημους και σκατεινούς δρόμους της Κοκ-κινιάς, ο 'Ιβάνωφ κι' οι δυό Άγγλοι έφτασαν στο νεκροταφείο. Έκει μέσα είχαν άφισει μόνη της τη Διάνα, γιατί ο Σταύρος Βλαχονικόλος ανάλαβε να είδοποιήση τον Πειραιώτη δημοσι-ογράφο κ. Παναγιώτη Τσουτάκο, που στο σπίτι του θαύρισκαν προσωρινά καταφύγιο οι δυό δραπέτες. Μα στο διάστημα αυ-τό ένας Γερμανός στρατιώτης πήρε είδησι τη Διάνα που στε-κόταν κοντά στην έξοδο του νεκροταφείου. Την περάσε για καμμία προτζέλα που ζητούσε πελατή μέσα στη χειμωνιάτικη νύχτα και την πήρε ξωπίσω. Η Διάνα κατόρθωσε να γλυτώσει από αυτόν όπως είδαμε.

Η απόδρασις των Άγγλων και ο φόνος των δυό στρατιω-τών άναστατώσε κυριολεκτικά τους Γερμανούς. Έπακολούθη-σαν ένα σωρό συλλήψεις, έγιναν άνακρίσεις και αντίποινα, μα οι κύριοι δράσται της ήρωικής αυτής περιπέτειας άργησαν πολύ να πέσουν στα χέρια τους. Ο 'Ιβάνωφ συνεχίσθη άργό-τερα και έξετελέσθη για άλλη έντελής ατίτι. Το ίδιο κι' ο Στ. Τσιώκος. Η Διάνα Πλόσκυ, άρχες του 1943, πιάστηκε από τα Ές. Ές στη Θεσσαλονίκη, κι' οδηγώθηκε στο στρατόπεδο του Τουργκάου, στη Γερμανία. Έκει πέθανε η μικρή Πολωνίδα από τις κακουχίες. Μα ο θάνατός της ήταν ήρωικός, όπως ήρωική υπήρξε κι' η ζωή της.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Είπαμε με τα μέλη μιας ομάδος κατασκοπείας που κρύβον-ταν, μετά τη σύλληψη των άρχηγών τους, από τη Γκεσταπό.

Η Διάνα ήταν άσυρματιστής και σαμπωτέρ. Επί πέντε μή-νες συνεργάστηκε στενά με τους συντρόφους της και κατό-θωσαν να αναδιοργανώσουν τη διαλυμένη ομάδα κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη των Γερμανών. Όταν συμπλήρωσαν το έργο τους, ένα αεροπλάνο παρέλαβε τους τρεις πράκτορες από ένα έρημικό αγρό της Θεσσαλίας και τους μετέφερε πίσω στη βάση τους.

Η απόδρασίς τους δεν είχε εύκολη, τους είπε ο Τσιώ-κος. Θα κάνω όμως ό,τι μπορώ. Από τη μεριά του νεκροτα-φείου που συνορεύει με το άσυλο υπάρχει μονάχα ένας φρου-ρός. Το φυλάκιο του είναι πολύ άπομακρυσμένο από τ' άλλα σχεδόν άπομονωμένο. Κάποιος πρέπει να κόψη τα έξωτερικά συρματοπλέγματα για να είναι ελεύθερος ο δρόμος όταν πι-δήσουν οι σύντροφοί του τη μάντρα. Αυτό όμως πρέπει να γίνη τα μεσάνυχτα. Δώδεκα με δυό είμαι πάντα ύπηρεσία στο τη-λέφωνο. Έχω λοιπόν να κάνω δυό δουλειές: η πρώτη είναι να βάλω στο χέρι τα κλειδιά του δεσμοφύλακα. Η δεύτερη, να «κανονίσω» το φρουρό...

Την άλλη μέρα ο 'Ιβάνωφ μαζί με την Πλόσκυ και τον ά-στυφύλακα Σταύρο Βλαχονικόλο κρύφτηκαν από νωρίς σε κά-ποιο φιλικό σπητάκι της περιφέρειας. Στις 12 και 15 η ομάδα βρισκόταν μέσα στο νεκροταφείο. Άλλα την ίδια ώρα στο κτί-ριο του άσυλου διαδραματιζόταν μία άλλη σκηνή. Ο Τσιώκος κατάφερε να προηθευτή ένα αντίκλειδο του κελιού των Άγ-γλων και να τους το στείλμ' ένα σημείωμα. Τους έλεγε ν' α-νοίξουν την πόρτα τους άκριβώς τα μεσάνυχτα και να βγούν στο διάδρομο. Θα τους περίμενε ο ίδιος σ' ένα ώριμένο ση-μείο. Τα πράγματα έγιναν άκριβώς όπως τα είχαν συμφωνή-σει. Οι δυό αξιωματικοί βγήκαν από το κελλί τους και ενώθηκαν με τον Τσιώκο. Ήσυχια άπόλυτη έπικρατούσε σ' όλο το κτίριο. Μία σύμπτωσι της τύχης τους εύνησε. Ένας προδότης στο σημείο άκριβώς που έπρόκειτο να περάσουν και που αποτελούσε σοβαρό κίνδυνο, είχε ύποστη Βλάβη και δεν λειτουργούσε. Έρποντας τοίχο - τοί-χο έφτασαν στο σημείο που φύλαγε ο φρουρός. Ο Τσιώκος άνασκηώθηκε. Κροτάλισμα σκανδάλης όπλου άκού-στηκε καθαρά κι' άμέσως μία φωνή:

— Άλτ!

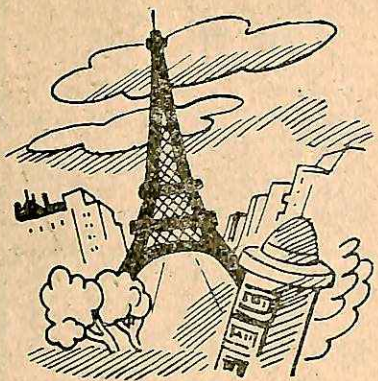
Είμαι γώ Μάξ, άπάντησε χαμηλόφωνα ο Τσιώκος που τον γνώριζε. Το κορίτσι σου τηλεφώνησε πάλι κι' ήρθα να στο πώ. Κάθε νύχτα αυτή η δουλειά γίνεται...

Μιλώντας του άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλιά του φυλακίου. Ο Γερμανός τον άφισε να πλησιάση. Ήσαν φίλοι οι δυό-τους. Ο Μάξ ήταν έρωτευμένος με μία Πειραιώτισσα που του τη-λεφωνούσε κάθε βράδυ. Κι' αυτό εκμεταλλεύθηκε ο Τσιώκος για να τον ζυγώσει. Καθώς ο Γερμανός του έκανε θεσι να κα-θήση, ο Τσιώκος με μία άποτομη κινήσι έβγαλε ένα σιτίλεο και προτού προλάβη ο άλλος να προφυλαχθή του το κάρφωσε στο στέρκο. Ένας ρόγχος άκούστηκε και τίποτ' άλλο. Ο Γερμανός έπεσε νεκρός. Ο ήρωικός διερμηνέας άναγκάστηκε γρήγορα, πλησίασε τους δυό αξιωματικούς και τους είπε να σκαρφαλώσουν στη μάντρα. Από κάτω τους περίμενε ο 'Ιβάνωφ που στο μεταξύ είχε καταστρέψει ένα μεγάλο μέρος από το συρματοπλέγμα. Ο δρόμος ήταν ελεύθερος. Ο Τσιώκος έα-ναγύρισε στη θέση του και κάθησε μπροστά στο άκουστικό.

Διασχίζοντας τους έρημους και σκατεινούς δρόμους της Κοκ-κινιάς, ο 'Ιβάνωφ κι' οι δυό Άγγλοι έφτασαν στο νεκροταφείο. Έκει μέσα είχαν άφισει μόνη της τη Διάνα, γιατί ο Σταύρος Βλαχονικόλος ανάλαβε να είδοποιήση τον Πειραιώτη δημοσι-ογράφο κ. Παναγιώτη Τσουτάκο, που στο σπίτι του θαύρισκαν προσωρινά καταφύγιο οι δυό δραπέτες. Μα στο διάστημα αυ-τό ένας Γερμανός στρατιώτης πήρε είδησι τη Διάνα που στε-κόταν κοντά στην έξοδο του νεκροταφείου. Την περάσε για καμμία προτζέλα που ζητούσε πελατή μέσα στη χειμωνιάτικη νύχτα και την πήρε ξωπίσω. Η Διάνα κατόρθωσε να γλυτώσει από αυτόν όπως είδαμε.

Η απόδρασις των Άγγλων και ο φόνος των δυό στρατιω-τών άναστατώσε κυριολεκτικά τους Γερμανούς. Έπακολούθη-σαν ένα σωρό συλλήψεις, έγιναν άνακρίσεις και αντίποινα, μα οι κύριοι δράσται της ήρωικής αυτής περιπέτειας άργησαν πολύ να πέσουν στα χέρια τους. Ο 'Ιβάνωφ συνεχίσθη άργό-τερα και έξετελέσθη για άλλη έντελής ατίτι. Το ίδιο κι' ο Στ. Τσιώκος. Η Διάνα Πλόσκυ, άρχες του 1943, πιάστηκε από τα Ές. Ές στη Θεσσαλονίκη, κι' οδηγώθηκε στο στρατόπεδο του Τουργκάου, στη Γερμανία. Έκει πέθανε η μικρή Πολωνίδα από τις κακουχίες. Μα ο θάνατός της ήταν ήρωικός, όπως ήρωική υπήρξε κι' η ζωή της.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ... άγγλοσαξωνική ΠΟΛΙΣ

Περίεργα θερινά θεάματα

Το καλοκαίρι και ιδιαίτερα τον Αύγουστο, το Παρίσι δεν ανήκει στη Γαλλία. Είναι μάλλον άγγλοσαξωνική πόλις, όπου ακούτε πολλά αγγλικά, πολλά ισπανικά, άρβονα γερμανικά και σκανδιναβικά κι έλαχιστα γαλλικά. Καί τα γαλλικά που ακούτε είναι περισσότερο έλβετικά ή βελγικά ή, το πολύ-πολύ, έπαρχιακά. Οι Παριζιάνοι έχουν δραπέυσει για την έξοχή. Οι «βράκας» οι έτήσιες διακοπές, είναι έρως θεσμός που τον σέβονται και τόν τηρούν όλοι με θρησκευτική εϋλάβεια. Κάθε Παρισιός, από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας ως την τελευταία οδοκαθαρίστρια, θα φύγει, τουλάχιστον για τρεις βδομάδες, στην έξοχή.

Και η γαλλική πρωτεύουσα καταλαμβάνεται πλέον, άνευ αντίστασης από τους άλλους έθνεϊς εισβολείς που βρίσκονται έτσι σε μία μισοεργημένη πόλι, χωρίς κατοίκους και με τα περισσότερα θέατρα κλειστά. Κλειστά είναι επίσης και τα περισσότερα καταστήματα. Κι' όσα παραμένουν ανοικτά εργάζονται με ελαττωμένο προσωπικό.

Όστόσο η ζέση του Παρισιού δεν είναι τέτοια που να κάνει απαραίτητο τον παραθερισμό. Και πολύ αμφιβάλλω αν οι Παρισινοί είναι τόσο κουρασμένοι που να έχουν απόλυτην ανάγκη αναπαύσεως. Όλο το χρόνο, γραφεία και καταστήματα, εργάζονται μόνον πέντε μέρες τη βδομάδα και είναι κλειστά Σάββατο και Κυριακή ή Κυριακή και Δευτέρα. Θάλεγε κανείς πώς οι Παριζιάνοι ψεύουν κυρίως για ν' απαλλαγούν από τους ξένους εισβολείς που καταλαμβάνουν την ώραία πόλι τους. Φέτος το καλοκαίρι, υπολογίζεται πως πέρασαν από το Παρίσι πάνω από τρία εκατομμύρια ταξιδιώτες!...

Όλα αυτά τα πλήθη εγκαθίστανται στο «Καφέ ντε λα Παί» και τα άλλα μεγάλα καφενεία των βουλεβάρων, της όδου Ρουαγιάλ και των «Ηλυσίων», περιμένουν υπομονετικά να περάσει ο καός τους από το φίλτρο, που στέκει με βραδύτητα αρχαιοελληνικής κλεψιδράς και καταστρώνουν σχέδια για τη νυκτερινή τους διασκέδασι. Εύτυχώς, τα μεγάλα θέατρα έπιθεωρήσαν, το «Φολί Μπερζέρ», όπου θριαμβεύει η Ζοζέφίνα Μπαίκερ, το «Κακινό ντε Παρί» και τα φημισμένα καμπαρέ, όπως το «Ταμπαρέν» και το «Λίντος», είναι ανοικτά πάντα και περιμένουν τους ξένους. «Άλλοστε, τα μισά τους νούμερα είναι... άγγλόφωνα και τα προγράμματα τους είναι...» αυτά τυπωμένα αγγλικά!...

Η τελευταία άτραξιόν του «Κακινό ντε λα Παί» είναι η νέα αμερικανική φωτογραφική μηχανή που φωτογραφίζει, εμφανίζει και τυπώνει τη φωτογραφία μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα. Ένας επιχειρηματικός Γάλλος έφερε μία τέτοια μηχανή από την Αμερική κι' αφού ασχολήθηκε μερικές μέρες να μάθι το μηχανισμό της, εγκαταστάθηκε στο κοινοπολιτικό καφενείο και αποθανάτιζε τους ταξιδιώτες που πραγματοποιήσαν το όνειρό τους να επισκεφθούν τη Γαλλική πρωτεύουσα. 'Ιδιαίτερη έπιτυχία έχει με τους Αμερικανούς που δεν έχουν δη ακόμη τη μηχανή... που είναι ώστόσο αμερικανική εφεύρεσις. Τις πρώτες μέρες, μάλιστα, παρατηρήθηκε τέτοιος συνωτισμός, που έπενεβη η αστυνομία και προσπάθησε να έκτοπισή τον επιχειρηματικό Γάλλο, με τη δικαιολογία ότι δεν έχει άδεια άσκησης επαγγέλματος του πλανοδίου φωτογράφου. 'Αλλά η πλειονοσύς των καρενιών, που αντίθετως ήταν ένθουσιασμένη από το συνωτισμό, τον παρουσίασε ως υπάλληλό της και τώρα συνεχίζει το έργο του ανενόχλητος.

Άλλη άτραξιόν των πεζοδρομίων των μεγάλων καφενιών μόνιμη και πανάρχαια αυτή — είναι οι Μαροκίνοι που πουλούν χαλιά, κομπολόγια, ταμπακίριες, πίπες κτλ. Περιφέρονται από τραπέζι σε τραπέζι με τα χαλιά κρεμασμένα στον ώμο τους και με άνατολίτικη ύπομονη κι' έπιμονη διαφημίζουν την «πραμάτεια» τους στους ξένους.

Άλλο έπάγγελμα που ακμάζει στο Παρίσι την εποχή των ξένων έπισκεπτών είναι το εμπόριο των άσημων φωτογραφιών στις παρόδους της Μονμάρτης και έξω από τα γραφεία του «Κούκ», στην πλατεία της Μαντελάν και της «Αμερίκαν Έξπρες» στην όδον Σκρίμπ. Περιεργοί τύποι πλευρίζουν τους ξένους και τους προσφέρουν σε σπασμένα αγγλικά εξάιτιγκ, φωτογραφίες εκ του φυσικού. Τις περισσότερες φορές πρόκειται για άκακα αντίγραφα περιφημών γυνυνών έργων ζωγραφικής που μπορείτε να τ' αγοράσετε σε οποιοδήποτε χαρτοπωλείο με 100 φράγκα. 'Αλλά ό μυστηριώδης πωλήτης ζητά γι' αυτά μερικά χιλιάδικα, συνιστώντας στον αφέλη ξένο, που έφτασε στη γαλλική πρωτεύουσα με το μυαλό γεμάτο απ' τους θρύλους για το κόργιαστικό Παρίσι, να τής κρύψη γρήγορα στην τσέπη του.

Πριν από λίγους μήνες ήταν στην άκμή της στά ίδια μέρα και η μαύρη αγορά του ξένου συναλλαγματος. 'Αλλά τώρα και η καταστάσεως της Γαλλίας, οι τιμές της μαύρης αγοράς είναι κατώτερες από τις επίσημες τιμές της Τραπεζής. Και κάποιος φίλος μας έλεγε τελευταία πως η Τράλος της Γαλλίας θ' αναγκασθή να βάλι ανθρώπους να πλευρίζουν τους ξένους στο «Καφέ ντε λα Παί» και να τους ψιθυρίζουν μυστικά στο αυτί: «Προσφέρουμε καλύτερες τιμές από τη μαύρη αγορά!...»

Αν όμως το Παρίσι αλλάξει το καλοκαίρι εθνικότητα και παύει να είναι γαλλικό, το Καρτιέ - Λατέν, η περίφημη και ιστορική φοιτητική συνοικία αλλάξει... χρώμα! Όλοι οι λευκοί φοιτητάι φεύγουν για τις κοντινές ή μακρινές τους πατρίδες. Ένώ αντίθετως οι μαύροι σπουδασταί της Σορμπόννης, που πάντα είναι περισσότεροι καθώς η Γαλλία καταβάλλει έπιμονες προσπάθειες ν' αναπτύξη τις άφρικανικές κτήσεις της, προτιμούν να καθήσουν στο πεζοδρόμιο του Μπουλβάρ Σαιν-Μιζοδρόμι, παρά να πάνε να... παραβρισηούν στα βάθη της φλεγόμενης Σαχάρας.

Ο ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ

Χιούμορ

Τί τραβούσε!

Δικαστής. — Όμολογείς ότι μπήκες στο σπίτι του μηνυτού σου στις δύο το πρωί;
Κατηγορούμενος. — Μάλιστα!
Δικαστής. — Τί δικαίωμα έχεις να μπαίνεις σε ξένο σπίτι τέτοια ώρα;
Κατηγορούμενος. — Νόμισα πως είναι το δικό μου.
Δικαστής. — Μα τότε, γιατί, όταν παρουσιάστηκε μπροστά σου η κυρία, πήδες απ' το παράθυρο κι' έφυγες;
Κατηγορούμενος. — Νόμιζα πως ήταν η γυναίκα μου!

—Νά, ό άντρας σας έρχεται, κυρία 'Αγγίδη. "Ας του κάνουμε ένα άστειο. "Εγώ και η γυναίκα μου θα κρυφτούμε πίσω από την κουρτίνα και σεις θα του πητε ότι οι καλεσμένοι δεν ήρθαν. "Επειτα θα παρουσιαστούμε ξαφνικά.
Μπαίνει ό κ. 'Αγγίδης και η κ. 'Αγγίδη, όπως είχε συμφωνηθή, του λέει:
—Ξέρεις, Γιάνκο, οι φίλοι μας ειδοποίησαν πως δεν θάρουν.
—Δόξα σοι ό Θεός! φωνάζει ό κ. 'Αγγίδης μ' ένθουσιασμό.

Εκείνη. — Άγάπη μου, χθες τη νύχτα είδα στο όνειρό μου πως φορούσα ένα περίφημο μαργαριταρένιο κολλιέ... Ξέρεις, αύριο έχω τα γενέθλιά μου...
Εκείνος. — Άλήθεια, μου ήρθε μία ιδέα: Θα σου κάνω δώρο... έναν όνειροκρίτη!

Μία κυρία που έχει στην πλάτη της όρκετους Ματούς λέει με νάζι:
—Πόσο χρονών με κάνετε, κύριε;
—Τριάντα χρονών, κυρία μου!
—Η καλωσύνη σας!
—Ξέρετε, είμαι αντιπρόσωπος εργοστασίου και κάνω πάντα έκπτωση 40%!

Η θυρωρός της πολυκατοικίας, γυναίκα πολύ νοικοκυρά ευνάει τη νύχτα, ύστερ απ' τον άντρα της. Ακουσε, της λέει αυτός, θαρρώ ότι κάποιος κλέφτης ανεβαίνει τη σκάλα...
—Φτάνει να σκουπίσει τα πόδια του! ψιθυρίζει η θυρωρός μισοξύπνια.

Στο μεσαίο πάτωμα του σπιτιού του γέρο - Δημητρου εγκαταστάθηκαν οι νέοι του νοικάρηδες, το ζεύγος Πλουτίδη.
—Επειτα από λίγες μέρες ό γέρο - Δημητρός τους έρωτά εάν έγνωρίσθηκαν και μίλησαν με τους Σελεμιάδηδες, τους νοικάρηδες του ισόγειου.
—Αν γνωρίστηκαμε; απαντούν οι Πλουτίδη. Τί λές; «Εμείς γνωρίζαμε τόσο καλά που... ούτε μιλάμε πια καθόλου!...»

Κύριος. — Γιάννη, θά σου δώσω ένα δεκαχίλιάρη για να πας να παραλάβεις την πεθερά μου στο σταθμό. Θάδω απ' τη Θεσσαλονίκη.
Γιάννης. — Κι' αν δεν έρθη;
Κύριος. — Τότε θά σου δώσω πέντε δεκαχίλιάρη!...

Υπάλληλος. — Κύριε, θαρρώ πως σας ζητούν στο τηλέφωνο.
Κύριος. — Τί θα πη «θαρρώ»;
Υπάλληλος. — Ακουσα μία γυναικεία φωνή να λέη: «Εσύ είσαι, γέρο - βλάκα;»

Εκείνος. — Μα θά μου εξηγήσεις, επί τέλους, ποιος είναι αυτός που σε κυττάζει με τόσο έπιμονη;
Εκείνη. — Αφού με ήουχη, γιατί σκέπτομαι πως να εξηγήσω σ' εκείνον ποιος είσαι εσύ!
—Ποιος είναι αυτός ό κύριος που έχει τόσο υπημένο ύφος;
—Ακριβώς δεν ξέρω. Είναι ό ένας από τους άδελφους Διδυμόπουλους, που μοιάζουν μεταξύ τους, σαν δυο σταγόνες νερό. Καθώς ό ένας από τους δυο χρεψε τελευταία και ό άλλος παντρεύτηκε πρό ήμερών δεν μπορώ να καταλάβω ποιος από τους δυο είναι!...

Εκείνος. — "Ωστε θά μ' αγαπούσε, άκόμα κι' αν ήμουν φτωχός;
Εκείνη. — Βεβαίωτατα... Στ' άστειά όμως θά το λές, φαντάζομαι!...

Η Τζιν Χάρλοου

Το τραγικό μυστικό της Τζιν Χάρλοου

Οι συντραχητικές αποκαλύψεις μιας φίλης της

Συμπληρώθηκαν δώδεκα χρόνια από την εποχή του μυστηριώδους θανάτου της Τζιν Χάρλοου. Οι γιατροί που εξέτασαν τότε το πτώμα της απέδωσαν το θάνατό της σε κεραυνόβολο κρίσι ουραμίας. Κι' όμως, η αλήθεια είναι έντελως διαφορετική.

Μία φίλη της «πλατινένιας καλονής», η Μύρια Χόλτ, τη φανέρωσε μόλις τώρα για πρώτη φορά. Η Τζιν Χάρλοου ήταν κόρη ενός όδοντογιατρού του Κάνσας Σίτυ, του Μόντε Κάρπεντερ και μιάς θεόρελλης γυναίκας, που όνειρεύταν να γίνει στάρ του κινηματογράφου, Λεγόταν Χάρλεν.

Μία μέρα, η Τζιν, που ήταν τότε 17 χρονών, έξεφάνισθη από το σπίτι. 'Επειτα από τρεις μέρες, η μητέρα της έλαβε το άκόλουθο λακωνικό τηλεγράφημα από το Χόλυγουντ:

«Ο Μάκ Γκρέυ, που με λατρεύει, π... μόνο τη συγκαταθέσι σας για να με...»

Η κυρία Μπέλλ έτρεξε στο Χόλυγουντ κι' ό γάμος έγινε σε λίγο. Ο Μάκ Γκρέυ είχε μία αξιόλογη περιουσία, άνακατέστησε σε διάφορες υποθέσεις, αλλά δεν είχε ώριμην έργασια. Αποφάσισε, λοιπόν, να λάσση τη Χάρλεν στον κινηματογράφο. 'Αλλά τ' όνομα Χάρλεν Κάρπεντερ δεν έκανε τίποτε. Ούτε τ' όνομα Χάρλεν Γκρέυ ήταν καλύτερο.

Έτσι, η ύποψια ήθοποιος βαφτίστηκε Τζιν Χάρλοου. Κι' η ρυχή την εύνησε από την πρώτη στιγμή. Σε λίγο, ήταν κιάλας μία μεγάλη βεντέτα.

Αλλά η Τζιν δεν ήταν εύχυσιαμένη. Ο άντρας της την άπατούσε κι' η ήθοποιος ύπεφερε πολύ εξ αίτίας του.

Την εποχή εκείνη, βρέθηκε στο δρόμο της ό μοιραία άστυροτική που έπρόκειτο να έχη αποφασιστική επίδρασι στη ζωή της. Ήταν ένας άστρος της αμερικανικής αεροπορίας από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Από καιρό όμως έκανε τώρα τα λαθρεμπόρια στα σύνορα μεταξύ Ηνωμένων Πολιτειών και Μεξικού.

Η Τζιν τον άγάπησε παράφορα. Κι' αυτός ένωσε ένα δυο ατ' σήμα για τη διάσημη ήθοποιό. 'Αλλ' οι υποθέσεις του τον κρατούσαν μακριά κι' οι συναντήσεις τους ήταν πολύ σπάνιες.

Σε λίγο χώρισε με τον άντρα της. Η Τζιν έλιπε πως θά παντρεύονταν τον άγαπημένο της άστρο. 'Αλλ' ό άνθρωπος αυτός της έδωσε να καταλάβη πως ήταν μπλεγμένος σε μερικές υποθέσεις, που θά τον κρατούσαν για χρόνια ίσως μακριά της. Δεν μπορούσε να σκεφτεί για γάμο.

Η Τζιν δέχτηκε τότε να παντρευθ' ένα σκηνοθέτη, τον Πωλ Μπέρν, που την άγαπούσε σαν τρελ. 'Αλλά τον προειδοποίησε με λός.

Αν ό άλλος γυρίση, του έλεπε, θά φύγω άμέσως για να τρέξω κατά του.

Ο γάμος του Πωλ Μπέρν με την Τζιν Χάρλοου έμεινε άλευρος. Και, στο τέλος του πρώτου χρόνου, ό άστρο έλας γυρίσει. Η ήθοποιος έταξε άμέσως κοντά του.

Ο Μπέρν της έστειλε τότε ένα τηλεγράφημα, για να της κάμει γινωστό πως θά άυτόκτοινυσε, και να της δώση έτσι την ελευθερία της.

Μόλις έλαβε αυτό το τηλεγράφημα, η Τζιν μπήκε σ' ένα άυτόκιντο κι' έτρεξε στο σπίτι του Μπέρν. Τον βρήκε με το περιστρόφο στο γέρι. 'Εβγαλε τότε κι' αυτή ένα άλλο περιστρόφο από την τσέπη της και του φώναξε:

—Ήθελα για να πεθάνω μπροστά σου. 'Εκείνη που φταίει για όλα είμαι εγώ! Σ' πρέπει να ζήσης... Και στήριξε το περιστρόφο στον κρόταφο της. Ο Μπέρν έτρεξε τότε κοντά της και προσπάθησε να της το πάρη από τα χέρια της. Στην πάλη, που έπακολούθησε μεταξύ τους, το όπλο έκπυρσοκρότησε κι' η σφαίρα βρήκε κατάστηθα τον Μπέρν και τον έσπλωσε νεκρό.

Όλο το Χόλυγουντ κινήθηκε άμέσως για να σώση τη Τζιν. Κι' οι άρχες παραδέχθηκαν την άποψι ότι ό Μπέρν άυτόκτοινυσε.

Ο μυστηριώδης άεροπόρος εξαφανίστηκε και πάλι, έπειτα από μερικές βδομάδες. Κι' η Τζιν παντρεύτηκε για τρίτη φορά. Ο νέος σύζυγός της ήταν ένας άπεραστέρ του κινηματογράφου, που λεγόταν Τζιν Ρόσεν.

Μία μέρα, η νεαρή στάρ έλαβε ένα τηλεγράφημα από τον άεροπόρο της. Της έδινε ραντεβού σε μία μικρή, πολύ κοντά στο Λος Άντζελες, όπου είχαν συναντηθ' κι' άλλες φορές.

Αλλά έγινε τότε κάτι το τρομερό. Κάποιος που ήξερε αυτό το ραντεβού, μπήκε κρυφά στο σπίτι όπου η Τζιν περίμενε τον άγαπημένο της, της έδωσε ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι, και την έσπλωσε λιπόθυμη στο κρεβάτι...

Όταν έφτασε ό άεροπόρος τη βρήκε όλwynυνη στο πλευρό του άγνώστου. Ο άνθρωπος αυτός έταξε άμέσως στο παράθυρο και πήδησε έξω.

Η Τζιν συνήλθε εκείνη τη στιγμή από τη λιποθυμία της και προσπάθησε να κάμει τον άστρον να καταλάβη ότι ήταν άνευθυνη για ό,τι είχε συμβη. Κόπος χαμένος! Δεν θέλησε να την άκούση κι' έφυγε κλείνοντας με όρη τη πόρτα πίσω του.

Λίγο καιρό άργότερα, η Τζιν χώρισε από το Ρόσεν κι' άρχισε να τρέψη πότε στο Μεξικό. Πότε στην Κούβα, πότε στην Ουραγουάγια για να βρη τον άντρα που λάτρευε.

Αλλά δεν κατάφερε να τον συναντήσει ποτέ. Και, για να διασκεδάση τον πόνο της, άρχισε να παίρνει ναρκωτικά. Σε λίγο, έτασε σε δόσεις που θά σκότωναν όποιον ήπιε άλλον άνθρωπο. Έτσι, όστόσο, μερικούς μήνες. Κι' έγινε την εύτυχία να γνωρίσει σ'α τελευταία χρόνια της ζωής της έναν άνθρωπο που την έλάτρευσε, το νινωστό ήθοποιό Ουίλλιαμ Πάουελ.

Αλλά ήταν πια πολύ άρνη. Η Τζιν Χάρλοου έθυσσε ένα πρωί από τη μεγάλη κατάχρησι ναρκωτικών που έκανε. Ήταν τότε μόλις είκοσι, έξη χρονών.

Αυτές είναι οι άποκαλύψεις της Μύρια Χόλτ. Το μόνο που δεν φανέρωσε η φίλη της «πλατινένιας καλονής» είναι το όνομα του μυστηριώδους άεροπόρου, γιατί η άκόμη «κάπου στην Αμερική»...

ΟΙ ΜΑΓΗΝΤΙΚΕΣ ΒΕΛΟΝΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ

Δυο άστρονόμοι του Πανεπιστημίου Πόιντον δημοσίευσαν σ' ένα έπιστημονικό περιοδικό μία περιεργιά θεωρία. Σύμφωνα μ' αυτήν, το Απειρον, άμέσως στα άστρα, είναι γεμάτο με λεπτες μαγνητικές βελόνες από σίδηρο, τόσο λεπτές ώστε δεν διακρίνονται με νυκινό μάτι, ούτε κι' από κοντά (π.χ. απ' τα παράθυρα μιας μελλοντικής διαπλανητικής ρουκέτας).

Οι δυο άστρονόμοι κατέληξαν σ' αυτό το συμπέρασμα απ' την παρατήρησι ώρισμένων άνωμαλιών του φωτός των άστρων. Πιστεύουν έλαβη ότι τις προκαλούν ισχυρότατα μαγνητικά πεδία που ύπαρχουν στο Απειρον, κι' ότι ίσως τα ίδια μαγνητικά πεδία συντελούν στη δημιουργία των κοσμικών ακτίνων που βομβαρδίζουν συνεχώς τη Γη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ύστορίες της ζωής

Θάλασσα από γυναίκες...

—Τώρα πήγες και παντρεύτηκες, βρε Κωστάκη; Τώρα που οι γυναίκες είναι δέκα στο φράγκο;

Δεν ήταν ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία φορά που άκουγε αυτή την κουβέντα ό καυμένος ό Κωστάκης. Από την ήμερα που έγινε το εύτυχες γεγονός της ζωής του — έδώ και τσέσις μήνες — όποιος γνώσος του τον έβλεπε, την ίδια παρατήρησι του έκανε. Λες και ήταν όλοι συνεννοημένοι μεταξύ τους.

—Τί σουρβε να πας να παντρευτήης, βρε Κωστάκη; Σ' αυτή την εποχή πού...

Και μετά το «πού» πρόσθετε ό καθένας και τη σχετική σάλτσα: «Σ' αυτή την εποχή που οι γυναίκες είναι σαν την άμμο στη θάλασσα;» «Τώρα που οι γυναίκες είναι δέκα στο φράγκο;» «Τώρα που είναι μία γυναίκα δώδεκα μανταλάκια;» «Τώρα που οι γυναίκες παρακαλούν;»

—Εσύ γιατί παντρεύτηκες; ρώτησε τον κύριο Χαρίδημο, έναν ήλικιωμένο μακρυνό του μπάρμπα, που ήθελε να του τραβήξη τ' αυτί.

—Τότε που παντρεύτηκε έγω, ήταν άλλη εποχή! άπάντησε εκείνος. Τότε, για να πης καλημέρα σε μία κοπέλλα, έπρεπε να χύσης και την άδεια γάμου στο χέρι. Τότε, ανάμεσα στα δυο φύλα, ύπρχε σιδιρουν παραπέτασμα. 'Αλλα τώρα;... Τώρα, μωρε Κωστάκη; Και πότε; Στά είκισι όχτώ χρόνια; Κρίμας έσένα, μωρε Κωστάκη. Και νόμιζα πως είχες μυαλό.

Αυτή η τελευταία φιλοσοφική συζήτησι, γινόταν στο τραπέζι ενός καφενείου, στον πιο κεντρικό δρόμο της Αθήνας. Ένα σωρό λαχταριστές γυναίκες περνούσαν από το πεζοδρόμιο, χτυπώντας τα τακουνά...

—Κι' αν μας κάνουν τσακωτούς οι γυναίκες μας, θά πούμε πως πίνουμε γρανίτα!...

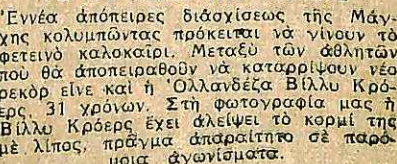
(Του Β. Χριστοδούλου)

«Ελλην». Και μάλιστα ύστερ'
 απ' όχτώ χρόνια ζωή και με
 δυό παιδιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά και
τρυφερά): Μην νευριάζεις τό-
σο. Παραπάθησε να με νοιώ-

Αύλαϊα).
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Εννέα απόπειρες διάσχισις της Μάγλης κολυμπώντας πρόκειται να γίνουν το φετινό καλοκαίρι. Μεταξύ των αθλητών που θα αποπειραθούν να καταρρίψουν νέο ρεκόρ είναι και η Ολλανδέζα Βίλλυ Κρόνερ, 31 χρόνων. Στη φωτογραφία μας η Βίλλυ Κρόνερ έχει αλείψει το κορμί της με λίπος, πράγμα απαραίτητο σε παρόμοια ανωνίσματα.

Αύλαία).
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ἑρωτικός φόρος

★
Κι' ὁ Χέλμης, μόλις τ' ἄκουσε πολὺ τοῦ κακοφάνη,
ἀπ' τὸ κακὸ τοῦ δέρνεται, δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ.
Λυπήθηκε κατὰκαρδὰ καὶ ἀνεπανορθώτως,
γιατί τὸ φόρο τοῦ ἔρωτος δὲν τὸν εὐρήκει... πρῶτος!

Φάρμακα

Καὶ φάρμακα εἶνε δραστικά, σ' αὐτὸ δὲν ἀμφι-
 (βάλω)
 Ἔνα χαπάκι ἂν καταπιῇς, μετὰ δὲν θέλεις ἄλλοι.
 Ἡ «θεραπεία» θὰ γίνηται μονάχα μὲ μιὰ δόσι.
 (Προσκλήσεις ἰδιαιτέρας — μετὰ — δὲν θὰ στα-
 (λάσι!)

Ἡ τοῦρτα

Μιά 'Αλεξάνδρα γιόρταζε την περασμένη Τρίτη.
Και στής χαράς και του γλεντιού τὰ φέρτα και τὰ
(σουρτα,
ἀπό μιά φίλη ἔλαβε ὡς δῶρον καὶ στὸ σπίτι
μία γλυκεῖα καὶ νόστιμη καὶ εὐμεγέθου τούρτα.

★
 "Έφαγε η ξεροτάχουσα και οι προσκεκλημένοι
 κι έμειναν απ' τη γλύκα της κατενθουσιασμένοι.
 Είπαν όλοι με μιά φωνή: «Βρέ τί ωραίο πράμα!»
 μα δεν προφτάσαν να το πούν και άρχισε το δράμα!

★
Τί ειρωνεία αληθινά. Μέ μία τούρτα μέλι,
ό φίλος, έν άγνοία του, τό θάνατο άποστέλλει.
Καί άν δέν σν προφάσισον μπορεί νά πατήρησιν
μπορεί ν' ένα κομμάτι της ύγειά νά μας άφίσσιν.
Ένώ στην τούρτα καρφωτή μιά κάρτα θ' άντικρύ-
που έγκάρδια θά σού εύχεται «Χρόνια πολλά» (ση)
(λ) ά ν ό ν ή σ η σ η

Ο μόνος τρόπος

Κατάπληκτοι διαβάσαμε, αυτές τις μέρες όλοι, ότι τυφών έσάρωσε του Τόκιο την πόλι. Κατόπιν τούτου, είπαμε με πόθο μας κρυφόν, μακάρι ναχάμε κι' έμεις στην πόλι μας τὰ ίδια, τούτεστιν να ένεσκηπτε κι' εδὼ ένας τυφών γιὰ να μάς σάρανε αυτές τὰ τόσα μας σκουπίδια!

"Ασκοπος δόρυβος

Στην περιοχή του Βόλγα έγιναν ανασκαφές
καί συμφώνως με τὰ νεα καὶ με τὶς περιγραφές,
ἀνακάλυψαν μεγάλα ἔρπετα σκελετωμένα
κι' ἑκατομμυρίων χρόνων, ἡλικίας, τὸ καθένα!

Μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἐξεπλάγη, τὸ δικό μας τὸ κοινόν,
ὅταν βλέπῃ, κάθε μέρα τόσα τραῦμα τῶν Ἀθηνῶν,
πού ἀναμφισβήτητος εἶνε πλέον ἀπῆρχαιώμενα
καὶ πᾶν κυριαλεῖται ἐσπερὰ σκελετωμένα!

ΠΑΝ. ΠΑΠ

Θεαματικά

Πολύ μεγάλη γίνεται κι' ατέλειωτη ρεκλάμα
για τὸ ἀρχαῖον δράμα
καὶ συγκινεῖ ἀφάνταστα τοῦ δράματος τοὺς φί-
λους, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς τοῦ Κράτους ὑπαλλήλους.

★
Δέν τοὺς ἐλκύει, δηλαδή, καθόλου τέτοιο πρᾶμα,
γιατ' ἔχουν γίνει πρὸ πολλοῦ αὐτοὶ... ἄ ρ χ α ῖ ο ν
(δράμα)

★
 'Εξ ἄλλου κι' ἀκατάλληλον τὸ ἔργον πρέπει νὰνε-
 γι' αὐτοὺς ποὺ ζοῦν μ' ἀσημαντὸ καὶ γλισχρο με-
 (ροδοῦναι
 διότι ἐκεῖ ποὺ προσπαθοῦν τὰ πάντα νὰ ξεχρῶναι
 θὰ δοῦνε, θέλοντας καὶ μὴ, μπροστὰ τοὺς... Κ ο
 (το ποὺ ὕλ!

Σωθήκαμε...

Ὁ εὐεργέτης ὑπουργὸς τοῦ Ἐφοδισμοῦ,
μᾶς ἀναγγέλλει, κατ' αὐτάς, μετ' ἐνθουσιασμοῦ,
ὅτι τὴν αἰσχροκέρδειαν πατάσσει ἐντατικά,
ἐφ' ᾧ! καὶ διετίμησε καὶ τὰ στιλβωτικά.

★ — και λίαν δραστικά
 Σπουδαία μέτρα, πράγματι
 ο ύπουργός μας έλαβε, τόν τελευταίο μήνα,
 εφ' όσον ασχολήθηκε με τὰ γυαλιστικά,
 τήν ώρα που τὰ μάτια μας... γυαλίζουν απ' τή
 (πείνα).

Τὸ ἀποτέλεσμα

Ἡ Πάουερ κατώρθωσε, ἐν συντομίᾳ πάση
ἀπὸ τὸ Κράτος δάνειο γενναίῳ ν' ἀποσπάσῃ.
Ἀλλὰ κί' ἡ Οὐλέν, λέγεται, μὲ σθένος προσπαθεῖ
κί' ἐκείνης ἓνα δάνειο νὰ τῆς χορηγηθῇ.

★
Γιὰ ἔργα, ἰσχυρίζεται, τὰ θέλει τὰ λεφτὰ,
μ' ἀέρας ὅπωςδήποτε, θὰ γίνουνε κι' αὐτὰ,
γι' αὐτὸ μποροῦν νὰ ποῦν πολλοὶ καὶ νὰ ἰσχυρι-
στούν,
ὅτι τοῦ Κράτους τὰ λεφτὰ θὰ... ἐξαναιματοῦν!

Ὁ σκοπός του

‘Ο Χέλμης, πού ἡ χώρα μας πολὺ τὸν ἀγαπάει, ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν στὴν Κέρκυρα νὰ πάη καὶ στὸ φρενοκομεῖο τῆς, χωρὶς ἀμφιβολία, νὰ ἐπιβάλῃ πρόκειται... λογιστικὰ βιβλία!

★
 'Αλλὰ κι' ἂν πάλι πρόκειται γι' ἀναφυκῆς ταξείδι,
 καθὼς τὸ περιβάλλον του κι' ὁ ἴδιος διαίδει,
 εἶμαι καθ' ὅλα βέβαιος, ὅτι θα τραγουδήσῃ
 εὐθὺς μολὶς τὴν Κέρκυρα μπροστὰ τὴν ἀντικύρση
 —'Ὡραὶ ποῦν' ἡ Κέρκυρα... νάτανε πῶς μεγάλῃ
 γιὰ φόρους να εἰσέπραττα λεφτὰ μὲ τὸ τουβάλι...)

ἘΞΕΛΙΞΕΙΣ...

Καινούργια πάλι γάλατα βρεθήκαν χαλασμένα
καί της θαλάσσης πήγαν τὸν πατὸ συστημένα.
Ἄλλα καθὼς ἐκάζεται, ἀπ' ὅλους δυστυχῶς,
τὴν ἴδια τὴν κατεύθυναν θ' ἀκολουθεύουν καί ἄλλα
κι ἀριστοκράτες οἱ ἄσσοι θὰ γίνουν προσεχῶς,
ἀφοῦ θὰ κάνουν, φυσικά, τὰ μπάνια τοὺς στὰ...
(γάλα)

Πᾶμε πρῖμα

Πρὸ ἡμερῶν συνέλαβαν στὴν πόλι τῶν Πατρῶν
διευθυντὴν Ἰδρύματος κί' ἐξέχοντα γιαιτρον,
ποῦ ἐκλεβε τὰ φάρμακα ἀπὸ τὸ σανατόριο
καὶ τὸ πρῶτ' τὰ πῆγαινε γραμμὴ γιὰ τὸ ἐμπόριο.

Κι' ἐφ' ὅσον «κλέπτοντας γιατροὺς» ὁ κόσμος βλέπει, (πεῖ τώρα)
μπορεῖ, χωρὶς ἀντίρρηση κι' ὀρθότατα νὰ πῇ
ὅτι σ' αὐτὴ τὴ χώρα
ἐπιδημία... ἀγία τρευτὴ κατάντησε ἡ κλ

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Το ξεγέλασμα

Ο ύπαστυνόμος κ. Κανελλόπουλος είχε κάποτε δυο τακτικούς πελάτες στην Αστυνομία. Κάθε τόσο πότε ο ένας, πότε ο άλλος έρχονταν να του ζητήσουν τη βοήθειά του και τη συμβουλή του. Ήταν ένα αντρόγυνο φτωχό και δυστυχισμένο, μ' ένα σωρό παιδιά, που οι οικονομικές του στενοχωρίες γίνονταν άφορη των όμιλικών καυγάδων του. Ο άντρας μέγαγε στην απελπισία του και, γυρίζοντας στο σπίτι, έδερνε τη γυναίκα του. Εκείνη φυσικά έτρεχε να καταγγείλει το πάθημά της στην Αστυνομία. Άλλοτε πάλι έρχονταν στον αστυνομικό περιλυτός ο σύζυγος: «Από χθες έφυγε από το σπίτι η γυναίκα μου και μ' άφησε ολομόναχο με τα έφτα παιδιά μας. Δεν ξέρω τί να κάνω. Αν καθήσω να τα περιποιούμαι, δεν θα μπόρεσω να πάω να δουλέψω και θα χάσω το μεροκάματο. Βοηθήστε με να τη βρω!»

Έτρεχαν πράγματι οι αστυνομικοί, την εύρισκαν στο συγγενικό σπίτι που είχε καταφύγει και την πήγαιναν πάλι κοντά στα παιδιά της.

Κάνε υπομονή, κυρά μου, της έλεγε με καλωσύνη ο κ. Κανελλόπουλος. Σκέψου ότι τα παιδιά σου έχουν ακόμη την ανάγκη σου. Κάνε τα πικρά γλυκά.

Εκλαιγε η κακομοίρα ή γυναίκα: —Κόλαση μου έχει κάνει τη ζωή! τους άπαντους θρηνώντας. Τίποτε δεν τον ευχαριστεί. Με βασανίζει σά δημιο!

Τα έφτα παιδιά τους ήταν κι αυτά φοβερά δυστυχισμένα. Από τους καυγάδες που άκουγαν καθημερινώς κι από τη διαρκή γκρίνια των γονιών τους μέσ' στο σπίτι, είχαν κατακτήσει νευροπαθή και είχαν μαραζώσει. Η ζωή γι' αυτά δεν είχε καμιά χαρά. Μεγάλωναν με βρισιές, με στερήσεις και με καυγάδες και ήταν καταδικασμένα να μη γνωρίσουν ποτέ την ευτυχία.

Όστόσο άλλοτε αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας απ' τους πιο κομψούς νέους της Αθήνας. Σύνταζε στα καλύτερα κέντρα, είχε κατακτήσει, μα άφηνε τα χρόνια να περνούν χωρίς να κάνει τίποτε. Είχε την εντύπωση ότι μια καλή προίκα θα έσωζε την κατάσταση. Μα οι πεθεροί δεν είχαν τρελλαθεί να δώσουν τα λεφτά τους σ' έναν άνθρωπο που δεν ήταν ικανός να κερδίσει ούτε τα τσιγάρα του! Ο Μίμης Α... όμως ταξίδευε στα σύννεφα. Έκανε τον πλούσιο και περίμενε πάντα την ημέρα που θα κατώρθωνε να ξελασπώσει.

Όπως όμως υπάρχουν άντρες που ονειρεύονται μια καλή προίκα, έτσι υπάρχουν και νέες που προσποιούνται τις πλούσιες και τις αριστοκρατίες με την ελπίδα να

κάνουν έναν καλό γάμο. Μια τέτοια νέα γνώρισε κι ο ήρωας της ιστορίας μας. Της παρουσιάστηκε φυσικά για επιχειρηματίας. Εκείνη πάλι τον άφησε να καταλάβει ότι έχει ένα τριόροφο σπίτι σε κεντρική συνοικία των Αθηνών και πλούσιους θείους που θα της δίνουν μια γενναία προίκα. Χωρίς να πολυεξετάσουν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος αν ολ' αυτά ήταν αληθινά, παντρεύτηκαν. Τότε η νέα ανακάλυψε πως ο άντρας της ήταν «αεριτζής». Δεν είχε φράγκο στην τσέπη του.

Μη σε νοιάζει, της παρατήρησε, θα πουλήσουμε το ένα διαμέρισμα του σπιτιού σου και με τα λεφτά αυτά θα κάνω μια επικερδή επένδυση.

Μα το σπίτι ήταν κι αυτό μια υπερδωρεμένη υπόθεση. Ήταν μιάς θείας της νέας που της είχε υποσχεθεί ότι θα της το έγραφε στ' όνομά της μετά το θάνατό της! Για την ώρα, από μεγάλη καλωσύνη της, τους επέτρεπε να ζήσουν σ' ένα δωμάτιο της σοφίτας!

Σκύλιασε ο άντρας από το κακό του. Νεύριασε ή γυναίκα, από το κελεπούρι που της έτυχε. Αρχισαν οι καυγάδες κι οι γκρίνιες. Ο νέος έπιασε κάποια δουλειά στο λιμάνι του Πειραιώς ημερομισθίου. Αντίο κοστούμια, κομψή εμφάνιση, αριστοκρατικές παρές! Η νέα κλείστηκε στη σοφίτα κι άρχισε να περιποιείται τα παιδιά που έρχονταν στον κόσμο. Με την άσυνειδησία που είχαν κι οι δυο τους έκαναν έφτα παιδιά χωρίς να λογαριάζουν πως θα τα μεγαλώσουν. Τότε πλάκωσε στο σπίτι η φοβερή δυστυχία, οι άγριοι καυγάδες, το ξυλοφορτωμα.

Ο κομψός νέος είχε καταντήσει ένας βάνυσος και κτηνώδης υπερχής. Η γυναίκα του έγινε κι αυτή ένα πλάσμα όλο κακία, μίσος και γλώσσα.

Τέλος, μια νύχτα, ήρθε το κακό. Ο άντρας πάνω στο μεθύσι του, κοβώς κοιμόταν ή γυναίκα του, πήρε ένα μαχαίρι και προσπάθησε να την σφάξει για να γλυτώσει από τη γλώσσα της. Εκείνη τον κατάλαβε και πάτησε τις φωνές. Έτρεξε ή Αστυνομία και τον έπιασε. Η υπόθεσις όμως δεν έφτασε στα δικαστήρια. Η γυναίκα του απέσυρε την μήνυσή της, γιατί αν κλεινόταν στη φυλακή ο άντρας της δεν θα μπορούσε να οικονομήσει ούτε το ξερό ψωμί των παιδιών της!

Κι έτσι συνεχίζεται το φοβερό δράμα αυτής της οικογενείας. Και δεν είναι το μοναδικό.

Οι γάμοι που γίνονται χωρίς σκέψη και τυχαία, οι λεγόμενοι πρόχειροι, εκεί καταντούν. Εκεί συνήθως καταντούν οι γάμοι που αρχίζουν μ' ένα ξεγέλασμα για ν' απασχολήσουν πολύ σύντομα την Αστυνομία.

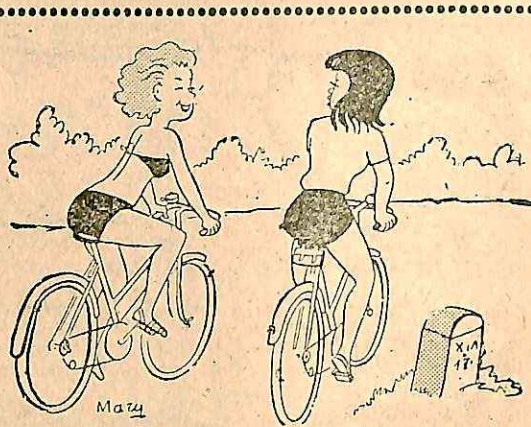
Ο έρωτας στον οποίο υπολογίζουν, εξαφανίζεται πολύ γρήγορα εξ αιτίας των οικογενειακών υποχρεώσεων και στη θέσι του παρουσιάζεται το μίσος και η αντίπαθεια.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Αστυνομία από παιχνίδι

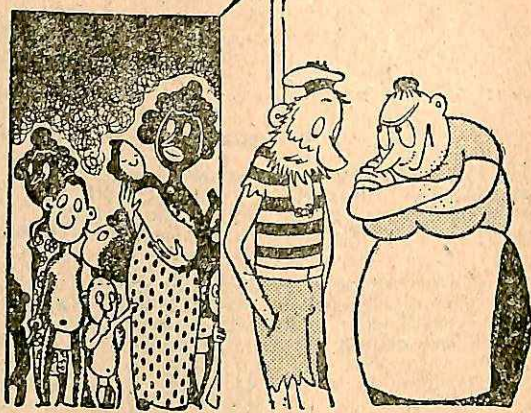
Στην Τακόμα, της πολιτείας Ουάσιγκτον, υπάρχει μια παιδική αστυνομία, από 60 έθελοντες ηλικίας 11-15 ετών, που συνεργάζονται με τους τακτικούς αστυνομικούς. Έχει αναλάβει να χωρίζει τα παιδιά που μαλώνουν στους δρόμους, να συλλαμβάνει τους ανήλικους κλέφτες, ν' αναζητά τα χαμένα παιδιά, να διευθύνει την κίνηση των ποδηλάτων, κλπ.

Ιδρύθηκε πρό ενός έτους περίπου, και στο διάστημα αυτό προσέφερε πολύτιμη βοήθεια στην επίσημη αστυνομία. Αρχηγός της είναι ένα παιδί 15 ετών.

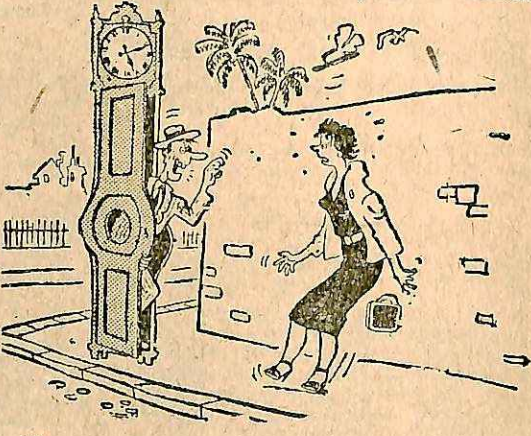
Ματζ

—Κι' έτσι όσοι έρχονται πίσω μας περιμένοντας να σηκώσει ο αέρας τα φουστάνια μας θ' απογοητευθούν!... (Από το Hérissou)

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΝΑΥΑΓΟΥ

—Και τί έκανες δέκα ολόκληρα χρόνια, πάνω στο ξερονήσι; (Από το «Marius»)

Εκείνος: Σ' έπιασα!... Δεν πιστεύω να ισχυρισθής κι' αυτή τη φορά πως ήρθες στην ώρα σου! (Από το Hérissou)

Ο ΛΑΓΟΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΙ

Έλατε αναγνώστες μου, για λίγο να γνωρίσουμε των Αθηνών την σύγχρονη την πόλη να γνωρίσουμε... Έλατε να χαζέψουμε μαζί εδώ κι' εκεί, τα φανερά σημεία της, να δούμε και τ' άπορρητα, έλατε να γνωρίσουμε μια πόλη ιστορική με χάλια... ανιστόρητα!

Εμπρός, λοιπόν, αρχίζουμε, τούτέστι ξεκινάμε κι' από τον κεντρικότερο το δρόμο της περναίμε. Το νου σας όμως, φίλοι μου, προσέξτε, φυλαχθείτε σε κένα λάκκο τριςάθο μην τύχη και βρεθείτε. Οι λάκκοι βρήθουν, σήμερα, καλοί μου συμπολίται και κινδυνεύει το κοινόν τα πάνδεινα να πάθη κι' η πόλις όλη θάπρεπε, θαρρώ, ν' αποτελεσθεί από δυο συνοικίες της: τη... Γούβα και τη Βάθη!

Μη περπατάτε άμεριμνοι και νάχετε υπ' όψιν, πως κάποια κούρσα κρατική μπορεί και να σας (κόψη... Οργάνων τέτοιες άπειρες, την πόλη σαν χωράφι κι' αν σας πάτησουν εξαφάνη, έσεις θα πάτε στραφί κι' εκείνοι που τις έχουν και μεσ' στα όλα τρέχουν, θα μέινουν ανέσχατοι, χωρίς αμφιβολία, διότι προστατεύονται από την άστυλ!

Το νου σας και τα μάτια σας, το επαναλαμβάνω, κανένα τραμ φλεγόμενο να μη σας έρθη άπάνω, γιατί άρχισαν κι' αυτά, τις ώρες πουναι φίσκα, σαν το δαδί να καίγονται, ή μάλλον σαν την Ισκα. Είναι καινούργιο σύστημα της Πάουερ και τούτο, αλλοίως καινούργιο φρούτο κι' επιδιώκει προφανώς αυτή ή καινοτομία να κάνει μεγαλύτερη στο φώς οικονομία και να φωτίσει του λοιπού το Άστρ τακτικά με τραμ πυροτεχνήματα και τραμ... Βεγγαλικά!

Εδώ σταθίτε ένα λεφτό, ως είναι κι' ένα δίλεφτο, να δούμε αυτό το ίδρυμα το τόσο αξιοζήλευτο. Ακαδημία λέγεται, απ' τον παλιό καιρό μας αυτό το μέγαρό μας...

Σ' αυτό, λοιπόν, το μέγαρο αν παρατηρήσετε και τον θεόν Απολλωνα, αμέσως, θ' αντικρύσετε. Ωραίος και καλλιγραμμένος και θαύμα τέχνης είναι, μα δεν αξίζει σήμερα και για το θεαθναί. Δεν τον προσέχει, δηλαδή, κανένας και καμιά και ο θεός της Καλλονής δεν έχει νοστιμιά, γιατί δεν συμμορφώνεται κι' αυτός με το μπουλουκι και δεν αντικατέστησε τη λυρά με... μπουζούκι!

Ορίστε κι' άλλα αγάλματα, δεξιά κι' αριστερά, τα πιο πολλά ήμίγυμνα, γυμνά και τολμηρά σας λέω τ' είναι άκριβως, με δυο λεζούλες μόνο: Είν' ένας κόλπος γαλανός, ακύμαντος σαν λίμνη που γράφτηκεν, για χάρη του, εκατοντάδες ύμνοι. Μία θαλασσα όπου δροσιά το θέρος μας χαρίζει. Και που ή Νεκρά ή θάλασσα συχνά τον μακαρίζει. Διότι τόνους, ως γνωστόν, τροφίμων καταπίνει κι' εκφράζει ατελείωτα παράπονα μεγάλα και δίκαια πικρά, και δίκαια πικρά, γιατί αν έτρωγε κι' αυτή... αούγ, κονσέρβες, γάλα, δεν θάτανε... Νεκρά!

Σαρανικό σας θύμισα μ' αυτή την άφορη και προς τα κεί θα θέλατε κι' έσεις μίαν έκδρομή κι' από κοντά να δήτε ποιός είναι αυτός ο γραφικός ο κόλπος που θρυλείται.

Άλλα για να γλυτώσουμε το χρέμα και τον χρόνο, σας λέω τ' είναι άκριβως, με δυο λεζούλες μόνο: Είν' ένας κόλπος γαλανός, ακύμαντος σαν λίμνη που γράφτηκεν, για χάρη του, εκατοντάδες ύμνοι. Μία θαλασσα όπου δροσιά το θέρος μας χαρίζει. Και που ή Νεκρά ή θάλασσα συχνά τον μακαρίζει. Διότι τόνους, ως γνωστόν, τροφίμων καταπίνει κι' εκφράζει ατελείωτα παράπονα μεγάλα και δίκαια πικρά, και δίκαια πικρά, γιατί αν έτρωγε κι' αυτή... αούγ, κονσέρβες, γάλα, δεν θάτανε... Νεκρά!

Όδος Σταδίου είν' εδώ, που περπατάμε τώρα κι' αφηνιασμένα τρέχουνε δεκάδες τροχοφόρα... Μεγάλα καταστήματα τον δρόμο αυτόν στολίζουν και με την ποικιλία τους, τα βλέμματα χαλίζουν. Μοντέλλα τις βιτρίνες τους νεότερα κοσμοούν, που τα προσφέρουν «όκκαζιόν» και τα υποτιμούν. Εκπτώσεις αναγγέλλουν σε κάθε τους ρεκλάμα, «τιμές άσυναγώνιστες» και «πάρε τζάμπα πράμα». «Εκκαθαρίσεις ριζικές» θα δής όπου γυρίσης, των «υπολοίπων έδωμάς» παντού το μάτι βλέπει κι' αυτό το κόλπο, φυσικά, σημαίνει εκκαθαρίσεις των...υπολοίπων των λεφτών, που σ' άφησαν στην (τσέπη.

Ίδου και ο ιστορικός ο Κήπος του Κλαυθμώνος, άνυδρος σφόδρα και ξερός και έρημος και μόνος. Οι Παισαννίαι άλλοτε καθόνταν σε μίαν άκρη, μια θέσι ονειρευόνταν και χύναν μαύρο δάκρυ. Το Υπουργείο Οικονομικών ήταν ποτέ στο πλάι, μα πλέον δεν εύρισκεται από πολλού εκεί. Αλλοίμονο το γκρέμισαν, τ' άφανισαν και πάει, μα ίσως και να τόφαναν... τίποτε που ν' τ' ι'... Όπως και το σημερινό έτσι κατά που πάει, ο Χέλμης θα το φάει!...

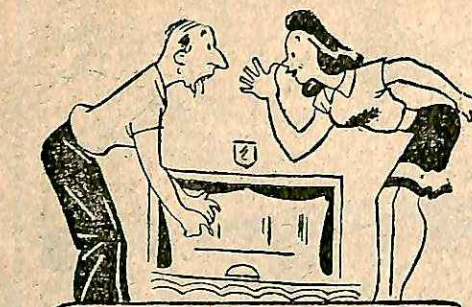
Στην αγορά μας θάλεγα, για λίγο να βρεθούμε άλλ' από την κατάστασι θ' απογοητευθούμε, διότι θ' αντικρύσουμε, χωρίς αμφιβολία, σημεία φεύ! και... τέρατα μέσ' στα κρεπωλεία. Κατεψυγμένα τέρατα θα δούμε, μ' άλλους λόγους και χασαπάδες μερικούς, που κάνουν τους άψογους, για μοσχαρακι έχωχάρι, να σου πούλουν μ' άναίδεια, τον ταύρο που έσκότωσε της «Καρμεν» τον... Χε... (αέδια!

Ίδου, τέλος, το Σύνταγμα! Προσέξτε, θαρρώ, είναι ή μεγαλύτερη της πόλεως πλατεία. Έδώ οι κύριοι Βουλευτάι περνάνε τον καιρό και στη Βουλή δεν έχουν ποτέ τους άπαρτία! Έδώ ρυθμίζουν, έσσει, τα φλέγοντα ζητήματα και λύνουν όλα τ' άλυτα της χώρας μας προβλήματα. Σ' αυτό το μέρος κόπτονται να σώσουν την Ελλάδα, ύψωνοντας αναστήμα και της φωνής τον τόνο... ..καφέδες, εν το μεταξύ, προταίνουν άραδα και λύεται το πρόβλημα της... Βραζιλίας μόνο!

Έδώ μπροστά σταθμεύουνε και μπουζία είδων-είδων που μεταφέρουν στις άκτες τον κόσμο σωρηδόν. Λεωφορεία, δηλαδή, που προκαλούν τον τρόμο κι' αδειάζουν το φορτίο τους, πολλές φορές, στο (δρόμο...

Εκτροχιάζονται, συχνά, διαλύονται, σκορπώνε κι' αυτοί που ταξιδεύουνε γραμμή καρδιοχτυπάνε, αλλάζουν πάντα χρώματα κι' ούρανό τόξο γίνονται, γιατί μπορεί το μπουζί τους να γίνη γης μαδιάμ κι' ενώ για το Σαρανικό τον κόλπο κατευθύνονται, υπάρχει φόβος να βρεθούν στους «Κόλπους» του (Αβράμ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΕΣΒΙΟΣ

41 Κωμωδίες μας

ΟΛΑ ΕΙΝΕ... ΠΙΘΑΝΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΕΛΑ: 25 χρονών, θηλυκό πολυτελείας, κομψό, δελεαστικό, γεννημένο για να χαρίσει κρυφές ευτυχίες. ΝΙΚΟΣ: Σοβαρός κύριος, 32 χρονών. ΠΙΤΣΑ: Χαριτωμένο διαβολάκι 22 χρονών. Μοντέρνο «στύλ», μοντέρνο ντύσιμο, μοντέρνες ιδέες, μοντέρνα... εφαρμογή των ιδεών. ΚΩΣΤΑΣ: Σοβαρός κύριος, 33 χρονών.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο βάθος ενός μικρού μπάρ, σ' ώρα που δεν έχει κόσμο).

ΛΕΛΑ: Κατάλαβες, χρυσό μου; Δεν μπορώ να μην πω! Όταν με καλή μιά φίλη μου με τον άντρα της, έχω υποχρέωση να πω! 'Επί τέλους δεν μπορείς να μου απαγορεύσεις και τις κοινωνικές μου σχέσεις. Πρόκειται για μία φιλική υποχρέωση!

ΝΙΚΟΣ: Και πώς θα είμαι βέβαιος ότι είν' έτσι;

ΛΕΛΑ: Με υποπτεύεσαι;

ΝΙΚΟΣ: Η πείρα μ' έχει διδάξει να τα φοβάμαι όλα στη ζωή.

ΛΕΛΑ: Και η πείρα επίσης πρέπει να σ' έχει διδάξει ότι όλες οι γυναίκες δεν είναι ίδιες. Άλλα ποιος ξέρει με τί γυναίκες θάχες μπλέξει, για να είσαι τόσο φιλόδοξος.

ΝΙΚΟΣ: Με συγχωρείς, αλλά τέτοιος είναι ο τύπος μου. Θέλω πάντα να είμαι απόλυτα σίγουρος για κάτι. Οι αμφιβολίες δεν μ' αρέσουν. Μου λες ότι η φίλη σου θάρρη με τον άντρα της;

σου θάρρη με τον άντρα της. Πώς θάχω αποδείξεις ότι έτσι είναι;

ΛΕΛΑ: Δεν σου αρκεί ο λόγος μου; ΝΙΚΟΣ: Κατά το ήμισυ. Μένει το άλλο ήμισυ για την απόλυτη δεβαιότητα.

ΛΕΛΑ: Τότε έλα κι' εσύ μαζί! Άλλά θα σε συστήσω γι' άντρα μου! Δε γίνεται αλλιώς, αφού κι' εκείνη θα είναι με τον άντρα της, δεν είν' έτσι;

ΝΙΚΟΣ (κάπως διστακτικά): Τέλος πάντων.

ΛΕΛΑ: Θέλεις να μην πούμε το πραγματικό σου όνομα;

ΝΙΚΟΣ (από μέσα του): Και μήπως αυτό που ξέρεις εσύ... είναι το πραγματικό; (δυνατά) όχι, δε με πειράζει. Άλλά, για στάσου. 'Η φίλη σου κι' ο άντρας της δεν ξέρουν ότι είσαι ανύπαντρη; Πώς θα τους εμφανισθής σήμερα για παντρεμένη;

ΛΕΛΑ: Δεν προφτάσαμε ακόμα να γνωριστούμε καλά. Μόλις πριν λίγες μέρες γνωριστήκαμε. Τώρα πρόκειται να ζεστάσουμε τις σχέσεις μας. Λοιπόν, επιμένεις ναρκής;

ΝΙΚΟΣ: Όπωςδήποτε!

ΛΕΛΑ: Τότε εν τάξει. Στις όχτώ, στο «Λουμιέ».

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στο ζαχαροπλαστείο)

ΛΕΛΑ (συνεχίζοντας κουβέντα): Να προσέξεις σε παρακαλώ, να μην πής κανένα απόνοσομένο, γιατί είναι πολύ σοβαρή κοπέλλα η φίλη μου. Και δεν έχω και πολύ θάρρος μαζί της. Γνωριστήκαμε στο κομμάτι και πήγαμε και κανά-δυο φορές μαζί στο μπάνιο.

ΝΙΚΟΣ: Εν τάξει. Σύμφωνα!

ΠΙΤΣΑ (μπαίνει και μόλις μπή πέφτει το μάτι της στο τραπέζι τους και τρέχει κατ' ευθείαν επάνω τους): Χαίρετε!

ΛΕΛΑ (συνιστά χαριτωμένα): 'Ο άντρας μου!...

ΠΙΤΣΑ (τρέμοντας από νεύρα): Με συγχωρείς, αλλά αυτός είναι ο ξικός μου!...

ΝΙΚΟΣ (εξάλλος): Δηλαδή... (στη Λέλα). Αυτή είναι η φίλη σου που θάρρη με τον άντρα της;

ΠΙΤΣΑ (μ' έτοιμότητα): Όχι, μόνη μου θάρρη! Εσύ όμως... (μπαίνει ο Κώστας και του γνέφει ν' απομακρυνθεί)... Εσύ όμως τί θέλεις εδώ;

ΚΩΣΤΑΣ (προχωρεί εξάλλος προς τη Λέλα): Τι γυρεύεις εσύ εδώ; (Στην Πίτσα): Αυτή είν' η φίλη σου που θάρρη με τον άντρα της;

ΠΙΤΣΑ (που παίρνει απόφαση την ώρα που ο Νίκος και η Λέλα είναι απασχολημένοι):

ΝΙΚΟΣ: Με συγχωρείς, αλλά τέτοιος είναι ο τύπος μου. Θέλω πάντα να είμαι απόλυτα σίγουρος για κάτι. Οι αμφιβολίες δεν μ' αρέσουν. Μου λες ότι η φίλη σου θάρρη με τον άντρα της;

ΛΕΛΑ: Κατάλαβες, χρυσό μου; Δεν μπορώ να μην πω! Όταν με καλή μιά φίλη μου με τον άντρα της, έχω υποχρέωση να πω! 'Επί τέλους δεν μπορείς να μου απαγορεύσεις και τις κοινωνικές μου σχέσεις. Πρόκειται για μία φιλική υποχρέωση!

ΝΙΚΟΣ: Και πώς θα είμαι βέβαιος ότι είν' έτσι;

ΛΕΛΑ: Με υποπτεύεσαι;

ΝΙΚΟΣ: Η πείρα μ' έχει διδάξει να τα φοβάμαι όλα στη ζωή.

ΛΕΛΑ: Και η πείρα επίσης πρέπει να σ' έχει διδάξει ότι όλες οι γυναίκες δεν είναι ίδιες. Άλλα ποιος ξέρει με τί γυναίκες θάχες μπλέξει, για να είσαι τόσο φιλόδοξος.

ΝΙΚΟΣ: Με συγχωρείς, αλλά τέτοιος είναι ο τύπος μου. Θέλω πάντα να είμαι απόλυτα σίγουρος για κάτι. Οι αμφιβολίες δεν μ' αρέσουν. Μου λες ότι η φίλη σου θάρρη με τον άντρα της;

ΛΕΛΑ: Κατάλαβες, χρυσό μου; Δεν μπορώ να μην πω! Όταν με καλή μιά φίλη μου με τον άντρα της, έχω υποχρέωση να πω! 'Επί τέλους δεν μπορείς να μου απαγορεύσεις και τις κοινωνικές μου σχέσεις. Πρόκειται για μία φιλική υποχρέωση!

ΝΙΚΟΣ: Και πώς θα είμαι βέβαιος ότι είν' έτσι;

ΛΕΛΑ: Με υποπτεύεσαι;

ΝΙΚΟΣ: Η πείρα μ' έχει διδάξει να τα φοβάμαι όλα στη ζωή.

ΛΕΛΑ: Και η πείρα επίσης πρέπει να σ' έχει διδάξει ότι όλες οι γυναίκες δεν είναι ίδιες. Άλλα ποιος ξέρει με τί γυναίκες θάχες μπλέξει, για να είσαι τόσο φιλόδοξος.

ΝΙΚΟΣ: Με συγχωρείς, αλλά τέτοιος είναι ο τύπος μου. Θέλω πάντα να είμαι απόλυτα σίγουρος για κάτι. Οι αμφιβολίες δεν μ' αρέσουν. Μου λες ότι η φίλη σου θάρρη με τον άντρα της;

ΛΕΛΑ: Κατάλαβες, χρυσό μου; Δεν μπορώ να μην πω! Όταν με καλή μιά φίλη μου με τον άντρα της, έχω υποχρέωση να πω! 'Επί τέλους δεν μπορείς να μου απαγορεύσεις και τις κοινωνικές μου σχέσεις. Πρόκειται για μία φιλική υποχρέωση!

ΝΙΚΟΣ: Και πώς θα είμαι βέβαιος ότι είν' έτσι;

ΛΕΛΑ: Με υποπτεύεσαι;

ΝΙΚΟΣ: Η πείρα μ' έχει διδάξει να τα φοβάμαι όλα στη ζωή.

ΛΕΛΑ: Και η πείρα επίσης πρέπει να σ' έχει διδάξει ότι όλες οι γυναίκες δεν είναι ίδιες. Άλλα ποιος ξέρει με τί γυναίκες θάχες μπλέξει, για να είσαι τόσο φιλόδοξος.

ΝΙΚΟΣ: Με συγχωρείς, αλλά τέτοιος είναι ο τύπος μου. Θέλω πάντα να είμαι απόλυτα σίγουρος για κάτι. Οι αμφιβολίες δεν μ' αρέσουν. Μου λες ότι η φίλη σου θάρρη με τον άντρα της;

ΛΕΛΑ: Κατάλαβες, χρυσό μου; Δεν μπορώ να μην πω! Όταν με καλή μιά φίλη μου με τον άντρα της, έχω υποχρέωση να πω! 'Επί τέλους δεν μπορείς να μου απαγορεύσεις και τις κοινωνικές μου σχέσεις. Πρόκειται για μία φιλική υποχρέωση!

ΝΙΚΟΣ: Και πώς θα είμαι βέβαιος ότι είν' έτσι;

ΛΕΛΑ: Με υποπτεύεσαι;

ΝΙΚΟΣ: Η πείρα μ' έχει διδάξει να τα φοβάμαι όλα στη ζωή.

ΛΕΛΑ: Και η πείρα επίσης πρέπει να σ' έχει διδάξει ότι όλες οι γυναίκες δεν είναι ίδιες. Άλλα ποιος ξέρει με τί γυναίκες θάχες μπλέξει, για να είσαι τόσο φιλόδοξος.

πραγματικότητα): Ναί! Άλλά... ήρθε με το δικό μου! Κι' εγώ ήρθα με το δικό της!... (κάθεται). 'Αν είμαστε πολιτισμένοι άνθρωποι, θα συνεχίσουμε τη βραδιά μας με μία χαρά.

ΚΩΣΤΑΣ (κατακόκκινος): Δεν ξέρω ποιά να χαστουκίσω απ' τις δυο!

ΝΙΚΟΣ: Να σας βγάλω εγώ απ' τη δύσκολη θέση, κύριε! (Τραβάει ένα γερό χαστουκι στην Πίτσα κι' ένα πιο γερό στη Λέλα). Πάμε να φύγουμε, κύριε!

ΚΩΣΤΑΣ (τραβάει ένα δεύτερο γερό χαστουκι στη Λέλα κι' ένα πιο γερό στην Πίτσα). Έρχομαι άμέσως κύριε!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο πεζοδρόμιο)

ΚΩΣΤΑΣ: Παπαδόπουλος.

ΝΙΚΟΣ: Σαραντόπουλος.

ΚΩΣΤΑΣ: Χαίρω πολύ.

ΝΙΚΟΣ: Επίσης. Πάμε να πιούμε κάτι να συνέλθουμε!... Είναι μια ευχάριστη βραδιά, άποψη, κύριε! Άποχτήσαμε την ελευθερία μας!

ΚΩΣΤΑΣ: Και κάτι περισσότερο! 'Ο καθένας μας... γλύτωσε κι' από τις δυο!...

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΓΗ

Ευδύμα λόγια

—Πώς σκοτώθηκε ο Γιώργος;

—Έπεσε από μία κηδεύα.

—Και τί πήγαινε να κάνει εκεί επάνω;

—'Ηθελε να κρεμαστή από ένα δοκάρι.

—Τηλεφώνησαν σ' ένα ανθοπωλείο και παραγγείλαν ένα στεφάνι για κηδεία.

—'Η ταινία πρέπει να είναι πολύ φαρδιά, είπε ο πελάτης στο νεαρό υπάλληλο.

—Θα γράψετε πάνω στην ταινία: «Αναπαύσου εν ειρήνη» κι' από τις δυο μεριές και, αν υπάρχει χώρος: «Θα συναντηθούμε στον Ουρανό».

—'Η παραγγελία εξετελέσθη. 'Η ταινία ήταν κανονική, αλλά η επιγραφή έλεγε: «Αναπαύσου εν ειρήνη κι' από τις δυο μεριές και αν υπάρχει χώρος θα συναντηθούμε στον ουρανό!».

—Μου επιτρέπετε κύριε να σας δώσω μία συμβουλή; Λέει ο γείτονας στον κ. Μενέλαο.

—Σας παρακαλώ... σας παρακαλώ... ευχαρίστως να σας ακούσω.

—Πρέπει, κύριε, να κατεβάσετε μετά το δείπνο τις κουρτίνες των παραθύρων σας, γιατί κάθε βράδυ κατά τις δέκα σας βλέπουν την ώρα που αγκαλιάζετε τρυφερά τη γυναίκα σας.

—Τί άστεϊότης και συκοφαντία μαζί είναι αυτή κύριε! Απάντα με πεποίθηση και αγανάκτηση ο κ. Μενέλαος. Αυτό είναι αδύνατο! Αυτή την ώρα δεν βρίσκομαι ποτέ στο σπίτι, αλλά στην ταβέρνα!

—Στο διάλειμμα μιας θεατρικής παραστάσεως, ο διάσημος Γάλλος ηθοποιός Σασά Γκιτρώ για ν' απαλλαγεί από έναν ενοχλητικό θαυμαστή του, δέχτηκε να δειπνήσει μαζί του τη μεθεπομένη.

Και βιαστικός του έσφιξε το χέρι.

—Μεθαύριο λοιπόν; Έχω το λόγο σας;

—Συμφωνώ, μεθαύριο.

—'Ο διάσημος ηθοποιός και συγγραφέας άφινει να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα και λέει στην κοπέλλα που τον περιποιείται στο καμαρίνι του:

—'Ιωάννα να μου θυμίσεις να γράψω σ' αυτόν τον ενοχλητικό ότι δεν θα μπορέσω να δειπνήσω μαζί του μεθαύριο.

—Ακριβώς εκείνη τη στιγμή όμως παρετήρησε στον καθρέφτη το προφίλ του επιτιμήτη τότε με λίγο άσπτον. Με άσπτον καθιζάνει επίσης το παλιό βερνίκι απ' τη νύχια σας. Για να μην κάνη τα νύχια σας ξερά και εύθραυστα, του προσθέτετε λίγο καστορέλαιο.

—... για να δειπνήσω με τον κύριο απ' εδώ.

—'Ο σύζυγος: Νομίζεις πως είναι καπέλλο αυτό που έχει πάνω στο κεφάλι σου;

—'Η σύζυγος: Και σ' νομίζεις πως είναι κεφάλι αυτό που έχει κάτω απ' το καπέλλο σου!...

Ψυμορφία ΔΙΧΟΣ ΕΞΟΛΑ

Οικονομία στα καλλυντικά

Η ζωή ακριβαίνει διαρκώς περισσότερο. Και γίνεται όλο και πιο δύσκολο για μία γυναίκα με περιορισμένο «χαρτζηλικιό» να αντιμετωπίσει τα έξοδα του καλλοπισμού της.

Ευτυχώς, υπάρχουν τρόποι να κάνετε αξιολογες οικονομίες σ' αυτό το ζήτημα.

Γιατί π. χ. να σταπαλάτε την πούντρα σας; 'Όταν τη ρίχνετε από ένα κουτί μέσα στην πουντρίέρα σας, μεταχειριστείτε ένα κουτάλι, για να μη σκορπίζεται ολόγυρα η πούντρα σαν σύννεφο.

Βουτάτε το πούπουλο ελαφρά στην πούντρα, ώστε να κολλήσει πάνω του λίγο μόνον απ' αυτήν και να μη χρειαστεί να τινάζετε κατόπιν το πλεονόσμη.

Αφού χρησιμοποιήσετε την κρέμα σας, βουλάνετε έπειτα μ' επιμέλεια το βαζάκι της. Γιατί, αν περιέχει νερό, ξεραίνεται μενώντας εκτεθειμένη στον αέρα. 'Αν ωστόσο συμβή να έχη ξεραθεί έτσι η κρέμα σας, μη την πετάξετε. Βάλτε την μέσα σε μία μικρή λεκάνη, λιώστε την μ' ένα πηρούνι, προσθέστε νερό κατά σταγόνες κι' ανακατέψτε ζωηρά, ως ότου η κρέμα ξαναγίνη μαλακή κι' ομοιογενής.

Μην πετάτε τα απομεινάρια του κραγιονιού των χειλιών σας. Φυλάξτε τα, για να τα λιώσετε όλα μαζί μέσα σ' ένα φλυτζανάκι με ζεστό νερό. 'Επειτα αδειάζετε το κόκκινο αυτό υγρό σ' ένα βαζάκι. 'Όταν κρυώσει και πήξη, θάχετε ένα πρώτης τάξεως κοκκινάδι για τα χείλη, που μπορείτε να το βάψετε με την ακμή του μικρού δακτύλου σας. Μπορείτε ακόμη, με λίγη επιτηδεύση, να φτιάσετε μ' αυτό ανέξοδα ένα «ανταλλακτικό» για τη θήκη του κραγιονιού σας.

Μην άφινετε τα καλλυντικά σας στη διάθεση των μικρών παιδιών σας. Είναι πολύ φυσικό να βελήση να σας μιμηθή ή κορούλα σας και να πασαλειφθή με κρέμες, πούντρες και κοκκινάδια.

Η υγρή παραφίνη μπορεί να χρησιμοποιηθή αντί για κρέμα καθαρισμού. Είναι φτηνή, δεν έχει όμως καμιά θρεπτική αξία για το δέρμα, ούτε κι' απορροφάται απ' αυτό. Τη συμπληρώστε λοιπόν με μία θρεπτική κρέμα, απ' την οποία βάψετε κάθε βράδυ λίγη πριν κοιμηθείτε.

Όσο κι' αν φροντίζετε να βουλάνετε το μπουκαλάκι του, το βερνίκι των νυχιών σας μπορεί να εξατμισθή και να γίνη πολύ πηχτό, σαν σιρόπι. Το αραιώνετε τότε με λίγο άσπτον. Με άσπτον καθαρίζετε επίσης το παλιό βερνίκι απ' τη νύχια σας. Για να μην κάνη τα νύχια σας ξερά και εύθραυστα, του προσθέτετε λίγο καστορέλαιο.

Το ζουμί του λεμονιού είναι ένα φτηλό καλλυντικό, που σας προσφέρει το σίμιο. Μ' αυτό μπορείτε να καθαρίσετε τα

δαχτύλα σας, αν έχουν κιτρινίσει απ' το κάπνισμα. 'Επίσης, μετά το λούσιμο, προσθέτετε μία κουταλιά του γλυκού ζουμί λεμονιού στο νερό του τελευταίου ξεπλύματος. Δίνει ωραίο χρώμα και λά. ψι στα μαλλιά σας.

Αν συμβή να «κόψη» το γάλα, σουρώστε το και κρατήστε τον άχρωμο «όρρο». Είναι ωφέλιμωτάτος για το δέρμα, σφίγγει τους διεσταλμένους πόρους, ξεθωιάζει τις πανάδες, μαλακώνει κι' αψπρίζει τα χέρια.

Έχετε πιτυρίδα ή σπάζουν οι τρίχες των μαλλιών σας; Κάνετε κάθε βράδυ

μασάζ του τριχωτού δερματός με ζεστό ελαιόλαδο, τ' άφινετε όλη τη νύχτα και λούζεστε το πρωί. 'Επίσης το ζεστό λάδι μαλακώνει τα πετσάκια των νυχιών, έτσι που μπορείτε να τα σπρώξετε εύκολα προς τα πίσω.

Όταν τρώτε αγγούρι μην πετάτε τις φλούδες και τις σούρες. Τ' αλέθετε με την κρεατομηχανή, μαζεύετε τον πολτό μέσα σ' ένα τουλουπάνι και στύβετε για να βγη το ζουμί, το οποίο βάψετε σ' ένα μπουκαλί, μαζί με 50 δράμια νερό και μία κουταλιά της σούπας κολώνια. Σε λίγες μέρες, αδειάζετε με προσοχή το δισαυγές υγρό απ' το μπουκαλί και το μεταχειρίζεστε για τονωτικό του δερματός.

Το φτηνότερο καλλυντικό είναι... το καθαρό νεράκι! Μετά το πλύσιμο, ξεπλένετε πάντα το πρόσωπό σας με κρύο νερό, που σφίγγει και τονώνει το δέρμα.

Έπειτα βρέχετε ένα βαμβάκι με νερό όσο το δυνατόν πιο κρύο και περνάτε μ' αυτό το λαϊκό σας, για να γίνη ζωηρότερη η κυκλοφορία του αίματος και η επιδερμίδα σπική και άσπρη.

Όταν ευνώτε, το πρωί, πίνετε ένα ποτήρι νερό, κρύο ή χλιαρό (όπως προτιμάτε). Είναι πολύ ωφέλιμο — ιδίως αν υποφέρετε από δυσκοιλιότητα. Καθαρίζει το άδειανο στομάχι και διεγείρει τη λειτουργία της πέψης.

Για να διατηρήτε την ωραιότητα και την υγεία των μαλλιών σας, πρέπει να τα λούζετε, το λιγότερο, μία φορά κάθε 15 μέρες. Δεν υπάρχει όμως λόγος να πληρώνετε στο κομμάτι για το λούσιμο, αφού μπορείτε να το κάμνετε και σ' αυτό.

Συνώνυμοι είναι τρεις

των μαλλιών σας μπροστά σ' ένα ηλεκτρικό καμινέτο.

Μπορείτε να μεταχειρισθώτε για το λούσιμο ένα από τα υγρά εκείνα που χρησιμοποιούν για το πλύσιμο των ρούχων χωρίς σαπούνι. Αποφύγετε τα όμως, αν έχετε μαλλιά όχι πολύ λιπαρά, γιατί αφαιρούν μαζί με τη σκόνη κι' όλο το λίπος.

Για το καθημερινό μασάζ του προσώπου σας, αγοράζετε ένα βαζάκι με θρεπτική κρέμα και τη μεταχειρίζεστε κάθε βράδυ, πριν κοιμηθείτε, επί λίγα λεπτά της ώρας. Αρχίζετε απ' τη βάση του λαιμού κι' ανεβαίνετε προς τα πάνω, με τις άκρες των δακτύλων και των δυο χεριών. Το μασάζ αυτό θα γίνετα πολύ ελαφρά στο λεπτό δέρμα γύρω απ' τα μάτια.

Τα καλά άρώματα είναι πολύ ακριβά. Δεν επιτρέπεται λοιπόν να πηγαίνουν χαμένα τα ψαμένα πέταλα των τριαντάφυλλων, των γιασεμιών, των γαρύφαλλων... Τα μαζεύετε όλα μέσα σε μία μικρή λεκάνη και τ' άφινετε να ξεραθούν, ανακατευοντάς τα κάθε μέρα. 'Επειτα γεμίζετε μ' αυτά ένα σακουλάκι από τουλουπάνι και το βάψετε μέσα στο συρτάρι των ασπρροούχων σας. Το σφίγγετε δε κάθε τόσο με τα δαχτύλα σας για να βγαίνη καλλίτερα το άρωμα.

Για το λουτρό σας

Αν θέλετε να δροσισώτε, μία πολύ ζεστή καλοκαιρινή ημέρα, κάνετε ένα λουτρό όχι κρύο αλλά χ λ ι α ρ ό. Μην τρίψετε κατόπιν το σώμα σας με την πετσέτα, αλλά στεγνώστε το χτυπώντας το ελαφρά μ' αυτήν. Ένα πουντρίσμα παίρνει και τα τελευταία ίχνη υγρασίας, και το σώμα σας μένει δροσερό και φρέσκο.

Κάνετε επίσης ένα χλιαρό λουτρό, όταν είσαστε έννευρισμένοι και δεν μπορείτε να κοιμηθείτε. Μεινέτε ξαπλωμένος ως ότου αρχίστε να νυστάζετε. Σκουπιστήτε κατόπιν ελαφρά — αλλά χωρίς τρίψιμο, που μπορεί να σας ευνώση — και πέστε στο κρεβάτι σας.

Όταν οι μύς είναι πιασμένοι απ' τη γυμναστική, θα σας ανακουφίση ένα ζεστό μπάνιο. Θερμοκρασίας 36,5 — 37 βαθμίων. Μένετε μέσα επί 10 λεπτά, προσθέτοντας κάθε τόσο λίγο ζεστό νερό, για να διατηρηται αυτή η θερμοκρασία. 'Επει-

τα τρίθεσθε γερά με μία πετσέτα και κάνετε μασάζ με κολώνια.

Για να ευνώσητε καλά και να ζωογονήθητε το πρωί, κάνετε ένα λουτρό θερμό ή κρύο — πάντως όμως διαφορετικής θερμοκρασίας απ' το δερμα σας.

Μπαίνετε γρήγορα κι' απότομα στο νερό. Ακόμη καλλίτερα αποτελέσματα φέρνει ένα ντους, κρύο ή ζεστό. Κατόπιν τρίθετε δυνατά το σώμα σας με την πετσέτα και το αλείφετε με κολώνια.

τα τρίθεσθε γερά με μία πετσέτα και κάνετε μασάζ με κολώνια.

Για να ευνώσητε καλά και να ζωογονήθητε το πρωί, κάνετε ένα λουτρό θερμό ή κρύο — πάντως όμως διαφορετικής θερμοκρασίας απ' το δερμα σας.

Μπαίνετε γρήγορα κι' απότομα στο νερό. Ακόμη καλλίτερα αποτελέσματα φέρνει ένα ντους, κρύο ή ζεστό. Κατόπιν τρίθετε δυνατά το σώμα σας με την πετσέτα και το αλείφετε με κολώνια.

τα τρίθεσθε γερά με μία πετσέτα και κάνετε μασάζ με κολώνια.

Για να ευνώσητε καλά και να ζωογονήθητε το πρωί, κάνετε ένα λουτρό θερμό ή κρύο — πάντως όμως διαφορετικής θερμοκρασίας απ' το δερμα σας.

Μπαίνετε γρήγορα κι' απότομα στο νερό. Ακόμη καλλίτερα αποτελέσματα φέρνει ένα ντους, κρύο ή ζεστό. Κατόπιν τρίθετε δυνατά το σώμα σας με την πετσέτα και το αλείφετε με κολώνια.

τα τρίθεσθε γερά με μία πετσέτα και κάνετε μασάζ με κολώνια.

Για να ευνώσητε καλά και να ζωογονήθητε το πρωί, κάνετε ένα λουτρό θερμό ή κρύο — πάντως όμως διαφορετικής θερμοκρασίας απ' το δερμα σας.

Μπαίνετε γρήγορα κι' απότομα στο νερό. Ακόμη καλλίτερα αποτελέσματα φέρνει ένα ντους, κρύο ή ζεστό. Κατόπιν τρίθετε δυνατά το σώμα σας με την πετσέτα και το αλείφετε με κολώνια.

τα τρίθεσθε γερά με μία πετσέτα και κάνετε μασάζ με κολώνια.

Για να ευνώσητε καλά και να ζωογονήθητε το πρωί, κάνετε ένα λουτρό θερμό ή κρύο — πάντως όμως διαφορετικής θερμοκρασίας απ' το δερμα σας.

Μπαίνετε γρήγορα κι' απότομα στο νερό. Ακόμη καλλίτερα αποτελέσματα φέρνει ένα ντους, κρύο ή ζεστό. Κατόπιν τρίθετε δυνατά το σώμα σας με την πετσέτα και το αλείφετε με κολώνια.

τα τρίθεσθε γερά με μία πετσέτα και κάνετε μασάζ με κολώνια.

Για να ευνώσητε καλά και να ζωογονήθητε το πρωί, κάνετε ένα λουτρό θερμό ή κρύο — πάντως όμως διαφορετικής θερμοκρασίας απ' το δερμα σας.

Μπαίνετε γρήγορα κι' απότομα στο νερό. Ακόμη καλλίτερα αποτελέσματα φέρνει ένα ντους, κρύο ή ζεστό. Κατόπιν τρίθετε δυνατά το σώμα σας με την πετσέτα και το αλείφετε με κολώνια.

τα τρίθεσθε γερά με μία πετσέτα και κάνετε μασάζ με κολώνια.

Για να ευνώσητε καλά και να ζωογονήθητε το πρωί, κάνετε ένα λουτρό θερμό ή κρύο — πάντως όμως διαφορετικής θερμοκρασίας απ' το δερμα σας.

Μπαίνετε γρήγορα κι' απότομα στο νερό. Ακόμη καλλίτερα αποτελέσματα φέρνει ένα ντους, κρύο ή ζεστό. Κατόπιν τρίθετε δυνατά το σώμα σας με την πετσέτα και το αλείφετε με κολώνια.

τα τρίθεσθε γερά με μία πετσέτα και κάνετε μασάζ με κολώνια.

Για να ευνώσητε καλά και να ζωογονήθητε το πρωί, κάνετε ένα λουτρό θερμό ή κρύο — πάντως όμως διαφορετικής θερμοκρασίας απ' το δερμα σας.

Μπαίνετε γρήγορα κι' απότομα στο νερό. Ακόμη καλλίτερα αποτελέσματα φέρνει ένα ντους, κρύο ή ζεστό. Κατόπιν τρίθετε δυνατά το σώμα σας με την πετσέτα και το αλείφετε με κολώνια.

ZABIE NTE MONTEPEN

Ο ΥΟΔΟΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ένα βράδυ, ο Μοζερνόν μπαινόει στο σπίτι της Έρριέτας και από τότε οι δυο νέοι αναβρίσκουν τη χαμένη ευτυχία τους. Η Έρριέτα μένει έγκυος και όταν ο άντρας της, που έλειπε αναγκαστικά κοντά της, δεν υποψιάζεται διόλου την αλήθεια.

Η Έρριέτα, χωρίς από Μοζερνόν, γεννάει στο σπίτι της Μαντάμ. Μπού μια κόρη, που δεν είναι άλλη από την Ήδη, την περίφημη «κόρη του Διαβόλου». Ο μαρκήσιος Ροκομπέρ μαθαίνει αργότερα την αλήθεια, προκαλεί το Μοζερνόν σε μοιχομαχία, τον σκοτώνει, ενώ η Έρριέτα πεθαίνει από συγκοπή. Έτσι η μικρή Ήδη ανατρέφεται με τα παιδιά της μαμής, ώσπου μια μέρα εξαφανίζεται. Την έχουν απαγάγει κάποιος σαλτιμπάγκος, ο Έσιν και η κυρά-Ντουβέν.

Εύπνησε όταν η κυρά Ντουβέν κατέβηκε από τ' άλλογο. Βρίσκονταν τότε μέσα σ' ένα δάσος.

Ο Έσιν, που επίσης είχε ξεκαβαλλικήσει, έκοψε ένα φύλλο, τσάτρινε, και βάζοντας το στο στόμα του, άρχισε να μιμνάζεται την κρουγή της κουκουβάγιας.

Σε λίγο, μέσα από το δάσος, ακούστηκε θόρυβος κλαδιών που έσπαζαν. Κάποιος πλησίαζε.

— Ποιος είναι; ρώτησε ο Έσιν, με πνιγμένη φωνή.

— Φίλος, ακούστηκε η απάντηση.

— Έσύ είσαι;

— Ναί.

Ο τόνος της φωνής φάνηκε γνωστός στην Ήδη. Πραγματικά, μέσα από το πυκνό φύλλωμα του δάσους, πρόβαλλε η απίσια μορφή του μονόφθαλμου.

— Έν τάξει; ρώτησε ο Έσιν.

— Η νύχτα είναι σκοτεινή, ο διάβολος είναι μαζί μας κι' η δουλειά μας θα τελειώσει περίφημα, απάντησε ο μονόφθαλμος.

— Δρόμο λοιπόν, ψιθύρισε ο σαλτιμπάγκος.

Καί, γυρίζοντας προς την κυρά Ντουβέν, πρόσθεσε:

— Φύλαξε σύ το άλλογο.

— Έπειτα, πιάνοντας την Ήδη από το χέρι, της είπε:

— Έλα γρήγορα, να μη σε άρξισω με τις κλωτσιές. Έχεις την κιθάρα σου μαζί σου;

— Ναί ψιθύρισε η μικρή, που έτρεμε από το φόβο της.

Ο Έσιν, σέρνοντας από το χέρι την Ήδη, και ακολουθούμενος από τον μονόφθαλμο, προχώρησαν επί δέκα λεπτά της ώρας, κι' έπειτα ο μονόφθαλμος ψιθύρισε:

— Στάσου αυτού.

Ο Έσιν υπάκουσε.

Μπροστά τους ύψωνόταν ένας τοίχος, και, λίγο μακρύτερα, φαινόταν ένα φως.

Ο σαλτιμπάγκος έσκυψε τότε και είπε στη μικρή:

— Σ' θα μείνεις εδώ...

— Ολομόναχη; Φοβάμαι...

— Θα μείνεις εδώ σου λέω, ξανάπε απειλητικά ο Έσιν, αλλιώς σε σκοτώνω!

— Θα μείνω... ψέλλισε κατατρομαγμένο το κορίτσι.

— Και να προσέξεις καλά σ' ό,τι σου λέω, εξακολουθήσε ο σαλτιμπάγκος. «Αν πλησιάσει κανείς, αν ακούσης τον παραμικρό θόρυβο, θ' άρχισες να τραγουδάς και να παίζεις στην κιθάρα σου το σκοπό που σ' έχω μάθει:

— «Αν το Παρίσι μου χάριση ο βασιλιάς, γιά ν' άρνηθώ εκείνην που αγαπώ. Θέ να του πω πως προτιμώ εκείνην π' αγαπώ...»

— Μάλιστα, ψιθύρισε η μικρή.

— Πρόσεχε: «Αν δεν κάνης όπως σου είπα, θά σε σκοτώσω, ξαναείπε ο Έσιν.

Κι' έσφιξε δυνατά το χέρι της Ήδης, που, μ' όλο που πόνεσε, δεν τόλμησε να φωνάξει.

— Κάνε γρήγορα, του είπε ο μονόφθαλμος. Δεν πρέπει να χάνουμε την ώρα μας.

Κι' οι δυο άντρες πλησίασαν στον τοίχο, που, σ' ένα του μέρος είχε σανίδωμα, ξεκάρφωσαν δυο σανίδες και απομακρύνθηκαν κάτω από τα ψηλά δέντρα.

Σε λίγο, η Ήδη άκουσε ένα θόρυβο, σά να λιμάρizαν σίδερο. Συγχρόνως όμως, από το μέρος του δρόμου, ακούστηκε ο καλπασμός ενός αλόγου, που ο άναβάτης του σιγανότερα γαυρούσε ένα σκοπό.

— Αμέσως η μικρή θυμήθηκε την έντολή του σαλτιμπάγκου, κι' άρχισε να τραγουδά με τη γλυκειά της φωνή, παίζοντας και την κιθάρα της, το τραγούδι που της είχε πη ο αφέντης της:

«Αν το Παρίσι μου χάριση ο βασιλιάς, γιά ν' άρνηθώ εκείνην π' αγαπώ. Θέ να του πω πως προτιμώ εκείνην π' αγαπώ...»

Μόλις ακούστηκε το τραγούδι της Ήδης, το λιμάρισμα σταμάτησε αμέσως.

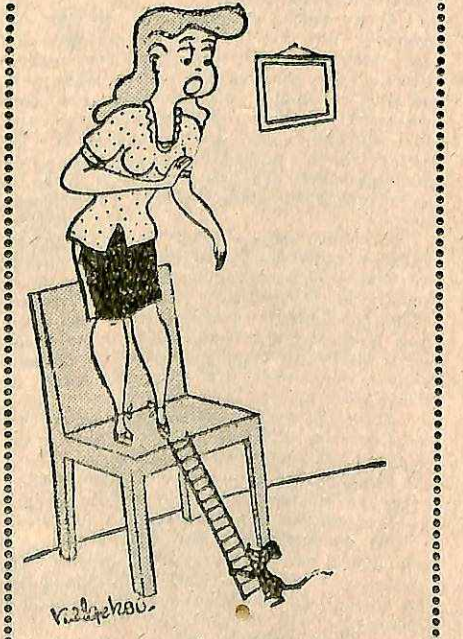
— Έπειτα κι' ο καλπασμός του αλόγου άρχισε ν' ακούγεται ασθενέστερος, ως που έσβυσε μακριά.

Το λιμάρισμα ξανάρχισε, μα σταμάτησε πάλι σε λίγο.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή. Πυκνά σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό, και μόνο, τότε- τότε, το φεγγάρι φαινόταν γιά λίγα δευτερόλεπτα και πάλι εξακουρόδταν.

Η Ήδη ένοιωσε μιάν αλλόκοτη ταραχή, και κάρφωσε τα μάτια της στο φως.

Ο ποντικός και η σκάλα

Ο ποντικός και η σκάλα
(Από το «Marius»)

που έλαμπε πέρα από τον περίβολο. Μα κι αυτό έσβυσε ξαφνικά.

Συγχρόνως, άκουσε μιά σπαραχτική κρουγή, κι' έπειτα τίποτα πιά. Θανάσιμη σιγή απλώθηκε τριγύρω.

Η Ήδη, λουσμένη από τον ιδρώτα της αγωνίας, βέλησε να φύγει. Η κιθάρα έπεσε από τα χέρια της, που έτρεμαν, βγάζοντας ένα πνιμικό βογγητό.

Εκείνη τη στιγμή, οι δυο άντρες ήρθαν τρέχοντας κοντά της. Ο Έσιν την άρπαξε από το χέρι και της είπε:

— Γρήγορα!... Γρήγορα!...

Κι' έπειδή η μικρή, από την ταραχή της, δεν μπορούσε να περπατήσει, την σηκωσε στην αγκαλιά του κι' έτρεξε προς το δάσος.

— Καβαλίκησε, φώναξε στην κυρά Ντουβέν, μόλις έφτασαν εκεί.

Καί, πετώντας της σαν δέμα την Ήδη, πήδησε πάνω στο άλλογο του και ώρμησε με καλπασμό.

Η Ήδη λιποθύμησε.

Όταν η μικρή συνήλθε, είδε πως βρίσκονταν σ' ένα μεγάλο δάσος.

Η κυρά Ντουβέν είχε ανάψει μιά δυνατή φωτιά, κι' έκαιγε κάτι φορέματα, που στη μικρή φάνηκαν πως ήταν καταματωμένα. Ο Έσιν λίγο πιο πέρα, μετρούσε κάτι χρυσά νομίσματα. Οι σαλτιμπάγκοι είχαν αλλάξει. Είχαν βγάλει τα κουρέλια τους, και φορούσαν ρούχα χωρικών.

Η Ήδη πρόσθεσε πως κι' αυτήν την είχαν ντύσει μ' ένα άλλο φόρεμα.

Όταν βράδυσε, άφισαν τ' άλλογά τους, που ήταν κατάκοπα, και προχώρησαν πεζή στο πλησιέστερο χωριό, όπου κατάλυσαν σ' ένα φτωχικό πανδοχείο.

Το άλλο πρωί, ο Έσιν βγήκε γιά ν' άγοράσει αλόγα, κι' η κυρά Ντουβέν με την Ήδη τον περίμεναν στο δωμάτιο του πανδοχείου.

Ο σαλτιμπάγκος όμως άργούσε να γυρίσει, κι' η Ήδη πρόσθεσε πως η κυρά Ντουβέν άνησυχούσε.

Στέκονταν κι' οι δυο τους σ' ένα παράθυρο του δωματίου, και κυττούσαν έξω. Ξαφνικά, η μέγαιρα έβγαλε μιά κρουγή: Είδαν τον Έσιν να μπαίνει στην αυλή του πανδοχείου, συνοδευόμενος από δυο χωροφύλακες. Τα χέρια του ήταν δεμένα πίσω, τα μάτια του βλοσυρά και το πρόσωπό του πελιδνό.

Η κυρά Ντουβέν, χωρίς να χάσει καιρό, άνοιξε το δεύτερο παράθυρο του δωματίου, που έβλεπε προς τον κήπο, κι' όλο της τον όγκο, πήδησε έξω. Η Ήδη την μιμήθηκε.

Πίσω από τον κήπο του πανδοχείου, άρχιζαν τα δέντρα της πλαγιάς. Έτσι οι δυο γυναίκες, τρέχοντας μ' όλη τους τη δύναμη, κατάρωσαν να φτάσουν στο βουνό, χωρίς να τους αντιληφθί κανείς.

Όλη εκείνη τη νύχτα την πέρασαν κρυμένες στο δάσος.

Επί δυο μήνες, η κυρά Ντουβέν κι' η Ήδη έζησαν μιά φοβερή ζωή, τρώγοντας άγριους καρπούς, και καταφεύγοντας, γιά να περάσουν τις νύχτες τους, σε σπηλιές ή σε κουφάλες δέντρων.

Ο χειμώνας, εκείνο το χρόνο, ήταν δριμύς, κι' η κυρά Ντουβέν αναγκάστηκε να καταφύγει στο Μονπελιέ, με την Ήδη. Στο δρόμο, περνώντας από τα χωριά, άγούρασαν, άλλου ένα φόρεμα, άλλου ένα καπέλλο, ζευγάρι παπούτσια, άλλου ένα καπέλλο, κι' έτσι μπόρεσαν ν' αλλάξουν τα κουρέλια τους ρούχα.

Έφτασαν τέλος στο Μονπελιέ, ένα πρωί, κατά τις έφτά.

Στο δρόμο, υπήρχε εξαιρετική κίνηση εκείνην την ημέρα.

Πολλοί άνδρες, άντρες και γυναίκες, βάδιζαν προς την ίδια κατεύθυνση, κι' η βαδίζαν τους συγκινημένοι, σά να περιμένα να γίνη κάποιο εξαιρετικό γεγονός.

Ήταν τόσο το πλήθος αυτό, ώστε παρέρσυρε την κυρά Ντουβέν και την Ήδη, που, χωρίς κι' αυτές να το καταλάβουν, βρέθηκαν στην πλατεία της πόλεως.

Αλητεία

Όταν έφτασαν στην πλατεία, είδαν δυο άγχονες στημένες. Ασφαλώς επρόκειτο κάποιους να κρεμάσουν.

Η κυρά Ντουβέν βέλησε ν' απομακρυνθί, και τράβηξε την Ήδη από το χέρι. Αλλά ο κόσμος ήταν τόσος, και τους έσπρωχναν

τόσο πολύ από παντού, ώστε αναγκάστηκαν να μείνουν και νά παρακολουθήσουν την εκτέλεση.

Κραυγές οργής και κατάρες ακούγονταν από παντού.

Έπειτα έγινε μιά απότομη κίνηση, και το πλήθος συμπιέστηκε, γιά ν' άφισή ένα πέραςμα απ' όπου φάνηκε νά περνάη ένα δίτροχο άμάξι, που τόζωναν από παντού χωροφύλακες.

Πάνω στο άμάξι, στέκονταν δυο άντρες, με τα χέρια δεμένα πίσω, χλωμοί σαν πεθαμένοι, κι' ο κόσμος έρριχνε άπάνω τους λάσπη, πέτρες, ξύλα, ό,τι εύρισκε μπροστά του.

Η Ήδη βέλησε να κυττάξη άλλου, μα δεν τό κατόρθωσε. Μιά ακατάσχετη περιέργεια την άνάγκασε νά προσέξη τους καταδίκους εκείνους, που τους οδηγούσαν στην άγχωνη.

Τους αναγνώρισε άμέσως.

Ο ένας απ' αυτούς, ήταν ο μονόφθαλμος, που τότε είχαν συναντήσει στο πανδοχείο πρώτα κι' έπειτα στο δάσος. Ο άλλος ήταν ο σύντροφος της κυρά Ντουβέν, ο τυχοδιώκτης Έσιν.

Οι χωροφύλακες τους κατέβασαν από το άμάξι, όταν έφτασε μπροστά στην άγχωνη. Ο δήμιος κι' ο βοηθός του τους άρπαξαν άμέσως, τους πέρασαν τη θηλειά στο λαιμό, κι' έσυραν με δύναμη τα σχοινιά, που τάδεσαν σ' ένα χοντρό στύλο. Οι δυο κακούργοι τινάχτηκαν γιά λίγες στιγμές, κι' έπειτα έμειναν ακίνητοι, με τα πρόσωπά τους αλλοιωμένα από τους τελευταίους σπασμούς της αγωνίας...

Η φριχτή αυτή σκηνή έκανε φοβερή εντύπωση στη φαντασία του κοριτσιού. Γιά πολλόν καιρό, ύπνυσε τη νύχτα ξαφνικά, λουσμένη στον ιδρώτα, κι' έβγαζε σπαραχτικές κραυγές, νομίζοντας ότι βλέπει τα πελιδνά πρόσωπα των κρεμασμένων νά μορφαίνουν απειλητικά.

Η κυρά Ντουβέν την χτυπούσε τότε, γιά νά την αναγκάσει νά σιωπάξη, και την έβριζε χυδαία, κι' η Ήδη έπιγιε τους λυγμούς της.

Τα χρυσά νομίσματα, που είχε κλέψει από το θύμα του Έσιν, είχαν μείνει στα χέρια της μέγαιρας, αλλά κόντευαν νά τελειώσουν, γιάτι τα σπαταλούσε. Έξακολουθούσε νά πίνει, και τώρα μάλιστα, που είχε χάσει το σύντροφό της, μέρα και νύχτα.

Έφυγαν από το Μονπελιέ, κι' άρχισαν νά γυρίζουν από πόλι σε πόλι. Η Ήδη φορούσε ένα φανταχτερό φόρεμα, και χόρευε, ή τραγουδούσε, παίζοντας την κιθάρα της. Ζούσαν σχετικά καλά, γιάτι η κόρη του Μοζιρόν κερδίει αρκετά με τους χορούς και τα τραγούδια της.

Πέρασαν έτσι έξη - έφτά χρόνια, και σ' αυτό το διάστημα, οι δυο γυναίκες έζησαν μιά ζωή πραγματικά αλήτιμη.

Η Ήδη είχε μεγαλώσει, κι' είχε γίνει μιά κοπέλλα πολύ όμορφη. Και πράγμα παράξενο: Μ' όλο που δεν είχε πάρει καμμία ανατροφή, μ' όλο που είχε μεγαλώσει μίαν ανατροφή, μ' όλο που δεν άκουγε παρά πρόστυχα λόγια και δεν έβλεπε παρά άισχρότητες, είχε άπομείνει άγνη.

Σε ηλικία δεκάξη χρονών, τριγυρνώντας πάντοτε με την κυρά Ντουβέν, έφτασε στην Πολωνία.

Τέσσερα μερόνυχτα διέσχιζαν άπέραντα δάση, όπου δεν συναντούσαν ψυχή. Ήταν χειμώνας, κι' ύπόφεραν φοβερά από το κρύο κι' από την πείνα.

Το δειλινό της πέμπτης ημέρας, είδαν από μακριά, στην άκρη ενός δάσους, που είχαν διασχίσει, ένα μεγαλοπρεπές κτίριο, που έμοιαζε με παλιό πύργο.

Συγκέντρωσαν τις τελευταίες τους δυνάμεις και σύρθηκαν ως εκεί.

Στην κρεμαστή γέφυρα του πύργου, στεκόταν ένας άντρας, κρατώντας στο χέρι τον μασιτίγιο.

Η Ήδη πήγε κοντά του, και, με τα λίγα πολωνέζικα που είχε μάθει, τον ρώτησε αν θά μπορούσαν νά τους φιλοξενήσουν γιά μιά νύχτα.

Εκείνος κύτταξε με περιέργεια τις δυο γυναίκες, και δείχνοντάς τους τη γέφυρα, τους έκανε νόημα νά περάσουν.

Οι δυο γυναίκες μπήκαν στη μεγάλη αυλή, όπου ήταν πολυάριθμοι ύπνρέτες με αλλόκοτες στολές.

Ένας απ' αυτούς, ώδήγησε την κυρά

ΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ

Ο θίασος Καίτης Βερώνη, Μαυρά - Μαυροπούλου, έπειτα από μιά θριαμβευτική τουρνέ στην Αίγυπτο και στο Σουδάν, βρίσκεται από τετραμήνιο στην Πόλι, όπου παίζει την επιτυχημένη επιθεώρηση του κ. Νίκου Λόρη «Γκιουέλ Σταμπούλ». Το φινάλε της επιθεώρησης παρουσιάζει στη σκηνή όλο το συγκρότημα των ευθύμων τύπων του «Θησαυρού». Η κ. Καίτη Βερώνη εμφανίζεται ως «Θησαυρός», ή Παπαδοπούλου ως Έρσουλιά, ή Άλς ως Σουσσό, ή Φιλίδου ως Μόδα, ο Μαυρέας ως Χοντρός, ο Θεόσιος ως Ζαχαρίας, ο Λώρης ως Κιρκός, ο Περδίκης ως Πελοπίδας, ο Μακρίδης ως Παρατατικός και ο Ίωαννίδης ως Θρασυβούλας. Το ελληνικό και τουρκικό κοινό που παρακολουθεί την παράσταση και που οι άθανατοι τύποι του «Θησαυρού» του είναι από χρόνια γνωστοί, και συμπάθει τους υποδέχεται στη σκηνή με ραγδαία χειροκροτήματα και διασκεδάσει αφάνταστα μαζί τους. Με την ευκαιρία αυτή δημοσιεύουμε τη φωτογραφία της πρωταγωνίστριας του θίασου της εκλεκτής και συμπαιθετάτης καλλιτέχνιδος κ. Καίτης Βερώνη.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

Την Τετάρτη 14 Σεπτεμβρίου δίνει την τιμητική του στο «Αλκαζάρ» του (Σταθμού Λαρίσης) ο συμπαιθετός ποιητής και διασάφης Λάσκος. Στην τιμητική του θα λάβουν μέρος πλήθος καλλιτεχνών, τιμώντας τον έκλεκτο ποιητή και καλλιτέχνη.

Ντουβέν και την Ήδη μέσα στο μέγαρο, και τις έβαλε νά καθήσουν πλάι σε μιά δυνατή φωτιά, όπου ψήνονταν διάφορα κυνήγια.

Τους έφεραν κι' έφαγαν, κι' όταν συνήρθαν από τον κόπο και την ταλαιπωρία τώσαν ήμερών, η Ήδη πήρε την κιθάρα της κι' άρχισε νά τραγουδά με τη γλυκειά της φωνή ένα γαλλικό τραγούδακι.

Έπειτα πήρε το ντέφι, που κρεμόταν στη ζώνη της, και χόρευε ένα τσιγγάνικο χορό, που κατενθούσισε όλους.

Ο πυργοδεσπότης

Σε λίγο, ένας ύπνρέτης ήρθε κι' είδοποίησε την Ήδη πως ο πυργοδεσπότης ήθελε νά την δει. Είχε, φαίνεται, άκούσει το άγνωστο εκείνο τραγούδι, κι' είχε ενδιαφερθή νά μάθι ποιά ήταν εκείνη που τραγουδούσε μέσα στο μέγαρό του.

Η Ήδη άκολούθησε τον ύπνρέτη, κι'

αφού πέρασε από πολυάριθμα δωμάτια, με τους τοίχους στολισμένους με πανοπλίες και κυνηγετικά τροπαιά, μπήκε σε μιά μεγάλη αίθουσα, που ήταν στρωμένη με γούνες.

Στο τζάκι, που ήταν φτιαγμένο από μεγάλες ακατέργαστες πέτρες, έκαιγε μιά δυνατή φωτιά.

Πλάι στο τζάκι, πάνω σε χοντρές γούνες, ήταν ξαπλωμένος ο πυργοδεσπότης, που μ' όλο που είχε περάσει τά ετήνητα, της Ήδης της φάνηκε νέος άκόμα.

Το πρόσωπό του ήταν κοκκινωπό, τα μουστάκια του κατάρσπρα, τα μαλλιά του ήταν κομμένα σύριζα, κι' ή γρυπή του μύτη του έδινε μιάν εκφρασί άρπακτικού όρνιου.

— Από πού είσαι, κορίτσι μου;

— Γεννήθηκα στη Γαλλία... ψέλλισε η νέα.

Ο πυργοδεσπότης εξακολουθούσε τις έρωτήσεις του σε άθλια γαλλικά:

— Πώς λέγεται;

— Ήδη.

— Πόσων χρονών είσαι;

— Δεκάξη νομίζω.

— Πώς; Δεν ξέρεις την ηλικία σου;

— Όχι, έξοχώτατα.

— Πώς γίνεται αυτό;

— Δεν γνώρισα ποτέ τους γονείς μου, και γι' αυτό δεν ξέρω και την ηλικία μου, του έξηγησε η νέα.

— Όστε η γυναίκα, που σε συνοδεύει δεν είναι μητέρα σου;

— Όχι, έξοχώτατα.

— Τότε πως ζής μαζί της;

— Γιάτι αυτή με άναβρεψε, κι' έγώ τώρα την συντηρώ, χορεύοντας και τραγουδώντας.

Ο πυργοδεσπότης έμεινε λίγη ώρα σιωπηλός, κι' έπειτα της πρότεινε νά του τραγουδήση και νά χορέψη μπροστά του.

Η Ήδη προθυμοποιήθηκε νά ικανοποιήσει την επιθυμία του.

Ο Πολωνός δεν ξεκόλλουσε τά μάτια του από πάνω της.

Όταν τελείωσε, της είπε ξερά:

— Καλά. Μ' εύχαρίστησε πολύ...

Καί χτύπησε τα χέρια του.

Ο έπιστάτης μπήκε μέσα και ρώτησε με σεβασμό:

— Τι προστάζετε, αυθέντα;

— Πάρε τη γυναίκα αυτή και περιποιήσου την. Δώσε της ένα καλό κρεβάτι νά κοιμηθί. Έπίσης και στην άλλη, που τη συνοδεύει... Νά μην τις άφισες νά φύγουν... Έμπρός.

Ο έπιστάτης ύποκλιθηκε, και ώδήγησε πάλι την Ήδη στην κουζίνα, όπου την περίμενε η κυρά Ντουβέν.

Η πόλη της Ήδης

Η γριά μέγαιρα ζήτησε νά μάθι τί είχε συμβή, και πως είχε υποδεχτή την «προστατευόμενη» της ο πυργοδεσπότης. Η Ήδη της τά διηγήθηκε όλα λεπτομερώς και της άναφερε την παράδοξη διαταγή, που είχε δώσει ο Πολωνός άρχοντας στον έπιστάτη του «νά μην τις άφισις νά φύγουν».

Τά μάτια της μέγαιρας άστράφταν, καθώς άκούσε αυτή τη λεπτομέρεια.

— Είσαι πολύ τυχερή, μικρούλα μου, είπε.

— Τυχερή; επανέλαβε η νέα; Και γιάτι;

— Άλλ' η κυρία Ντουβέν δεν της απάντησε. Μόνο ένα άπαίσιο χαμόγελο μισάνοιξε τά χείλη της.

Στο άναμεταξύ, ο έπιστάτης, που είχε βγί έξω, ξαναγύρισε στην κουζίνα και πήρε τις δυο γυναίκες, γιά νά τις άδηγησν στο δωμάτιο, όπου θά περνούσαν τη νύχτα τους.

Εκεί τους έφεραν κι' άλλα φαγητά, καθώς κι' αρκετές μπουτίλλιες, με έλεκτο κρασί και ρακί, που είχε ζητήσει ιδιαίτέρως η γριά Ντουβέν.

Έπεσαν στο μεγάλο κρεβάτι, που ήταν σε μιά γωνιά του δωματίου, κι' η Ήδη, κατακοπη καθώς ήταν, βυθίστηκε άμέσως στον ύπνο.

Την άλλη μέρα, ο έπιστάτης ήρθε πάλι νά ζητήσει την Ήδη, άλλ' αυτή τη φορά και στην κυρά Ντουβέν νά τον άκολουθήση.

Τις ώδήγησε στο ίδιο δωμάτιο, όπου το προηγούμενο βράδυ, ο ύπνρέτης είχε πεί την Ήδη.

Όταν μπήκαν μέσα, η κυρά Ντυβέν άρχισε να κών βαθείς ύποκλίσεις. Ό Πολωνός άρχοντας την τράβηξε κοντά σ' ένα παραθύρο, κι έκει άρχισε να συζητά ώρα πολλή μαζί της με χαμηλή φωνή.

Η νέα, που στεκόταν κοντά στο τζάκι, κατάλαβε, από τις χειρονομίες τους, ότι μιλούσαν γι' αυτήν. Τέλος, η κυρά Ντυβέν την φώναξε, κι η Ήδη πήγε κοντά τους.

Η μέγαιρα της τράβηξε το μαντήλι από το κεφάλι, κι άοισε να πίνουν τα πλούσια μαλλιά της, που τα χείδεψε, και τάδειξε στον Πολωνό, κλείνοντας του το μάτι. Έπειτα θέλησε να ξεκουμπώσει το πουκαμισάκι της νέας, άλλ' έκείνη αποτραβήχτηκε, κατακόκκινη. Δεν μπορούσε να καταλάβει τί σήμαιναν όλ' αυτά.

Έπειτα η μέγαιρα της έκαμε νόημα ν' απομακρυνθεί, και συνέχισε τη μυστική της συζήτηση με τον Πολωνό.

Τέλος, ο πυργοδεσπότης άνοιξε ένα χρηματοκιβώτιο, γέμισε με χρυσά νομίσματα ένα πουγγί, και τόρριξε στην κυρά Ντυβέν, που το πήρε, κάνοντας μια βαθεία υπόκλιση.

Πήγε έπειτα κοντά στην Ήδη, την άγκάλιασε, την φίλησε με προσποιητή στεργή, και σκούπισε από τα μάτια της δυο άνυπαρκτα δάκρυα.

—Φεύγουμε; ρώτησε η Ήδη.
—Ναι, άπάντσε η κυρά Ντυβέν. Δηλαδή μόνο ένα φεύγω.

—Κι' εγώ; ρώτησε κατάπληκτη η νέα.
—Όχι, κορη μου.

—Πώς όχι;
—Σύ δα μείνεις εδώ, έξακολούθησε η μέγαιρα, για λίγο καιρό. Σε λίγες μέρες, έρθω να σε πάρω. Άλλ' ως τότε θα είσαι φρονιμη και θα υπακούς σ' ό,τι σου λέει ο έξοχώτατος. Γιατί ο έξοχώτατος θέλει το καλό σου...

—Μα θα μείνω ολομόναχη εδώ πέρα; ψιθύρισε η Ήδη, που δεν καταλάβαινε τίποτε άπ' όλα αυτά.

—Δεν θάσαι μόνη σου, άφου ο έξοχώτατος ενδιαφερείται τόσο πολύ για σένα...

—Όχι, δεν θα μείνω, φώναξε άποφασιστικά η νέα.

—Αν δεν μείνεις, θα μας κρεμάσουν και τις δυο, όπως κρέμασαν τον πατέρα σου τον Έσιν, είπε με ύφος άτάραχο η μέγαιρα.

Και, έπωφελουμένη της ταραχής της Ήδης, άνοιξε την πόρτα και βγήκε από το δωμάτιο.

Για λίγα λεπτά της ώρας, η Ήδη είχε άπομείνει άναυδη, ζαλισμένη, άπ' όλα αυτά τα άκατανόητα πράγματα που της συνέβαιναν.

Έπειτα όμως συνήλθε, κατάλαβε πόσο επικίνδυνη ήταν η θέση της, και θέλησε να τρέξει να βρη τη μέγαιρα.

Ο Πολωνός όμως της έπιασε από το χέρι και την έμπότισε ν' άνοιξη την πόρτα του δωματίου.

—Θέλω να φύγω από δω! φώναξε η Ήδη, χτυπώντας το πόδι της με πείσμα.

—Κι' εγώ, είπε ο Πολωνός, σφίγγοντας της το χέρι, θέλω να μείνεις.

—Δεν είστε άφέντης μου και δεν θα σας υπακούσω.

—Κάνεις λάθος, κορίτσι μου. Είμαι κύριός σου.

—Κυρίός μου; Και με ποιό δικαίωμα; Μου άνηκει γιατί σ' άγόρασα.

—Με άγοράσατε; επανέλαβε κατάπληκτη η Ήδη, με φωνή άνάμικτη από τρόμο και μίσος.

—Τό ξέρεις πολύ καλά, γιατί είδες, πριν από λίγο ότι πλήρωσα για να σ' άγοράσω, άπάντσε άπαθέστατα ο Πολωνός.

Η Ήδη κατάλαβε τότε ότι η κυρά Ντυβέν την είχε πουλήσει στον άρχοντα εκείνον, και έξασσε σε λυγμούς.

Άλλά δεν μπορούσε, φυσικά, να προβλέψει τα όσα άκόμα έμελλε να πάθη...

Νυχτερινός έρωάλης

—Δεν μου άρέσουν τα κλάματα, είπε χιότομα ο Πολωνός άρχοντας. Πήγαινε τώρα. Θα σε ξαναδώ άργότερα, όταν θά-κεις συνέλθει...

Και χτύπησε δυνατά το τραπέζι με τη λαβή του πιστολιού του.

Μπήκε τότε μέσα ένας υπηρέτης, που πήρε την Ήδη και την πήγε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, που οι τοίχοι του ήταν πεκασμένοι με άόκιμη μεταξωτό ύφα-

σμα. Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο υπήρχαν ένα μεγάλο κρεβάτι, ένα τραπέζι, ένας καθρέφτης και μια πολυθρόνα. Στο τζάκι του έκαιγε δυνατή φωτιά.

Όταν ο υπηρέτης βγήκε έξω, άφίνογ-τάς την μόνη, η Ήδη νόμισε πως τον άκουσε να τραβάει το σούρτη. Έτρεξε στην πόρτα και δοκίμασε να την άνοιξη, αλλά δεν το κατόρθωσε γιατί πραγματικά, την είχαν συντρίψει άπ' έξω.

Δεν της έμενε πιά καμμία άμφιβολία πως ήταν φυλακισμένη, η μάλλον αϊχμάλωτη.

Έπεσε άπελπισμένη πάνω στην πολυθρόνα, κι' έξακολούθησε να κλαίη με λυγμούς.

Όταν, τέλος, κατόρθωσε να έπιβληθή στον έαυτό της, άρχισε να σκέπτεται τη δεινή της θέση. Κατάλαβαινε πως η φυλάκισή της θα ήταν πρόσκαιρη, κι' ήταν βέβαιη πως η κυρά Ντυβέν θα ξαναρχόταν γιά να την πάρη. Στο μεταξύ όμως, έπρεπε να φαίνεται ύποτακτη, γιά να έπωφελή από την πρώτη ευκαιρία, που θα της παρουσιαζόταν και να φύγη.

Καθώς τα σκεφτόταν όλα αυτά, άκουσε έλαφρά βήματα να πλησιάζουν.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκαν μέσα ο έπιστάτης κι' ο υπηρέτης, που της έφερε, πάνω σ' ένα άσημενιο δίσκο, το δείπνο της.

Έπειτα βγήκαν πάλι έξω, και την άφισαν μόνη.

Η Ήδη κάθισε στο τραπέζι, κι' άρχισε να τρώη. Τα φαγητά όμως εκείνα είχαν μιάν άλλοκοτη πιπεράτη γεύση, στην οποία δεν ήταν συνηθισμένη. Γέμισε ένα ποτήρι κρασί και το ήπιε, γιά να σβύση την άλλοκοτη δίψα, που της έκαιγε το λάρυγγα.

Άλλά, μόλις ήπιε το κρασί, ένιωσε μιά νύρη να κυριεύη όλα της τα μέλη. Σύρθηκε με κόπο στο μεγάλο κρεβάτι, ξαπλώθηκε, όπως ήταν ντυμένη, και, σχεδόν άμέσως, βυθίστηκε σε λήθαργο.

Κατά τα μεσάνυχτα, άγνυνε άπότομα. Άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε τριγύρω. Το λυχνάρι είχε σβύσει γιά δεν έβλεπε τίποτα. Όστόσο, της φάνηκε πως κάποιος πλησίαζε στο κρεβάτι της.

Θέλησε ν' άνασκηθή, αλλά δυο στιβαρά χέρια την έμπότισαν. Προσπάθησε να παλαίψη, αλλά δεν μπόρεσε. Έβγαλε ένα δυνατή κραυγή, άλλ' ένα δυνατό χέρι της έφραζε το στόμα.

—Άλλωστε, κι' αν φώναζε, ποιός θ' άκουγε τις φωνές της; Ποιός θα την υπερασπιζόταν μέσα στον πύργο, όπου υπήρχαν μόνο υπάκουοι δούλοι κι' ένας άδυσώπητος αϋθέντης; Για να σωθή, έπρεπε να συμψη κανένα θαύμα. Άλλά πώς να έλπιζε πως θα γινόταν το θαύμα, που θα την έσωζε;

Κι' ώστόσο, το θαύμα έγινε...
Καθώς πάλευε γιά να ξεφύγη από την

άγκαλιά του Πολωνού άρχοντα, σήκωσε το χέρι της, σαν νάθελε να βρη ένα στήριγμα, και πιάστηκε από το μακρύ δαμασκννό παραπέτασμα του κρεβατιού.

Τόσφιξε δυνατά, και, παίρνοντας φόρα, κατόρθωσε να ξεφύγη από τα χέρια του Πολωνού.

Της φάνηκε τότε πως κυλούσε στο κενό. Άκουσε έναν τριγμό, έπειτα ένα γδούπο, κατόπιν μιά φοβερή βλαστήμια κι' έπειτα τίποτα πιά...

Καθώς γλύστρησε από το ψηλό κρεβάτι, η Ήδη έπεσε πάνω στις γούνες, που σκέπαζαν το πάτωμα, κι' έτσι δεν έπαθε τίποτα. Άλλ' ο τρόμος, που είχε νιώσει, και η δυνατή συγκίνηση, την έκαναν να μείνη, γιά λίγες στιγμές, άναίσθητη.

Σιγά - σιγά όμως συνήλθε, και τότε κατάλαβε τη φοβερή της θέση.

Γύρω της βασίλευε άπόλυτη σιγή και σκοτάδι, που δεν μπορούσε να το διασπίση η άνταύγεια της μισοσβυσμένης φωτιάς του τζακιού.

Σύρθηκε ως το τζάκι και φύσηξε τα ξύλα, γιά ν' ανάψουν.

Άφου, με μεγάλη δυσκολία, το κατόρθωσε, γύρισε εκεί όπου είχε άφισει το λυχνάρι άποδραδύς, το πήρε, και πλησιάζοντας το φυτίλι του σ' ένα ξύλο, το άναψε.

Σηκώθηκε τότε και πλησίασε, τρέμοντας όλοκληρη, άλλ' άποφασισμένη όπωσδήποτε να ιδη τί είχε συμβη.

Τα μάτια της άντίκρυσαν ένα θέαμα φρικτό: Καθώς είχε πιαστή, μ' όλη της τη δύναμη από το δαμασκννό παραπέτασμα του κρεβατιού, έγκόλλησε όλο το θάλο, που ήταν από βαρύ, σκαλισμένο ξύλο.

Ο βαρύς αυτός θόλος και τα παραπέτασματα σκέπαζαν σχεδόν όλο το κρεβάτι.

Το κεφάλι του γηραιού Πολωνού φαινόταν πάνω στο μαξιλάρι, με τα μαλλιά του βουτηγμένα στο αίμα!...

Ο θόλος τον είχε χτυπήσει και του είχε άνοίξει μιά φοβερή πληγή, άπ' όπου έτρεχε άβρονο αίμα...

Η Ήδη όπισθοχώρησε παγωμένη από τον τρόμο της κι' από την άπελπισία.

Η συνή

Ο Πολωνός άρχοντας ήταν, άραγε, νεκρός; Η Ήδη το άγνούσε. Άλλ' είτε ήταν νεκρός, είτε μόνο βαρεία πληγωμένος, η θέση της ήταν το ίδιο δεινή. Γιατί, στην πρώτη περίπτωση, άσφαλώς θα την θεωρούσαν δολοφόνο και θα την κρεμούσαν, όπως άλλοτε τον Έσιν. Στη δεύτερη περίπτωση πάλι, ποιός ξέρει σε τί μαρτύρια θα την υπέβαλλε ο πυργοδεσπότης, όταν θα συνενρόταν.

Δεν της έμενε λοιπόν τίποτ' άλλο να κάνει παρά να φύγη.

Άλλά με ποιό τρόπο; Κι' αν άκόμα κατόρθωνε να βρη την έξοδο του μεγάρου,

μέσα από τα πολυάριθμα δωμάτια και τους δαιδαλώδεις διαδρόμους του, πως θαφευγε από τον πύργο, άφου, κάθε νύχτα σήκωναν τη βαρεία κινητή γέφυρα και την άπομόνωναν; Όυτε μπορούσε να περιμένη να δημερώση. Γιατί, τότε, οι υπηρέτες του πυργοδεσπότη θα μάβαιναν τον νυχτερινό δρόμο, και η θέση της θα ήταν φοβερή.

Η Ήδη έβλεπε τον κίνδυνο να την ζώνη από παντού, χωρίς να διαβλέπη καμμία διεξοδο. Πλησίασε στο παραθύρο, και μ' όλο που έκανε παγωνιά, το άνοιξε, γιά να δροσίση το πρόσωπό της, που τόνωνε θε φλογισμένο.

Αν και δεν υπήρχε φεγγάρι εκείνο το βράδυ, ο ουρανός ήταν άθριος, και φωτεινός, όπως συμβαίνει πάντοτε στα βόρεια κλίματα, το χειμώνα.

Καθώς κυτούσε προς τα κάτω, πρόσεξε πως το παραθύρο άτειχε μόλις τέσσερα ως πέντε μέτρα από την τάφο, που έζωνε τον πύργο. Θυμήθηκε τότε πως η τάφος αυτή δεν είχε νερό, και σκέφθηκε πως, αν κατόρθωνε να γλυστρήση ως εκεί, θα μπόρούσε ίσως ν' άπομακρυνθή από τον καταρριμένο εκείνο πύργο. Άλλά δεν είχε σχοινί, γιά να κατέβη στην τάφο.

Κύτταξε γύρω της, άπελπισμένη, και είδε τα παραπέτασματα του κρεβατιού, που είχαν πέσει μαζί με τον σκαλιστό θάλο.

Άλλά τα παραπέτασματα ήταν καταματωμένα. Για να τα πάρη, άλλωστε, έπρεπε να μετακινήση το πτώμα του Πολωνού, κι' η σκέψη αυτή την έκανε ν' άνατριχιάση.

Η ώρα ώστόσο περνούσε, κι' έβλεπε, από μακριά, να ροδίζει η αυγή, στο δά-λος του όριζόντιου. Αυτό την έκανε ν' άποφασισή. Και, κατακτώντας τον τρόπο της, πλησίασε στο κρεβάτι, μετατόπισε τα πτώμα του πυργοδεσπότη, και τράβηξε τα παραπέτασματα.

Τόσχιζε άμέσως σε λουρίδες, τάδεσε, κι' έφτιαξε έτσι ένα σχοινί μακρύ πέντε μέτρα περίπου, που τη μιά του άκρη την έδεσε στερεά στα πόδια του τραπέζιου, και την άλλη την έριξε έξω από το παραθύρο.

Άφου τελείωσε, πήρε την κιθάρα της, που δεν ήθελε να την άποχωριστή, γιατί μ' αυτήν μόνο μπορούσε να κερδίξη, τη ζωή της, πιάστηκε από το σχοινί, κι' άρχισε να γλυστρή κατά μήκος του τοίχου.

Όταν έφτασε στην τάφο, άναρριχήθηκε, ματώνοντας τα χέρια της, στην αντίθετη όχθη, κι' έπειτα άρχισε να τρέχη μ' έδεση της τίς δυνάμεις, που τις δεκαπλασίαζε ο φόβος, χωρίς κι' αυτή να ξερη που πήγαινε.

Η μάγισσα

Όταν ξημέρωσε, η Ήδη έπεσε έξαντλημένη στην άκρη ενός δάσους από έλατα. Κυττώντας γύρω της, άναγνώρισε το δρόμο, άπ' όπου είχε περάσει, πριν από τρεις μέρες, με την κυρά Ντυβέν. Άλλά τότε είχαν λίγα χρήματα, κι' επί πλέον ήταν δυο, ενώ τώρα ήταν ολομόναχη, χωρίς χρήματα, κι' με φορέματα που είχαν σχεδόν κουρελιαστή, καθώς προσπαθούσε να δραπετεύση από τον πύργο.

Άρχισε να κλαίη, αναλογιζόμενη την φρικτή της θέση. Όστόσο, κατόρθωσε να έπιβληθ στον έαυτό της, και συγκεντρώοντας όλες της τίς δυνάμεις, συνέχισε το δρόμο της. Περιπάτησε έτσι ως που νύχτωσε. Άλλά τότε πιά οι δυνάμεις της την έγκατέλειψαν, και σωριάστηκε λιπόθυμη καταγής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Γάμοι

Το προτερασμένο Σάββατο έτελέσθησαν οι νύμφες των Αγίας Φιλοθέης στο όμιλο γραφικό προάστειο των Άθηνών οι γάμοι του κ. Χρήστου συγγραφέως μετά της γνωστού θεατρικού συγγραφέως μετά της δίδας Λένας Ν. Κρανιωτάκη, θυγατρής του δίδου Λένας Ν. Κρανιωτάκη, Ενώσεως συναδέλφου και Προέδρου της Καθημερινής Συνοδικής Ν. Κ. Κρανιωτάκη. Παράνυμφος παρέστη ο διευθυντής της «Καθημερινής» κ. Γεώργιος Βλάχος.

Ο «Θησαυρός» εύχεται στους νεονύμφους κάθε εύτυχία.

Ο κ. Κωνστ. Τζεβάς και η δις Μαρία Κρακοιάδου έτελεσαν τους γάμους των.Τους εύχομαι κάθε εύτυχία.

Τό θλιβερό ρομάντζο της ΤΟΝΙΑΣ ΝΤΕ ΛΕΣΠΙΝΑΣ

Η γυναίκα που πέθανε από άγάπη και πόνο

Μερικές γυναίκες φαίνονται σαν να πλάστηκαν από τη φύση γιά να μη γνωρίσουν τίποτε άλλο εκτός από τη δυστυχία, τους πόνους και τα δάκρυα...

Η Ίουλία ντε Λεσπινάς ανήκει στην κατηγορία αυτών των γυναικών. Ήταν νόθος κόρη της κομίσσης ντ' Άλμπιν, που την άγνωση, που κανείς δεν έμαθε ποτέ τ' όνομά της. Η μητέρα της την άνάστησε, ώστόσο, μαζί με τα δυο νόμιμα παιδιά της και λογάριάζε να της έξασφαλίση με ίκανοποιητικό τρόπο τη ζωή της, άλλ' ο θάνατος την πρόλαβε. Το μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν να της παραδώση, μερικές στιγμές προτού πεθάνη, το κλειδί ενός μικρού χρηματοκιβωτίου, λέγοντάς της, πως το περιεχόμενό του της ανήκει. Άλλοίμονο! Ο ίππότης ντ' Άλμπιν, είχε παρακολουθήσει τη μητέρα του και, έπειτα από μερικές μέρες, φώναξε την Ίου-λια στο δωμάτιό του και της φανέρωσε με όμα λόγια την καταγωγή της.

—Είσαι μιά δένη σ' αυτό το σπίτι, της είπε. Τί λέω; Είσαι η ντροπή αυτού του σπιτιού, γιατί με την ύπαρξή σου άτιμίζεις τους Άλμπιν. Η μητέρα μου εγκληματίσε φέρνοντας σε στον κόσμο. Και εγκληματίσε και δεύτερη φορά, δίνοντάς σου το κλειδί του χρηματοκιβωτίου της, είς βάρος των νομίμων παιδιών της. Γιατί πρέπει να καταλάβεις πως δεν σου ανήκει τίποτε, ούτε αυτά τα ρούχα που φο-ρείς.

Μ' ένα αυθάρμητο κίνημα περφόνας, η μικρή Ίουλία — ήταν τότε μόλις δέκα πέντε χρόνων — έβγαλε το κλειδί από το κορσάκι της και το πέταξε στον ίππότη.

Την ίδια μέρα έφυγε άπ' το σπίτι. Η άδελφή της, που είχε παντρευτή το βαρόνο ντε Βισύ, την πήρε τότε κοντά της ως παιδαγωγό των παιδιών της, περισσώ-τερο από ευσπλαχνία παρά από αγάπη.

Άλλ' η ζωή της Ίουλίας, κατά τα έξη χρόνια που έμεινε κοντά στην άδελφή της ήταν ένα αδιάκοπο μαρτύριο. Για καλή της τύχη, όμως, βρέθηκε μιά μέρα στο δρόμο της μαρκησίας ντ' Ντεφφάν, που την άγά-πησε, την εξετίμησε και την πήρε μαζί της.

Η μαρκησία ντ' Ντεφφάν είχε την έπο-χή εκείνη το περιφημότερο φιλολογικό σα-λόνι του Παρισιού και η επιρροή της ήταν πολύ μεγάλη. Λίγο καιρό άργότερα, κα-τάφερε να πετύχη από το Λουδοβίκο ΙΔ' μιά επιχορήγηση γιά την εύνομη της. Μ' αυτά τα χρήματα και με την πρόσθετη ενίσχυση μιάς άλλης λογίας, της κυρίας

ντε Ζοφρέν, η Ίουλία ντε Λεσπινάς έγκα-ταστάθηκε σ' ένα δικό της σπίτι, που έγινε σε λίγο το φιλολογικό κέντρο του Παρι-σιού.

Στο ίδιο σπίτι έμενε και ο περίφημος μαθηματικός Ντ' Άλαμπέρ, που αίσθαν-θηκε από την πρώτη στιγμή ένα φλογερό αίσθημα γιά την Ίουλία. Άλλ' η νέα δεν ανταποκρίθηκε σ' αυτό. Κι' από τ' άλλο μέρος, ο μεγάλος σοφός ήταν πολύ άτο-μος και δεν έπέμενε γιά να καταφέρει την Ίουλία να τον άγαπήση. Παρέμειναν μόνο δυο πολύ καλοί και πολύ άγαπημένοι φί-λοι.

Η Ίουλία, ποτισμένη από τις ιδέες των έγκυκλοπαιδιστών, φανταζόταν πως δεν θα έρωτεύοταν ποτέ. Άλλά δεν άσχη-σε να αίσθανθή ένα παρρηφόρο αίσθημα γιά το νεαρό μαρκήσιο ντε Μόρα, που ή-ταν γυιός του Ίσπανού πρεσβευτού στο Παρίσι, του κόμπος ντε Φουέντες.

Ο μαρκήσιος ανταποκρίθηκε με την ίδια φλόγα στο αίσθημά της κι' οι δυο ά-γαπημένοι έζησαν εύτυχισμένοι δυο περι-που χρόνια.

Άλλά, ξαφνικά, ο Μόρα έπαθε πνευμο-νική φυματίωση κι' οι γιατροί του σύστη-σαν να φύγη άμέσως γιά την πατρίδα του, όπου το κλίμα ήταν πιο ήπιο και πιο θερμό.

Η Ίουλία περίμενε από μήνα σε μήνα το γυρισμό του. Άλλ' ο νεαρός μαρκή-σιος μόνο στο τέλος του τεσσάρτου χρόνου μπόρεσε να ξεκινήση από τη Μαδρίτη, με το σκοπό να γυρίση στο Παρίσι.

Άλλοίμονο! Η καρδιά της Ίουλίας δεν του άνηκε πιά. Ένας άλλος, ο κόμης ντε Γκιμπέρ, τον είχε έκτοπίσει κι' είχε πά-ρει τη θέση του.

Άλλ' ο μαρκήσιος ντε Μόρα δεν τόμα-θε ποτέ. Γιατί οι ταλαιπωρίες του ταεί-διου χειροτέρεψαν την κατάστασή του και τον άνάγκασαν να σταματήσει στο Μπο-ρνό.

Ο Ίσπανός εύπατρίδης προαίσθανθηκε στο τέλος του κι' έγραψε από κεί στην Ίου-λία:

«Ερχόμουν γιά να σας ξαναϊδώ, άλλα τώρα πρέπει να πεθάνω. Τί άπαισία τύ-χη!»

Ο θάνατος τον βρήκε έπειτα από με-ρικές μέρες.

Η Ίουλία ντε Λεσπινάς δεν μπόρεσε να λυπηθή και να πονέση όσο θα το έπι-θυμούσε. Γιατί η καινούργια άγάπη της άπασχολούσε όλη της τη σκέψη.

Ο κόμης ντε Γκιμπέρ ήταν ώστόσο ξ-νας φιλοδοξος, που ήθελε να συνδεθή με την Ίουλία, γιά να έξασφαλίση την ύπο-στήριξη της στις φιλολογικές επιδιώξεις του. Κι' όταν κατάφερε να φτάση στο σκο-πό του, έφυγε από κοντά της.

Του κάκου η δυστυχισμένη Ίουλία του έγραφε το ένα γράμμα έπειτα άπ' το άλ-λο. Ο κόμης ντε Γκιμπέρ δεν της άπαν-τούσε ποτέ. Μιά μέρα, τέλος, έπειτα από καιρό, πήγε να την επισκεφτή. Το ύφος του ήταν παγερό.

—Δεν μπορούμε ν' άγαπιώμαστε πιά, της είπε.

—Άλλά, φίλε μου, του άπάντησε η Ίουλία, δεν ξέρετε πως είσατε το πνύ για μένα; Χωρίς εσάς δεν θα έχω πιά κα-νένα λόγο να ζω.

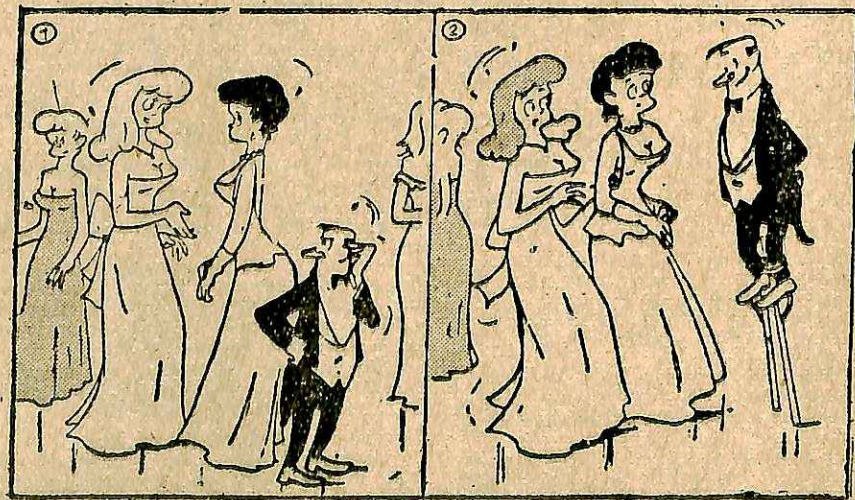
Ο Γκιμπέρ δεν συγκινήθηκε από τα λό-για της.

—Σε τρεις μέρες, της είπε, παντρεύο-μαι τη δεσποινίδα ντε Κουρσέλ, που εινε άρσιν, νέα και πλούσια...

Άκούοντας αυτά τα λόγια, η Ίουλία λιποθύμησε. Ο Γκιμπέρ της φίλησε τότε το χέρι, υποκλήθηκε μπροστά της σαν να μπόρούσε να τον δη κι' έφυγε.

Έπειτα από δυο βδομάδες, η Ίουλία ντε Λεσπινάς έθαν νεκρή. Ο κόμης ντε Γκιμπέρ την είχε σκοτώσει με τη στάση του.

Ο άνθρωπος που βρέθηκε στο πλευρό της τις τελευταίες της στιγμές ήταν ο πα-λός και πιστός φίλος της, ο Ντ' Άλα-μπέρ. Αυτός της έκλεισε τα μάτια και τη συνάδευσε ως την τελευταία κατακίία της. Αυτός που δεν τον άγαπήσε η Ίουλία.

Τό κόλπο του νάνου

(Από το «Marius»)

Το εύκολο γέρο πράγμα ΕΝΕ ΝΑ ΠΛΟΥΤΙΣΕΙΤΕ

Παράτηρησις και πρωτο-
τυπία

Μια μεγάλη έλβετική επιθεώρηση, η «Μπράντλερ Ναχρρίχτεν» δημοσίευσε πριν από λίγους καιρούς ένα ενδιαφέρον άρθρο με τον τίτλο: «Το εύκολο γέρο πράγμα είναι να πλουτίσετε». Το εύκολο γέρο, αλλά και το δυσκολότερο. Γιατί εκείνο που χρειάζεται για να γίνετε πλούσιος είναι να προσέξετε κάτι που δεν πρόσεξε κανείς άλλος πριν από σας.

«Οι πρόοδοι που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια, γράφει η έλβετική επιθεώρηση, δεν θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν ποτέ, αν μια ολοκληρωμένη στρατιά άφρων έρευντών και εφευρετών δεν εργαζόταν γι' αυτό το σκοπό. Εκείνο που άγνοοι το μεγάλο κοινόν είναι πως τους πλούσιους δεν τους κάνουν οι μεγάλες εφευρέσεις και καινοτομίες, αλλά μερικά απαραίτητα μικροπράγματα της καθημερινής ζωής, που αποτελούν ένα αποφασιστικό βήμα πρόοδος στο κεφάλαιο της τεχνικής, της αμφοτέρας, των ανέσεων κτλ.»

Ένα χτυπητό παράδειγμα αποτελεί το φερμουάρ «έκλαιρ». Τι πιο απλό πράγμα μπορούσε να γίνει απ' αυτό; Αλλά έπρεπε κάποιος να το σκεφθεί... Ο εφευρέτης του θησαύρισε κι' εξακολουθεί να εισπράττει εκατομμύρια, χωρίς να κάνει τίποτε.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι του Ούιμαν Λίμπαν. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας ταπεινός εργάτης σ' ένα αμερικανικό πλυντήριο κι' η δουλειά του ήταν να γραφει και να σβύνει αριθμούς πάνω στα άσπαραχτα. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούσε ένα μολύβι και μια γομολάστιχα. Μια μέρα, όμως, για να διευκολυνθεί η δουλειά του, σκέφθηκε να εφευρέσει μια γομολάστιχα στο πίσω μέρος του μολυβιού του. Αλλά γιατί τάχα έπρεπε να εφευρεθεί μόνος του απ' αυτή τη μικρή εφευρεσί του; Πήρε, λοιπόν, ένα διπλώμα ευρεσιτεχνίας, λανσάρισε στην αγορά τα μολύβια με γομολάστιχα και θησαύρισε.

Ένας άλλος τετραπέρατος θνητός ήταν ο Ουάλτερ Ντέρμπινερ. Ο άνθρωπος αυτός είχε ένα πακαλί-ο στο Σαιν Λιούις και στενοχωριόταν βλέποντας τους πελάτες του να μην ξέρουν πως να κρατήσουν στα χέρια τους τα πράγματα που αγόραζαν από το μαγαζί του. Του ήρθε τότε η ιδέα να φτιάξει ένα σάκκο με διαμερίσματα, έτσι που να μπορεί να βάλει κανείς παντός είδους πράγματα μέσα σ' αυτόν (κρέας, φρούτα, κονσέρβες, αυγά κτλ.) χωρίς να υπάρχει κίνδυνος ν' ανασμιχθούν μεταξύ τους και να σπάσουν ή να μεταδώσουν στα άλλα τρόφιμα τη χαρακτηριστική οσμή τους, προκειμένου για πράγματα όπως τα νωπά ψάρια, οι παστές ρέγγες κτλ. Οι νοικοκυρές βρήκαν πολύ εξυπηρετικό αυτό το σάκκο κι' ο Ντέρμπινερ θησαύρισε εκμεταλλευόμενος την εφευρεσί του.

Και τα συρματοπλέγματα για τα χωράφια; Νομίζετε πως τα επενέοντες κανένας μεγαλοφυής μηχανικός; Κάθε άλλο. Εκείνος που τα ανακάλυψε ήταν ένας μικρός κτηματίας του Τέξας, ο Ίωσηφ Γκλίντεν. Ο σκοπός του ήταν να επιποδίσσει τα ζώα από τα γειτονικά χτήματα να μπαίνουν μέσα στο δικό του και να το καταστρέφουν τα σπαρτά. Οι γείτονες του ζήτησαν, όμως, την εφευρεσί του κι' άρχισαν να τον παρακαλούν να φτιάξει κάτι γι' αυτούς συρματοπλέγματα. Αλλά ο Γκλίντεν έκαμε κάτι καλύτερο. Συνεται-

ρίστηκε μ' ένα βιομήχανο και, σ'ε λίγο, πλημύρισε όλες τις γεωργικές περιφέρειες της Αμερικής με συρματοπλέγματα για τα χωράφια. Ένας άλλος εύφυς άνθρωπος που θησαύρισε ήταν ο Κλάρεντ Ουάιτ, ο εφευρέτης των μικρών αμαξιών για παιδιάκια. Ο σκοπός του, ήταν ν' ανακουφίσει τη γυναίκα του, που κουραζόταν να κρατάει στα χέρια της το παιδάκι τους, όταν το έβγαζε περίπατο. Στην αρχή έφτιαξε, λοιπόν, ένα καροτσάκι από τα ξύλα ενός παλιού τραπέζιου και το έβαψε με διάφορες μπογιές. Κατόπιν, όμως, αγόρασε καροτσάκι ζύλα κι' έφτιαξε ένα καροτσάκι πολύ καλύτερο από το πρώτο. Πήρε τότε ένα διπλώμα ευρεσιτεχνίας και εκμεταλλεύθηκε την εφευρεσί του, που τον έκαμε πλούτιο.

Αλλά και οι γυναίκες επίσης έχουν τη θέση τους στις εφευρέσεις αυτού του είδους. Το χωριστό από το ποκαμίσιο κολλάρο ήταν εφευρεσις μιας νοικοκυράς από το Τρόυτντ. Ηνωμένων Πολιτειών, που πρόσεξε ότι το κολλάρο λερωνόταν περισσότερο από το ποκαμίσιο και έπρεπε να πλένεται συχνότερα. Αποφάσισε, λοιπόν, να τα χωρίσει και λανσάρισε τους χωριστούς γιακάδες, που την έκαναν πλούτη.

Μια άλλη Αμερικανίδα νοικοκυρά επενέωσε, εξ' άλλου, ένα ειδικό κουτί με θήκες για τα μεταφορικά των αυγών.

Μεταξύ των Αμερικανών εφευρετών, 300 περίπου εισπράττουν από την εκμετάλλευση των εφευρεσών τους περισσότερο από 1 εκατομμύριο δολларίων το χρόνο. Δέκα πέντε χιλιάδες άλλων, τα εισοδήματά ξεπερνούν τις 500 χιλιάδες δολларίων.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, δεν είναι δύσκολο να πλουτίσετε. Αρκεί να έχετε παρατηρητικό πνεύμα και κάποια δόση πρωτοτυπίας...

Οι γάτες στα δικαστήρια

Οι γάτες απασχολούν συχνά τα άγγλικά και τα αμερικανικά δικαστήρια με τα καμώματά τους κι' έχουν δημιουργήσει επανειλημμένως νομικά ζητήματα.

Σ' ένα άγγλικό εργοστάσιο, κάποιος εργάτης έρωγε ήσυχια στην τραπεζαρία, όταν μια γάτα του έπεσε ξαφνικά και τον δάγκωσε στο χέρι. Η πληγή μολύνθηκε κατόπιν και χρειάστηκε να του κόψουν ένα δάχτυλο. Ο εργάτης κατέφυγε τότε στο δικαστήριο, ζητώντας αποζημίωση για τα «εργατικά ατύχημα» του — όπως το χαρακτηρίζει, έφθον η γάτα ανήκε στο εργοστάσιο. Παρ' όλα δε τα επιχειρήματα του εργοστασιάρχου, οι δικαστές δικαιώσαν τον εργάτη και του επέδωκαν μια σεβαστή αποζημίωση.

Το αντίθετο όμως συνέβη σ'ε μιά άλλη ανάλογη περίπτωση. Ένας κύριος και μια κυρία μπήκαν σ' ένα κέντρο του Λονδίνου, έχοντας μαζί τους και το μικρό σκυλάκι τους. Η γάτα του καταστήματος, που είχε γεννηθεί πρόσφατα, αγρίεψε κι' επέθετο στο σκυλί. Η κυρία το άρπαξε και το σκότωσε για να το προφυλάξει, κι' η γάτα τη δάγκωσε άσχημα στο πόδι. Αλλά το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αποζημιώσεως της κυρίας, με το δικαιολογητικό ότι η γάτα βρισκόταν σ'ε νόμιμο άσυλο, έφθον προσαύτως την οικογένειά της.

Στη Νότιο Καρολίνα, μια γάτα δάγκωσε ένα ταξιδιώτη, μέσα σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό. Το θύμα έκαμε άγωγή κατά της σιδηροδρομικής εταιρείας, αλλά έχασε τη δίκη. Γιατί το δικαστήριο απέφρανε ότι η εταιρεία δεν ήταν υποχρεωμένη «να ξέρει» το χαρακτήρα της γάτας, επομένως δεν είχε ευθύνη για τις πράξεις της.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ στη βουλή των Λόρδων

Μιά σημαντική κατάρκτησις του φεμινισμού

Ο φεμινισμός επραγματοποίησε τον τελευταίο καιρό μια νέα σημαντική κατάρκτησι. Οι πύλες της Βουλής των Λόρδων, που είναι το πιο συντηρητικό πολιτικό σώμα που υπάρχει στον κόσμο και που ασκεί τεράστια, αν και άνοιχτα αφανή, επίδραση στην άγγλική πολιτική ζωή, άνοιχτηκαν επί τέλους μπροστά στο ασθενές φύλο!

Η Βουλή των Λόρδων ήταν ως σήμερα ο θεματοφύλαξ των άγγλικών παραδόσεων. Κι' οι πύλες της ήταν ανέκαθεν κλειστές στις γυναίκες. Από καιρό, όμως, είχε δημιουργηθεί ένα σοβαρό ζήτημα: Μερικές γυναίκες ήταν δικαιωματικά Λόρδοι. Ήταν, δηλαδή, κόρες Λόρδων που πέθαναν χωρίς αρρένες απογόνους. Αυτές οι γυναίκες — Λόρδοι είχαν ως σήμερα όλα τα δικαιώματα και τα προνόμια του τίτλου τους. Το μόνο δικαίωμα που δεν μπορούσαν ν' ασκήσουν ήταν να παρευρίσκονται και να μετέχουν στις συνεδριάσεις της Άνω Βουλής ως μέλη της.

Αλλά ήταν δικαίο αυτό; Το ζήτημα ανακινήθηκε για πρώτη φορά το 1930, όταν ο Λόρδος Άστορ πρότεινε ν' ανοιχθούν οι πύλες της Άνω Βουλής στις γυναίκες που είχαν τον τίτλο του Λόρδου. Η πρότασις του απορρίφθηκε, όμως, με ψήφους 53 έναντι 40. Το αξιοσημείωτο είναι ότι σ' αυτή την περίστασις εκείνοι που αντιτάχθηκαν με πείσμα στην εισδοχή των γυναικών στην Άνω Βουλή ήταν οι εργατικοί Λόρδοι κι' όχι οι συντηρητικοί.

Οι πρόσφατες συζητήσεις διεξήχθησαν μέσα σ'ε ατμόσφαιρα εξαιρετικά ταραγμένη, πράγμα τελείως ασυνήθιστο στις συνεδριάσεις της Άνω Βουλής. Ένας από τους πολέμιους της προτάσεως είπε επί λέξει τα εξής:

«Αν επιτρέψουμε στις γυναίκες να παρακαθήσουν ανάμεσά μας, εκθέτουμε σ'ε τρομερό κίνδυνο την Άνω Βουλή, που θα βρεθεί σ'ε μεγάλη δυσκολία να περισώσει την αξιοπρέπεια της. Η παρούσα γυναικών ανάμεσά μας θα απειλούσε την πνευματική και ψυχική ηρεμία των αξιωματικών μελών του Σώματος που είναι εξαιρετικά ευαίσθητα στη γυναικεία γοητεία και καμιά έγγυσις δεν θα μπορούσε να υπάρξει στο μέλλον για το ανεπηρέαστο των αποφάσεών μας.»

Αλλά οι γυναίκες, βρήκαν και ενθέρμους υποστηρικτές μεταξύ των μελών της Άνω Βουλής και άκουσαν κολακευτικώτατα εγκώμια.

Οι γυναίκες έδειξαν, είπε ο Λόρδος Πέτικ - Λόρενς ότι είναι ανώτερες από τους άνδρες ως στρατιωτικές, ως επιστήμονες, ως βουλευτικές και ως μέλη της κυβερνήσεως. Γιατί θα κλείσουμε τις πόρτες μας μπροστά τους; Ο φόβος ότι οι γυναίκες θα μας παρασύρουν με την ευαισθησία τους είναι αδικαιολόγητος. Και δεν δικαιολογείται λιγώτερο ο φόβος ότι οι συζητήσεις θα πάψουν ν'ανε σοβαρές από την παρουσία τους.»

Χαριτωμένη — αν επιτρέπεται αυτή η έκφρασις — και πλημμυρισμένη από το λεπτό άγγλικό χιούμορ είναι η αγόρευσις του Λόρδου Μπάρντλεϊ:

«Είμαι όπαδός της εισόδου των γυναικών στην Άνω Βουλή, είπε. Νομίζω ότι η Άνω Βουλή θα κερδίσει σ'ε γοητεία με την παρουσία τους και νομίζω ότι θα ευχαριστηθούμε πολύ ακούγοντας τη φωνή των γυναικών μορφωμένων, κομψών και — ως το ελπίσωμε — γοητευτικών.»

Αλλά το καίριο χτύπημα έναντι των αντιπάλων της εισόδου των γυναικών στην Άνω Βουλή το έδωσε ο υποκόμης Σέσιλ ντε Τσελβούντ:

«Είχαμε ως σήμερα, είπε, πέντε βασιλίσσες και κάθε μια απ' αυτές δείχνει εφάμιλλη σ'ε σοφία και ικανότητα με τους πιο φημισμένους βασιλείς μας. Αφού παραδεχόμαστε ότι μια γυναίκα μπορεί να γίνη βασίλισσα, μου φαίνεται παράλογο ν' αρνούμεθα στις γυναίκες ν' αποτελούν μέλη της Άνω Βουλής.»

Τελικά η πρότασις για την εισδοχή γυναικών στην Άνω Βουλή ψηφίστηκε με αξιολογή πλειοψηφία.

Οι γυναίκες — Λόρδοι που θα εισέλθουν στην Άνω Βουλή ανέρχονται σ'ε είκοσι τέσσερις. Μερικές απ' αυτές είναι πολύ ηλικιωμένες. Αλλά οι περισσότερες είναι νέες και δυο — τρεις συγκαταλέγονται με ταξίδι των γυναικών που φημίζονται για την όμορφιά, τη χάρι και τη γοητεία τους.

Οι 12 γυναίκες
που διατήρησαν
τον Χίτλερ

Το τραγικό ειδύλλιο της Γκρέτας Νερς

ΟΛΕΣ οι γυναίκες που συνδέθηκαν με τον Χίτλερ ήταν ξανθές ή μελαχρινές. Μοναδική εξαίρεσις αποτέλεσε η φράου Γκρέτα Νερς. Ήταν κοκκινόμαλλα. Κι' είχε μια παράξενη όμορφη. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν λίγο ακανόνιστα. Κι' αυτό ίσως ήταν εκείνο που της έδινε μια ακαταγώνιστη γοητεία. Ένα άλλο στοιχείο αυτής της γοητείας ήταν κάποιο ανάλαφρο σύννεφο μελαγχολίας που ήταν απλωμένο αδιάκοπα πάνω στο πρόσωπό της. Θάλγεες πως ζούσε με τη νοσταλγία κάποιου άλλου κόσμου κι' ότι η επαφή με την πραγματικότητα της πλήγωνε την καρδιά.

Η Γκρέτα ήταν κόρη ενός πλούσιου βιομηχάνου από τη Σαξωνία κι' είχε κληθεί ν'αναν από τους αξιοσημνητούς εκείνους γάμους, που στήριζονταν στη ματαιοδοξία από το ένα μέρος και στο συμφέρον από το άλλο. Ο πατέρας της που είχε ξεκινήσει από την μηλιά, είχε κολακευθεί από την ιδέα ότι θα έκανε γαμπρό τον πρωθυπουργό της Σαξωνίας. Ο Κάρολος Νερς, από τ' άλλο μέρος, είχε σκεφθεί πως αυτός ο γάμος θα του επέτρεπε να ζήσει χωρίς να κάνει τίποτε, πράγμα που ήταν η μοναδική φιλοδοξία και τ' όνειρό του.

Το αντρικό του Νερς έμενε στο Βερολίνο, στον αριθμό 56 της Μπεντλέρστράσε. Απέναντι απ' αυτό το σπίτι βρισκόταν η Ακαδημία Ζωγραφικής.

Η τύχη θέλησε, λοιπόν, κατά τα εγκαίνια της χειμερινής εκθέσεως του 1939, να φέρη το Χίτλερ και τη Γκρέτα τον ένα απέναντι στον άλλον.

Ο δικτάτωρ του τρίτου Ράιχ εξέταζε με προσοχή κάποιον πρωτοπορεϊκό πίνακα ενός νεαρού ζωγράφου, για τον οποίο είχαν μιλήσει ευμενέοι σ'ε κριτικούς. Ίσως να έκανε τη σκέψι πως αυτός ένας ρουσε να είναι κι' αυτός ένας μεγάλος ζωγράφος αν είχε την έμπνευσι, όταν βρισκόταν άλλοτε στη Βιέννη, να σκορπίσει με τον ίδιο αριστουργηματικό τρόπο τις πινελιές του πάνω στο τελλάρο.

Πολύ απλό, αλλά τέλειο. Είπε σ'ε μια στιγμή ο Φύρερ. Αλλά χωρίς ίχνος πρω-

τοτυπίας, παρατήρησε μια όμορφη και κομψή κυρία με γούνινο παλτό, που στεκόταν πλάι του.

Ο Χίτλερ γύρισε απότομα προς το μέρος της. Το ύφος του ήταν αυστηρό και στο βλέμμα του υπήρχε κάτι σαν εκπληξίς. Ποια ήταν αυτή η γυναίκα που είχε ταλμήσει να μιλήσει μπροστά του, ενώ όλοι οι άλλοι δεν έκαναν τίποτε άλλο από το να τον άκουνε και να επικροτούν με μορφασμούς ανδρείκελλων τα λόγια του; Και πως είχε πάρει το θάρρος να έχη διαφορετική γνώμη απ' αυτόν;

Αλλά η νεαρή γυναίκα δεν έδειξε την παραμικρή ταραχή.

Είπε απλό και τέλειο σαν τα χαρτίνα παραβάκια που φτιάχνουν τα μικρά παιδιά, πρόσθεσε.

Μιλούσε με θάρρος κι' αυτοπεποίθησι.

Ο Χίτλερ χαμογέλασε. Αυτό το χαμόγελο ήταν η ομολογία της ήττας του.

Στα ζητήματα της τέχνης, είπε, καθένας έχει τη γνώμη του. Σέβομαι τη δική σας, κυρία...

Μίλησαν κατόπιν για διάφορα ζητήματα, σαν να γνωρίζονταν από καιρό. Φεύγοντας, ο Χίτλερ της έσφιξε το χέρι:

— Ελπίζω ότι θα ξανασυναντηθούμε, κυρία, της είπε.

Η Γκρέτα το επέδωξε με χίλια δυο μέτρα, αλλά δεν το κατάφερε. Ένα βράδυ, όμως, ένα μαύρο αυτοκίνητο με κατεβασμένες τις κουρτίνες σταμάτησε μπροστά στον αριθμό 56 της Μπεντλέρστράσε. Ένας αξιωματικός των Ες-Ες κατέβηκε απ' αυτό και χτύπησε το κουδούνι της φράου Γκρέτας Νερς. Σ'ε λίγο κατέβηκε ο αξιωματικός και η Γκρέτα τον συνόδευε. Μπήκαν κι' οι δυο στο αυτοκίνητο, που ξεκίνησε αμέσως προς τη διεύθυνσι του Τιεργκάρτεν.

Ο Χίτλερ κρατούσε εκεί ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα, που το φρουρούσαν μέρα και νύχτα στρατιώτες των Ες-Ες.

Το πρώτο έρωτικό ραντεβού τους κράτησε μια ολοκληρω νύχτα. Η Γκρέτα

— Κυρία μου, της είπε ο αξιωματικός, ήρθα να σας συνοδεύσω στο ταξίδι σας στη Σαξωνία.

Νερς γύρισε στο σπίτι της το άλλο πρωί και, προτού ακόμη ο σύζυγός της προφτάσει να την ρωτήσει που ήταν, τον αποστόμωσε με την ακόλουθη φράσι:

— Μάθε, φίλε μου, ότι απόψε είχα τη μεγάλη τιμή να φιλοξενηθώ απ' το Φύρερ μας!

Ο Κάρολος Νερς κατάτιπε με δυσκολία το σάλιο του, αλλά δεν μπόρεσε να αρθρώσει λέξι. Η «τιμή» ήταν αναμφισβήτητα πολύ μεγάλη.

Την ίδια μέρα κάλεσαν τον Κάρολο Νερς στο υπουργείο της Παιδείας κι' ο ύπουργός του ανέθεσε να κάμη μια έρευνα στους ιστορικούς πύργους της Σαξωνίας.

Το ειδύλλιο του Χίτλερ με τη Γκρέτα Νερς κράτησε αρκετούς μήνες. Αλλά, μια μέρα, ο Γερμανός δικτάτωρ την παραμέρισε απότομα από κοντά του. Μια άλλη γυναίκα του είχε έμπνευσι ένα βίαιο και παράφορο αίσθημα: η Σίγκριντ φον Λάππου.

Η Γκρέτα δεν έκρυψε από κανένα τον ένθουςιασμό της γι' αυτή την απομάκρυνσι. Γιατί άρχισε να δρίσκει το ειδύλλιο της με το Χίτλερ πολύ άγιστο. Ο Γερμανός δικτάτωρ δεν ήταν άνθρωπος που μπορούσε να την εμπνεύσει. Στις συζητήσεις της τον χαρακτήριζε σαν έναν άξεστο χωριάτη, με δανασμούς τρόπους και χυδαία γούστα.

Το σφάλμα της Γκρέτας ήταν ότι μιλούσε όπου στεκόταν για το Χίτλερ. Και ξεσκέπαζε ένα σωρό άγνωστες πτυχές από το χαρακτήρα και την ψυχολογία του. Η αδιακρισία της έφτασε στο σημείο να φανερώσει και μερικές σωματικές ατέλειες του Φύρερ.

Αλλά τότε ξέσπασε η βέελλα.

Ένα βράδυ, ο ίδιος αξιωματικός που την είχε συνοδεύσει στο διαμέρισμα του Τιεργκάρτεν, την επισκέφθηκε και πάλι στο σπίτι της.

— Κυρία, της είπε, ήρθα γι'α να σας συνοδεύσω στο ταξίδι σας στη Σαξωνία.

— Η Γκρέτα δεν κύτταξε εκπληκτική.

— Αλλά δεν σκέπτομαι να πάω στη Σαξωνία, απάντησε.

— Λυπάμαι, είπε με ψυχρό ύφος ο αξιωματικός. Η διαταγή που έχω είναι να σας συνοδεύω στη Σαξωνία... Έχετε ένα τέταρτο καιρό για να ετοιμασθήτε, κυρία.

Η Γκρέτα κατάλαβε. Και δεν έφερε αντίρρησι.

Στη Σαξωνία την έκλεισαν σ'ε έναν παλιό πύργο, κάτω απ' την αυστηρή επίβλεψι μερικών αξιωματικών των Ες-Ες.

Αλλά η Γκρέτα κατάφερε να σαγηνεύσει έναν απ' αυτούς κι' ένα βράδυ έδραπέτευσε.

Ο εφήμερος φίλος της είχε ένα τραγικό τέλος. Οι συντροφοί του τον έκλεισαν σ'ε ένα δωμάτιο και του έδωσαν πέντε λεπτά προθεσμία για να διαλέξη μεταξύ αυτοκτονίας και του εκτελεστικού απόσπασματος.

Προτού περάσουν πέντε λεπτά, ακούστηκε από το δωμάτιο ένας πυροβολισμός. Ο ένοχος είχε κάμη την εκλογή του.

Η Γκρέτα Νερς συνελήφθη έπειτα από λίγους καιρούς και οδηγήθηκε με ισχυρή συνοδεία σ'ε ένα στρατόπεδο της Πομερανίας. Αλλά πέθανε μερικές μέρες μετά την άφιξί της εκεί από τύφο. Η μόλυνσις ήταν τυχαία ή σκοπιμή; Άγνωστο. Το βέβαιο είναι πως το όνομά της βρέθηκε αργότερα σ'ε έναν κατάλογο κρατούμενων, που προσορίζονταν για διάφορα «επικίνδυνα πειράματα»...

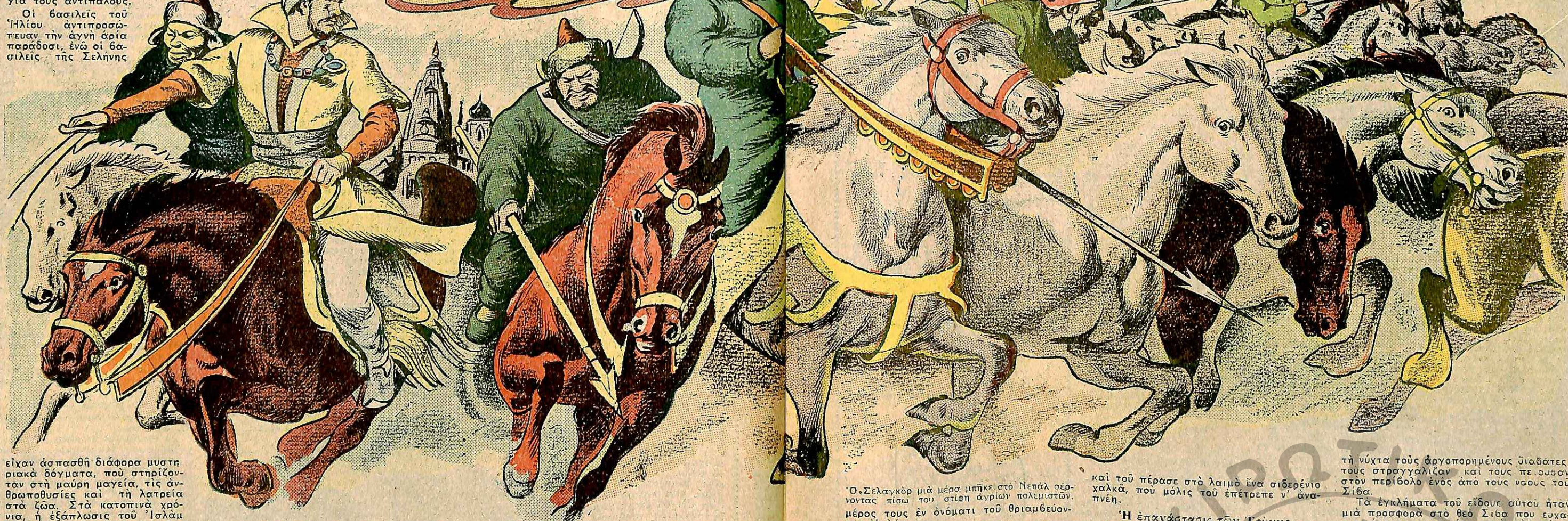
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ειδύλλια με άστερες.

Θρησκευτικοί πόλεμοι και μυστικές οργανώσεις

Οι θρησκευτικοί πόλεμοι έβαψαν ανέκαθεν με άφθονο αίμα το έδαφος των Ινδιών. Οι Βέδες μιλούν για τους πανάρχαιους αγώνες μεταξύ των βασιλιάων του Ηλίου και των βασιλείων της Σελήνης, που κράτησαν επί πολλούς αιώνες με εναλλασσόμενες φάσεις για τους αντιπάλους.

Οι βασιλείς του Ηλίου αντιπροσώπευαν την άγνη αρία παράδοσι, ενώ οι βασιλείς της Σελήνης

«Όταν οι ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ 'αγαπούν'»

είχαν άσπασθη διάφορα μυστηριακά δόγματα, που στηρίζονταν στη μαύρη μαγεία, τις ανθρωποθυσίες και τη λατρεία στα ζώα. Στα κατοπινά χρόνια, η εξάπλωση του Ισλαμ έδωσε άφορμή σε νέους σκληρούς αγώνες μεταξύ των βραχμανιστών και των όπαδών της νέας θρησκείας. Μορφή θρησκευτικού πολέμου είχαν επίσης πολλοί από τους αγώνες των Ινδιών — Βραχμανιστών ή Μουσουλμάνων — εναντίον των Άγγλων.

Οι Ινδικές παραδόσεις αποδίδουν τον πόλεμο μεταξύ των βασιλείων του Ηλίου και των βασιλείων της Σελήνης σε μια έρωτική αντιζηλία μεταξύ δύο αδελφών.

Στα παλιά χρόνια, βασίλευε στο Νεπάλ, ένας συνετός βασιλιάς, ο Άρουντα, που είχε δύο γιους, τον Σιράτ και τον Σελανγκόρ. Ο πρώτος απ' αυτούς θα τον διαδεχόταν στο θρόνο. Μά ο δασίλης Άρουντα, μη θέλοντας ν' αδικήσει το δεύτερο από τους γιους του, ώρισε ότι ο Σελανγκόρ, θα είχε στην έδρα του την έπαρχία του Πενσανθάρ, πράγμα που θα του επέτρεπε να μην είναι υποδουλωμένος στον αδελφό του.

Οι δύο αδελφοί έμειναν ευχαριστημένοι από αυτή τη διανομή κι' οι σχέσεις τους ήταν πολύ αρμονικές.

Αλλά, υιά μέρα, έφτασε στο Νεπάλ ο βασιλιάς του Κομιαόν, Χάλα, που οι υπήκοοί του είχαν εξορίσει από το κράτος του.

Ο βασιλιάς Χάλα, είχε μαζί του και την κόρη του 'Ιρα, που ή όμορφιά της έμπνευσε ένα βίοιο αίσθημα στους δύο αδελφούς.

Η 'Ιρα αγάπησε τον Σελανγκόρ, άλ-

λά εκείνος που την έκαμε γυναίκα του, ήταν ο Σιράτ. Γιατί αυτός κρατούσε την εξουσία στα χέρια του κι' ήταν ο δυνατότερος.

Ο Σελανγκόρ κατέφυγε τότε στο Καρακόρουμ, ήρθε σ' έπαφή με τις ταρταρομωγγολικές φυλές της περιοχής, άσπασθηκε τη θρησκεία τους και, μιά μέρα, μπήκε στο Νεπάλ, σέρνοντας πίσω του στίφη άγρίων πολεμιστών.

Οι επιδρομείς συνέτριψαν άμέσως κάθε αντίσταση.

Ο Σελανγκόρ σπηρόνισε τ' άλογό του κι' έτρεξε στο παλάτι.

Σε μιά αίθουσα θρέθηκε έμπρός στον αδελφό του και στην 'Ιρα.

Ήσαν κι' οι δύο γενναίοι.

— Μου τ' ήρξε όλα, φώναξε ο Σελανγκόρ στον αδελφό του. Και τη γυναίκα που αγαπούσα ακόμα. Μά ήρθε ή ώρα σου να πληρώσης με το αίμα σου!...

Γύρισε κατόπιν στην 'Ιρα: — Προδώσες την αγάπη μου! της έιπε. Προτίμησες τα μεγαλεία και τη δύναμη. Σε συγχωρώ γιατί σ' αγαπώ ακόμα. Τα μεγαλεία κι' ή δύναμη είναι τώρα με το μέρος μου...

— Όχι ακόμα, φώναξε ο Σιράτ. Θα περάσης πάνω από το πτώμα μου για ν' αψηφής κι' αυτή και το θρόνο μου!

Τα δύο αδέρφια ριχτήκαν με λύσσα σ' έναν αγώνα μέχρι θανάτου. Τα σπαθιά τους έσχιζαν τον αέρα και πετούσαν άστραπές.

Σε μιά στιγμή ο Σελανγκόρ βύθισε το σπαθί του στο στήθος του αδερφού του. Ο Σιράτ σωριάστηκε κάτω νεκρός! Την ίδια στιγμή ή 'Ιρα, έφευγε λιπόθυμη στην άγκαλιά του νικητού. Ήταν δική του πιά ή πεντάμορφη Ινδή. Και την έκανε γυναίκα του.

Ο Σελανγκόρ ανέβηκε πλέον στο θρόνο του Νεπάλ.

Αλλά ο νέος ήγερών του Νεπάλ δεν περιορίσθηκε σ' αυτή την κατάκτηση. Στηριζόμενος στους κίτρινους πολεμιστές που είχε φέρει μαζί του, άρχισε να επιτίθεται εναντίον των γειτονικών κρατών και να τα υποτάσσει το ένα έπειτα από το άλλο.

Το παράδειγμά του βρήκε γρήγορα μιμητές παντού. Επιτήδειοι επιδρομείς και σφετεριστάι εμφανίστηκαν στα διάφορα Ινδικά κράτη, έδωσαν τους παλλούς ήγερμένες και πήραν στα χέρια τους την εξουσία.

Όλοι αυτοί οι σφετεριστάι έπεζήτησαν τη φιλία του Σελανγκόρ και σχημάτισαν ένα κοινό μέτωπο μαζί του, για ν' αντιπαρατεθούν στην εξουσία και ν' αντιμετωπίσουν τους ήλικούς ήγερμένες, που αγωνίζονταν για ν' αποκτήσουν τους θρόνους τους.

Ο αγών μεταξύ των βασιλείων του Ηλίου και των βασιλείων της Σελήνης κράτησε περισσότερο από οχτακόσια χρόνια και τερματίσθηκε με θρίαμβο των πρώτων.

Χωρίς τροφή και νερό
'Αλλ' οι θρησκευτικοί πόλεμοι ξανάρχισαν με καινούργια μορφή, όταν, κατά το έτος 1000, ο Γαζνβίδης ήγερών Μαχμούτ' ο Α' εισέβαλε στο έδαφος των Ινδιών και κατέκτησε το μεγαλύτερο

σφαίρα όλους τους κατοίκους της Όμυσα — ξεπερνώντας τις 12.000 — και δεν άφησε παρά ένα μόνο για ν' θυμίζει το τραγικό τέλος της δυστυχισμένης πόλεως. 'Αλλά σε ποιά κατάσταση! Του έκοψε τ' αυτιά, τη μύτη και τη γλώσσα

τους είχαν τον προορισμό να διατηρούν πάντοτε μεταξύ των ανθρώπων το φόβο του θανάτου και να τους κρατούν κάτω από τον τρομό του φοβερού θεού. Πρόσβευαν, ότι ο καλύτερος τρόπος γι' αυτό ήταν να σκορπίζουν το θάνατο.

Οι Τούγκες είχαν μιά ιδιαίτερη προτίμηση στο στραγγαλισμό. Παραμόνευαν

Ο Σελανγκόρ μιά μέρα μπήκε στο Νεπάλ σέρνοντας πίσω του στίφη άγρίων πολεμιστών, μέρος τους εν ονόματι του θριαμβεύοντος Ισλαμ.

Πολλοί από τους έγχώριους ήγερώνες προσχώρησαν στη νέα θρησκεία. Άλλοι, όμως, αντίσταθηκαν. Κι' ο φανατισμός που ήταν το ίδιο ισχυρός κι' από τα δύο μέρη έδωσε στον μεταξύ τους πόλεμο ένα χαρακτήρα πρωτοφανούς άγριότητας και θηριωδίας.

Ένας από τους διαδόχους του Μαχμούτ του Α' αφού κατέκτησε, έπειτα από πολιορκία τριών χρόνων, την πόλη Τιμπούρ, συγκέντρωσε όλους τους κατοίκους της σ' ένα μεγάλο στρατόπεδο, που προστατευόταν όλογυρά από απόκρημνους κι' άγριους δούδατους βράχους και τους άφησε εκεί χωρίς ίχνος τροφής και νερού. Ανατρίχιαστικές σκηνές, ζευλιγθήκαν μέσα σ' αυτό το στρατόπεδο. Πολλοί από τους κρατούμενους, για ν' αποφύγουν το μαρτύριο τους, χτυνόντας τα κεφάλια τους πάνω στα βράχια και τα έσπασαν. Άλλοι τρέφονταν με σκουλήκια που έβγαζαν σκάβοντας από τη γή. Και δεν ήταν λίγοι εκείνοι που σκότωναν τους συγκαταλεγμένους τους για ν' αποφύγουν με τις σάρκες τους. Οι ίδιοι οι γονείς, που είχαν παραφρονησει από την πείνα και τη δίψα, έσφαζαν τα παιδιά τους και τα έτρωγαν.

Στο τέλος, το στρατόπεδο γέμισε από πτώματα, που κατασπαράχθηκαν από τα όρνια.

Ένας άλλος από τους διαδόχους του Μαχμούτ του Α' ο 'Ιμπν Σοβαίντ κατέ-

και του πέρασε στο λαιμό ένα σιδερένιο χαλκά, που μόλις του επέτρεπε ν' αναπνή.

Η επανάσταση των Τούγκες

Μιά άλλη τρομερή πληγή για τις Ινδίες ήταν, έξ άλλου, οι μυστικές εταιρίες, που ήκμασαν στη χώρα του Ιάγγη, όσο πούθενά άλλο. Μερικές απ' αυτές αποτελούσαν θρησκευτικές οργανώσεις που απέβλεπαν στη διάδοσι του θρησκευτικού φανατισμού και την εμμονή σε ανατρίχιαστικές αντιλήψεις και δοξασίες, όπως π. χ. της εκούσιας θυσίας στους θεούς, του αυτοσκαρφητισμού, των κακώσεων του σώματος κτλ. Μερικές φυλές του Κασμίρ φέρουν την τροφή στο στόμα με τα πόδια για ν' βασανίζουν τον εαυτό τους και χαίρονται για τις στρεβλώσεις που προκαλούν μ' αυτό τον τρόπο στα μέλη τους. Άλλες είνε εγκληματικές ή καλύτερα ληστρικές συμμορίες, με μόνη τη διαφορά ότι σκοτώνουν και καταστρέφουν όχι για λόγους συμφέροντος, που αποτελεί το πιο ασήμαντο από τα έλκτρινα που τους απρόχουν στις πράξεις τους, αλλά για την άλλη ευχαρίστησι ν' απολαύσουν το κακό. Άλλες, τέλος, είχαν χαρακτήρα θρησκευτικό και εγκληματικό μαζί και αποτελούσαν κατά το πρόσφατο παρελθόν τη μεγαλύτερη μάστιγα στις Ινδίες.

Η τρομερότερη απ' αυτές τις οργανώσεις ήταν των Τούγκες, που οι διακλαδωθείς της έφταναν ως τα πέρατα των Ινδιών.

Οι Τούγκες ήταν όπαδη του Σίβα, του θεού του θανάτου και οι οργανώσεις

τη νύχτα τους άργοπορημένους διαδάτες, τους στραγγαλίζουν και τους περσαν στον περίβολο ενός από τους ναούς του Σίβα.

Τα εγκλήματα του είδους αυτού ήταν μιά προσφορά στο θεό Σίβα που ευχαριστείται και χαίροταν για την πίστι και την άφοβησί των όπαδών του. Κάθε στραγγαλισμός ήταν μιά ευεργετική και θρησκευτική πράξι την όποιαν αν δεν εκτελούσαν τα μέλη των Τούγκες, δεν μπορούσαν να παρουσιάσουν μπροστά στο είδωλο του Σίβα.

Κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα, οι Άγγλοι αποφάσισαν να πάρουν αισθηρά μέτρα εναντίον των Τούγκες. Άλλά τότε μιά τρομερή επανάσταση ξεσπάσε σ' όλες τις Ινδίες. Οι επαναστάτες, χωρίς ν' εμφανίζονται καθαρά ως μέλη αυτής της τρομοκρατικής οργανώσεως, παρουσιάζονταν ως υπερασπιστάι της βραχμανικής πίστεως και κατ'άφεραν να παρουν με το μέρος τους πολλούς από τους ισχυρούς ήγερμένους των Ινδιών, που ήσαν ως τότε αψωσισμένοι στους Άγγλους.

Ο πόλεμος κράτησε έφτα δόλοκληρα χρόνια και διεξήχθη με όφοντατη άνγιστητα. Με τον καιρό, όμως, οι Τούγκες έπαψαν να βρίσκουν υποστηρίξει μεταξύ των λαϊκών μαζών και αναγκάσθηκαν ν' σταματήσουν τις έχθροπραξίες. Άλλά δεν τερματίσαν ποτε την ύπουλη και εγκληματική δράσι τους. Μιά πρόσφατη στατιστική αναφέρει ότι, σε μόνη την περιοχή του Νεπάλ, τα θύματα των Τούγκες ανήλθαν σε 439 κατά τα έτη 1940 — 43.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πριγκηπικά είδωλα.

Τὰ παιδιά πού περπατοῦν ΜΕ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ

Τὰ μειονεκτικὰ τῆς ὀρθίτης
στάσεως

Υπάρχουν παιδιά πού βρίσκουν ἰ-
διαίτερη εὐχαρίστησι μὲ τὸ νὰ περ-
πατοῦν καὶ νὰ τρέχουν μὲ τὰ τέσ-
σερα, ἐγκαταλείποντας γιὰ λίγο τὴν
ὀρθία στάσι. Ὁ Ἀμερικανὸς ἀνθρω-
πολόγος δόκτωρ Ἀλεξ. Ἀρντλίκ ἐ-
χει μελετήσει περισσότερες ἀπὸ 300
περιπτώσεις αὐτοῦ τοῦ εἶδους. Βρή-
κε δὲ ὅτι ἡ συνήθεια αὐτῆς τῆς μιμή-
σεως τῶν τετραπόδων συναντᾶται
περισσότερο στ' ἀγόρια παρά στὰ
κορίτσια, πάντοτε δὲ σὲ παιδιά ὑ-
γιεστάτα καὶ μὲ ἀντίληψι ἀνωτέρα
τοῦ μετρίου.

Κατ' τὴ γνώμη τοῦ δόκτορος Ἀρ-
ντλίκ, δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ ἐκδη-
λωσι σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἐ-
λαττωματικότητος, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἀ-
πόδειξι ὅτι ἡ ὀρθία στάσις ἀπαιτεῖ
σημαντικὴ προσπάθεια κι' ὅτι τὸ ἀν-
θρώπινο σῶμα δὲν ἔχει προσαρμο-
σθῇ ἀπόλυτα σ' αὐτήν.

Κι' ὅμως ἡ στάσις αὕτη ἀποτε-
λεῖ τὸ μοναδικὸ προνόμιον τοῦ ἀν-
θρώπου, τὸ κλειδί τῆς προόδου του.
Ἀφ' οὗτου ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος
κατέθηκε ἀπ' τὰ δέντρα στὸ ἐδαφός
κι' ἄρχισε νὰ στέκεται ὀρθίος, τὸ ὁ-
πτικὸ του πεδίο ἔγινε πλατύτερον,
γιατί δὲν ἦταν πιά ἀναγκασμένος νὰ
κρατᾷ καρφωμένα τὰ μάτια του στὴ
γῆ. Τὰ χέρια του ἐλευθερώθηκαν γιὰ
τὴν ἐφεύρεσι καὶ τὴ χρησιμοποίησι
ὀπλων καὶ ἐργαλείων. Ὁλόκληρος ὁ
σκελετός του — ἡ σπονδυλικὴ στή-
λη, τὰ πόδια, τὰ χέρια — ὅλα ἄλ-
λαξαν κι' ἔγιναν καταλληλότερα γιὰ
τὴ νέα στάσι του...

Τὸ σαγόνι του τραβήχθηκε πρὸς
τὰ πίσω, τὸ κεφάλι ἔγινε στρογγυ-
λότερον, τὰ μάτια πήραν τέτοιες θέ-
σεις, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ βλέπουν
καὶ τὰ δύο μαζί, εἴτε πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς εἴτε ὀλόγρια.

Τέλος, μεγάλωσαν ἐκπληκτικὰ οἱ
διαστάσεις τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὸ
σχῆμα του ἔγινε πιὸ στρογγυλὸ —
πράγμα πού ἐπέτρεψε ν' ἀναπτύ-
χθουν περισσότερο οἱ διανοητικὲς ἰ-
κανότητες.

Φυσικὰ, ὅλες αὐτὲς οἱ μεταβολές,
πού χαρακτηρίζουν τὴν ἐξέλιξι ἀπ'

Παισιμίες

Βρωμὰ ὁ Βριδε κι' ἡ τύχη του,
δρωμεὺν καὶ τὰ καλά του.

Ἡθελ' ὁ φτωχὸς νὰ παντρευθῇ καὶ
νύφη δὲν εὐρέθη.

Ὁ κουφὸς δὲν μπορεῖ νὰ πρᾶγου-
σῃ ἀν δὲν ἔχη καὶ λανοῦτο.

Ὁύτε πρόβατο χωρὶς μασλλί, οὔτε
νύφες χωρὶς ἀναπηκίη.

Ὁ φοβιταλόπος ἀνθρώπος φοβάται
καὶ τὸ δίκιο του.

Τὰ σκεπασμένα κάρβουνα βαστοῦν
ζεσθὴ τὴ στάγντι.

Τὰ πικρὰ λόγια φουσκῶνουν καὶ
κοντὰ σὲ φαρμακῶνον.

Τὰ πολλὰ πὰ χέρια εὐλογημένα,
τὰ πολλὰ τὰ στόματα καταραμένα.

Τ' ἀρνίσιο κρέας καὶ τὸ γαπόδι.
πάνουν τὸ μάνερα κλέφτη.

Πῶς ἐανόστησε κυρὰ μου, σὰν τοῦ
Μάνι τὰ υἱοῦ.

Ὅλοι μιλοῦν γιὰ τ' ἄρματα κι' ὁ
Γιάννης γιὰ τὴν πλετα.

Παλιὸ γιᾶτο καὶ νέρο καπετάνιο
νὰ νυρεθῇ.

τὸν πίθηκο ὡς τὸν ἄνθρωπο, δὲν ἔ-
γιναν σὲ μιὰ μέρα ἢ σ' ἕνα χρόνον.
Χρειάστηκαν περισσότερους ἀπὸ 10.
000 αἰῶνες.

Παράλληλα ὅμως πρὸς τὰ κέρδη
αὐτὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' τὴν ὀρθία
στάσι του, υπάρχουν καὶ τὰ μειο-
νεκτικὰ. Ὅπως τονίζει πολὺ σω-
στά ὁ περίφημος Ἀγγλὸς ἐπιστή-
μων σερ Ντάρσυ Τόμπσον, ὁ μεγα-
λείτερος ἐκθρός τοῦ ἀνθρώπου εἶνε
ἡ βαρύτης. Ἡ ἔλξις τῆς Γῆς τρα-
βάει συνεχῶς τὸ ἀνθρώπινο σῶμα
πρὸς τὰ κάτω. Γιὰ νὰ τὴν ἐξουδετε-
ρώσουμε λοιπόν, χρειάζεται νὰ κα-
ταναλίσκουμε συνεχῶς ἕνα μεγάλο
μέρος τῆς ἐνεργείας, πού παράγεται
ἀπ' τὴν ἀφοροίωσι καὶ τὴν καύσι
τῶν τροφῶν. Στὸ τέλος δέ, ἡ βαρύ-
της ὑπερσχύει σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶ-
να καὶ ἐσπλώνει δόλους κατὰ γῆς...
στὸν τάφο!

Τελευταίως ὁ δόκτωρ Τζῶν Λίν-
κιστ, καθηγητῆς τῆς χειρουργικῆς
στὸ Σικάγο, εἶπε τὰ ἐξῆς σὲ μιὰ
ἐπιστημονικὴ ὁμιλία του:

«Ἡ σωματικὴ ἀδυναμία τοῦ ἀν-
θρώπου εἶνε κυρίως ἀποτέλεσμα τῆς
ὀρθίτης στάσεώς του. Τὸ μεγαλύνει-
ρο μέρος τοῦ σκελετοῦ του εἶνε κα-
τάλληλο μᾶλλον γιὰ τετράποδο πλά-
σμα, παρά γιὰ δίποδο.»

Δὲν πρέπει λοιπόν ν' ἀποροῦμε
ἀν τὰ μικρὰ παιδιά νοιώθουν ἀνεσι,
ἐξοῦρασι κι' εὐχαρίστησι τρέχοντας
μὲ τὰ τέσσερα.

Ἐξ ἄλλου ἡ καρδιά κουράζεται
γιὰ νὰ στέλνῃ πρὸς τὰ πάνω τὸ
αἷμα, ἀντίθετα πρὸς τὴ βαρύτητα.
Σὲ περιπτώσι δὲ ἀδυναμίας τῶν τοι-
χωμάτων τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων,
μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ κυκλοφορια-
κὲς ἀνωμαλίες, χαμηλὴ ἀρτηριακὴ
πίεσις, πονοκέφαλοι καὶ κούρασσις.

Περισσότερο ἐκδήλεις εἶνε οἱ ἀνω-
μαλίες αὐτὲς στὰ κατώτερα μέρη τῆς
πλάτης, στὴν κοιλία καὶ στὰ πόδια,
πού συγκρατοῦν τὸ βάρος ὀλόκλη-
ρου τοῦ σώματος.

Οἱ πόνοι τῆς πλάτης, οἱ παρα-
μορφώσεις κι' οἱ ἄλλες διαταραχές
τῆς σπονδυλικῆς στήλης, καθὼς καὶ
ἡ ἀρθρίτις, προκαλοῦνται ἰδίως ἀπ'
τὴ συνεχὴ προσπάθεια πού καταβάλ-
λουμε γιὰ νὰ ἐργασθούμε, νὰ στα-
θοῦμε ὀρθιοὶ ἢ νὰ σκύψουμε.

Ἄλλες συνέπειες τῆς ὀρθίτης στά-
σεως εἶνε ἡ κήλη κι' ἡ πτώσις τῶν
νεφρῶν. Ἐπίσης μετατοπίζεται συ-
χνὰ ἡ μήτρα τῶν γυναικῶν, προκα-
λόντας στειρότητα. Τέλος, ἐκείνοι
πού ἐργάζονται συνήθως σὲ ὀρθοστα-
σία, παθαίνουν κισσοὺς καὶ πλατυ-
ποδία.

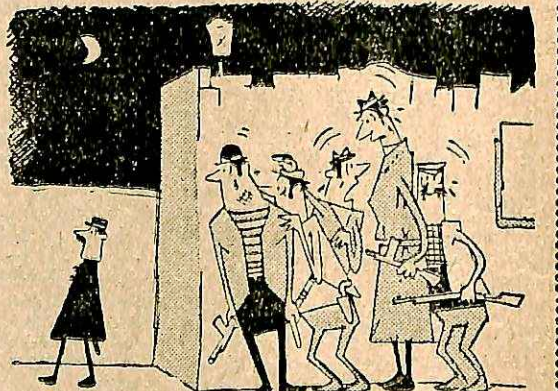
Ἐφόσον δὲν μποροῦμε βεβαίως
νὰ... ξαναρχίσουμε νὰ περπατᾶμε μὲ
τὰ τέσσερα, πρέπει τουλάχιστον νὰ
μάθουμε ν' ἀποφεύγουμε ὅτι κουρά-
ζει περισσότερο τὰ μέλη τοῦ σώμα-
τος πού μᾶς κρατοῦν ὀρθίους. Οἱ
φροντίδες αὐτὲς πρέπει ν' ἀρχίζουν
ἀπ' τὴ βρεφικὴ ἡλικία, ὅταν ὁ σκε-
λετὸς εἶνε ἀκόμη εὐπλαστός. Στὸ
σχολεῖο, τὰ παιδιά χρειάζονται θρα-
νία μὲ κατάλληλο σχῆμα, καθὼς καὶ
παιγνίδια καὶ ἀσκήσεις καταλλήλεις
γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν κυριωτέρων
μυῶν.

Τὰ παιδικὰ ρούχα πρέπει νὰνε ἀ-
πλά καὶ νὰ ἐπιτρέπουν ἀπόλυτη ἐ-
λευθερίᾱ κινήσεως, κι' οἱ τῖραντες νὰ
μὴν ἀκουμποῦν στὶς μύτες τῶν ὡ-
μων, ἀλλὰ κοντὰ στὴ βᾶσι τοῦ λαι-
μοῦ. Ὅσο γιὰ τὰ παπούτσια, ἀπε-
δείχθησαν καλύτερα ἐκεῖνα πού ἔ-
χουν ἐλαστικὰ τακούνια.

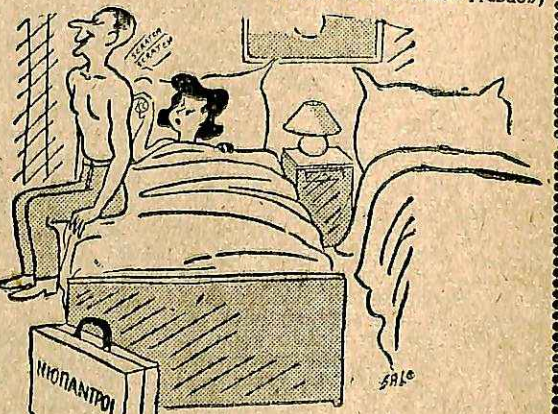
Τέλος, τὰ παιδιά — ὅπως κι' οἱ
ἡλικιωμένοι — δὲν ἐπιτρέπεται νὰ
σηκώνουν μεγάλὰ βάρη, πού αὔξā-
νουν τὴν προσπάθεια τῶν μυῶν καὶ
τοῦ σκελετοῦ τῶν γιὰ τὴ διατήρησι
τῆς ὀρθίτης στάσεως.

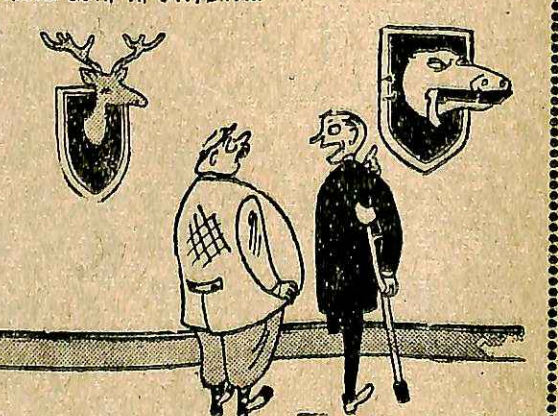
— Περνοῦσα τυχαίως ἀπ' ἐδῶ!...
(Ἀπὸ τὴν «France - Hebdo»)

— Ἄν μᾶς δῇ, χαθήκαμε!...
(Ἀπὸ τὴν «France - Hebdo»)

— Εὔσε με ἀγάπη μου!... Ὅλη μου τὴ ζωὴ πε-
ρίμενα αὐτὴ τὴ στιγμή!...

— Αὐτὸς ἐδῶ μὲ παίδεψε λιγάκι!...
(Ἀπὸ τὴν «Batailles»)

Ἄνδρας Μιχαλακόπουλος

Οἱ ὍΛΟΙ πιστεύουν, ἴσως, ὅτι,
ὅταν γράφῃ κανεὶς μιὰ ἀγκώ-
δη βιογραφία ἐνὸς πολιτικοῦ ἀνδρός,
τὸ γράψιμο, ἔπειτα, ἐνὸς πορτραίτου
τοῦ ἰδίου πολιτικοῦ, δὲν εἶνε παρὰ
ἕνα... παιγνίδάκι.

Ἡ προσπάθεια, βέβαια, στὴ δεύτε-
ρη περίπτωσι, εἶνε σύντομη. Ἀλλὰ
καὶ δὲν εἶνε καθόλου πρόχειρη, ὅταν
μάλιστα θὰ πρέπει νὰ δώσῃ κανεὶς,
στὸν πολὺ κόσμο τοῦ «Θησαυροῦ», σὲ
γενικὲς γραμμές, τὴν προσωπογραφία
ἐνὸς ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων πολιτικῶν
ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Τρεῖς καλοκαιρινοὺς μῆνες χρειά-
στηκα, πρόπορου, γιὰ νὰ τακτοποιή-
σω καὶ νὰ μελετήσω τὸ ἀγκώδες ἀρ-
χείο του, πού ἔθεσε στὴ διάθεσί μου,
ἡ εὐγενεστάτη σύζυγός του κ. Μαρί-
κα Μιχαλακοπούλου. Ὅλγοι ἴσως,
ἐξέρουν πῶς ὁ Μιχαλακόπουλος ὑπῆρ-
ξεν, ἐπὶ δύο χρόνια, στὰ πρῶτα νεῖα-
τα του, μαθητῆς τοῦ Στρατιωτικοῦ
Σχολείου Εὐελπίδων, ἐνῶ ταυτοχρό-
νως εἶχε γραφτῇ καὶ στὴ Νομικὴ Σχο-
λὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ὁ χαρακτήρας, λοιπόν, τοῦ «ἀρί-
στου» εὐέλπιδος, ἀλλὰ καὶ σὲ «ἀ-
ριστο» ταυτοχρόνως φοιτητῇ —
σπάνιο παράδειγμα παραλλή-
λων σπουδῶν— ἄρχισε νὰ δια-
φαίνεται, ἀπὸ τὶς πρώτες μέ-
ρες πού ὁ νεαρὸς Ἰατρινὸς
μῆλκε στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ὥραιότερα
ἀνέκδοτα τοῦ Μιχαλακοπού-
λου, ὡς εὐέλπιδος, χρονολο-
γεῖται ἀπ' τὴν ἐπαχὴ πού προ-
τομήθηκε στὴ Σχολή. Μιὰ μέ-
ρα ὁ διοικητῆς Μάνος μῆλκε
στὴν πρώτη τάξι, τῆς ὁποίας
ὁ Μιχαλακόπουλος ἦταν ἀρ-
χηγός, καὶ εἶπε αὐστηρά:

— Θέλω τρεῖς νέους μαθη-
τάς πού θεαθήσαν, χθές, κα-
τὰ τὴν ἐξοδον, νὰ καπνίζουν
δημοσίᾳ!

Τοιμουδιά ὅλοι. Ὁ διοικη-
τῆς, τότε, ἐπρόσθεσεν ἀποσυ-
ρόμενος:

— Ἐντὸς δέκα λεπτῶν νὰ
μοῦ τοὺς ἀναφέρῃ ὁ ἀρχηγός
τῆς τάξεως!

Τόμπολα! Τί ἔπρεπε νὰ γί-
νῃ; Νὰ ὁμολογήσουν, φυσικά,
οἱ καταζητούμενοι.

Ἀλλ' ὁ Μιχαλακόπουλος
δὲν ἦταν βέβαιος πῶς ἦσαν
αὐτοὶ πού τοῦ τὸ ὁμολόγησαν
καὶ γιὰ νὰ τοὺς καλύψῃ, ὡς
ἀρχηγός, πῆγε στὸ γραφεῖο
τοῦ διοικητοῦ καὶ εἰς στάσι
αὐστηρὰς προσοχῆς, εἶπε:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀ-
ναφέρω, κύριε διοικητά, ὅτι

ἔμαθον ποῖοι ἐκάπνιζον δημοσίᾳ, ἀλλ'
ἐπειδὴ δὲν τοὺς εἶδα ὁ ἴδιος, δὲν ἡμ-
πορῶ νὰ τοὺς ὀνομάσω! Πῶς νὰ βε-
βαιώσω τὸ παράπτωμα;

Ὁ Μάνος, τότε, τὸν συνεχάρη καὶ
τοῦ εἶπε:

— Θὰ ἔπρεπε, βέβαια, εὐελπι, νὰ
τιμωρῇσῃς, ἀλλ' ἔχω δικαίωμα νὰ σὲ
ἀπαλλάξω τῆς ποινῆς καὶ νὰ σοῦ συ-
στήσω νὰ κρατήσῃς τὸν χαρακτήρα
σου, εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν!

Πρέπει ἐπίσης ἐδῶ, νὰ σημειωθῇ ὅ-
τι τὸ μαζιλακῶμα τῶν νεοσυλλέκτων
μαθητῶν πού συνηθίζεται στὴ Σχολὴ
Εὐελπίδων ἀφῆκε ἀπολύτως ἄθικτο
τὸ Μιχαλακόπουλο. Ὁ νέος εὐέλπις
μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ του παράστημα καὶ
τὴν νεανικὴ πνευματικὴ του εὐστρο-
φία, μόλις εἶδε ἕνα βράδυ, τὸ λοχία
τῆς 3ης τάξεως ἔτοιμο νὰ τὸν μαζιλα-
ρώσῃ τὸν ἀφώπλισε ἀμέσως, μὲ ὄλους
τοὺς κανόνες τῆς πειθαρχίας, μὲ τὴν
εὐθύμη καὶ εὐφρεστάτῃ ἀναφορά:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀνα-
φέρω, κύριε λοχία, ὅτι δὲν συνέγρα-
ψα ἀκόμη κανένα θεατρικὸν ἔργον!
Παρελθέτω, λοιπόν, ἀπ' ἐμοῦ, τὸ μα-
ζιλαρὶ σας!...

Καὶ ἐγέλασαν, τότε, ὅλοι οἱ ἀρχαί-
τεροι «σταυρωτῆδες» εὐέλπιδες, μὲ
τὴν καρδιά τους.

Στὴ μέση τοῦ χρόνου τῆς δευτέρας
τάξεως τῆς Σχολῆς ὁ Μιχαλακόπου-
λος ἔκαμε μιὰ σπανία χειρονομία πού
ἔμεινε ὡς παράδειγμα γιὰ τίς μεταγε-
νέστερες γενεές. Ὁ νεανικὸς καὶ ὁ
τοῦ ἦταν νὰ γίνῃ ἀξιωματικός. Ἀλλὰ
τότε, πέθανε ξαφνικὰ ὁ πατέρας του

Ἄνδρας Μιχαλακόπουλος

(Γενάρης τοῦ 1894) καὶ ὁ νεαρὸς
εὐέλπις ἀποφάσισε νὰ παρατηρήσῃ
τὴ Σχολή γιὰ νὰ προστατέμῃ τὴν πα-
τρικὴ του οἰκογένεια, πού εἶχε μείνει
χωρὶς στήριγμα!

Ἔτσι, ἔλασε, τότε, ὁ Στρατὸς ἕνα
ἐκλεκτὸν ἀξιωματικὸ, ἀλλ' ἐκέρδισε
ἡ Ἑλλάς ἕνα πολιτικὸ πού προσέφε-
ρε ἀργότερα, ἐξαιρετικὲς ὑπηρεσίες
στὸν τόπο, ὡς ὑπουργὸς καὶ πρωθυ-
πουργός.

Ὁ Μιχαλακόπουλος ὑπῆρξε ἕνας ἀ-
πὸ τοὺς ἀρχαιότερους συνεργάτας τοῦ
Βενιζέλου ὡς βουλευτῆς καὶ ὑπουργός
κι' ἀργότερα (1924) ἔγινε καὶ πρωθυ-
πουργός.

Ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἔργα
τοῦ ἦταν πού ἔδωσε νεράκι στὴ διψα-
λέα πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπ' τὴ λίμνη
τοῦ Μαραθῶνος, ἀφοῦ κανεὶς, ὡς τό-
τε, δὲν κατάφερε νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ πε-
ριτετεῖωδες αὐτοῦ ἔργο.

Κάποτε ὁ πρεσβευτῆς τῶν Ἡνωμέ-
νων Πολιτειῶν, παρασπονόμενος γιὰ
τὴν ἔλλειψι νεροῦ στὴν Ἀθήνα, τοῦ
εἶπε χαριτολογῶν:

— Ξερετε, κύριε Πρόεδρε, τὴν ἴδια
μέρα εἶνε δύσκολο νὰ κάμω μπάνο
καὶ νὰ πῶ καὶ τσάι! Πρέπει μιὰ μέρα
τὸ ἕνα καὶ μιὰ μέρα τὸ ἄλλο!...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔφτασαν στὴν Ἀ-
θήνα πολλὲς προτάσεις γιὰ τὴν ὕδρευ-
σι καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων παρουσιά-
στηκε καὶ ἕνας Ἀμερικανὸς — Μὰκ
Ἀρθουρ λεγόμενος μάλιστα — πού τοῦ
εἶπε ὅτι ἔχει σπουδαία σχέδια, ἀλλὰ
δὲν εἶχε... εὐρεῖ ἀκόμη τὰ κεφάλαια!

Ὁ Πρόεδρος τὸν ἄκουσε μὲ προ-
σοχὴ καὶ ἀφοῦ τὸν ἀφῆκε νὰ τελεώσῃ,
τοῦ εἶπε μὲ τὸ συνηθισμένον χιῶμοσ
του:

— Ἀκούστε, κύριε Μὰκ Ἀρθουρ.
Αἱ προτάσεις σας μοῦ θυμίζουν τὸ
ἀνέκδοτο τοῦ συμπατριώτη σας ὑπο-
ψηφίου γαμπροῦ πού πῆγε μιὰ μέρα
σ' ἕναν πᾶμπλουτο Ἀμερικανὸ καὶ
τοῦ εἶπε: «Σας προτείνω, κύ-
ριε, μιὰ σπουδαία ἐπιχείρησι,
ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ κερδίσετε,
ἀσφαλῶς καὶ ἀμέσως, δέκα ἐ-
κατομμύρια δολάρια!» Ὁ
πλούσιος Ἀμερικανὸς τοῦ εἶ-
πε, τότε, μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέ-
ρον: «Λέγετε ἀμέσως περὶ τί-
νος πρόκειται!» Καὶ τότε ὁ ἄ-
πενταρος ὑποψήφιος γαμπρὸς
τοῦ ἀπήντησεν ἀφελῶς: «Ἐχε-
τε μιὰ κόρη καὶ τῆς δίδετε
προίκα εἰκόσι ἐκατομμύρια
δολάρια. Νὰ τὴν δώσετε σὲ
μένα πού δέχομαι μόνο δέκα.
Καὶ ἰδοὺ ἀμέσως τὸ θετικὸ
κέρδος τῶν 10 ἐκατομμυ-
ρίων!» Ἐξω φρενῶν, τότε, ὁ
Ἀμερικανὸς πλούσιος, ἐκάλε-
σε τὸν κλητῆρα τοῦ γραφείου
του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁδηγῆστε, παρακαλῶ,
τὸν κύριο στὴν ἐξώπορτα! Ἐ-
χει ἀνάγκην καθαρῶ ἀέρος!

Ὁ Μιχαλακόπουλος ἦταν ἕ-
νας ἀπὸ τοὺς εὐφρεστεροὺς ἀ-
νεκδοτολόγους καὶ ἡ μνήμη
του, ὡσάκις διηγείτο ἦτο ἀπέ-
ραντη καὶ ἀνεξάντλητη. Πο-
λὲς φορές ὁ Βενιζέλος τὸν ἀ-
πελάμβανε διηγούμενον καὶ ξε-
χνούσε ἄλλες ἀσχολίες του.
Τὸ χιῶμοσ του ἦταν πηγαῖο
καὶ σπανίως ἄφηνε καὶ κανένα
ἄλλον νὰ... μιλήσῃ.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΤΑΓΓΙΣΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ένας πρόδρομος του Βορονόφ

Τρεις περίπου αιώνες πριν απ' τον περίφημο Βορονόφ, κάποιος πρόδρομος του άσχημης οδοιπόρου με το πρόβλημα του ξανανειώματος των γέρων. Η ιστορία αυτή είχε αρκετά ενδιαφέροντα κι' ελάχιστα γνωστά.

Στα μέσα του 17ου αιώνα, ο άνωτερος δικαστικός Μονμόρ, που άγαπούσε τα γράμματα και τις τέχνες, είχε μεταβάλει το σπίτι του, στο Παρίσι, σ' έντεκτοριο σφών, λογίων κι' επιστημόνων. Μία μέρα λοιπόν, παρουσιάσθηκε σ' αυτό τον κύκλο ένας Βενεδικτίνος μοναχός, ο δόν Ρομπέρ, κι' υπέβαλε μία μελέτη του για την ανανέωση του ανθρώπινου οργανισμού. Δεν έπρεκετο να... κομματιάσει κανείς τους ανθρώπους και να τους βράζει με διάφορα βότανα, όπως έκανε η Μήδεια. Απλοστάσια, θάβγαζε απ' τις φλέβες τους όλο τους το αίμα και θα τ' αντικαθιστούσε με καινούργιο!

Οι γνωστοί του Μονμόρ άρχισαν στις κοροϊδίες τον καλόγερο. Κι' εκείνος έφυγε, θυμωμένος, με την απόφαση ν' άρσει τους ανθρώπους να γερνούν, αφού έτσι το ήθελαν...

Σε λίγο καιρό όμως, έγινε γνωστό ότι ο Άγγλος γιατρός Λούουερ είχε παραδεχθεί τις άρχες του κι' ότι είχε κάμει στην Όξφόρδη μία αξιοθαύμαστη μεταγγίσι αίματος, με άπώλυτη επιτυχία. Να οι λεπτομέρειες του πειράματος αυτού, εκπληκτικού για την εποχή του:

Ο γιατρός έδεσε μαζί δυο σκυλιά, πάνω σ' ένα τραπέζι. Αποκόλυψε την καρδιά του ενός, την έδεσε στις δυο άκρες της με μεταξωτή κλωστή, την άνοιξε στη μέση κι' έχωσε μέσα ένα ελαστικό σωλήνα. Έπειτα έκαμε τα ίδια σε μία φλέβα του λαίμου του δευτέρου σκύλου, βάζοντας όμως δυο σωλήνες, τον ένα για να παίρνει το αίμα και τον άλλον για να τ' αδειάζει. Ο πρώτος απ' αυτούς ενώθηκε με το σωλήνα του πρώτου σκύλου. Τέλος, κόπτηκαν οι μεταξωτές κλωστές και το αίμα έσχυθηκε ελεύθερα απ' το σώμα του ενός ζώου στις φλέβες του άλλου.

Οι δυο σκυλίοι δεν έδειξαν κανένα σημείο ανησυχίας, σ' όλη τη διάρκεια του πειράματος. Όλες οι έφημερίδες έγραψαν άμέσως τις λεπτομέρειες της πρωτοφανούς αυτής επέμβασης. Την επάνελαβαν πολλοί Άγγλοι γιατροί, και στο Παρίσι άρχισαν να μετανοούν γιατί είχαν κοροϊδευτεί το σοφό Βενεδικτίνο.

Στην ανακάλυψη αυτή άρχισαν να βλέπουν χίλια πλεονεκτήματα για το ανθρώπινο γένος: Οι γέροι θα ξανανέωναν, οι εξασθενημένοι οργανισμοί θα πλουτίζονταν με νέες δυνάμεις, το άρρωσθημένο αίμα θα εξυγιαίνετο... κι' ίσως — γιατί

όχι; — θ' άλλαζε ακόμη κι' ο χαρακτήρας του ανθρώπου! Το αίμα του προβάτου π.χ. θα καταπράυνε τους δεξυθμούς και το αίμα του λιονταριού θα δίνει θάρρος στους δειλούς.

Προπάντων οι γυναίκες έδειχναν ζωηρότατο ενδιαφέρον, κι' οι ηλικιωμένες κυρίες παρακινούσαν τους Γάλλους γιατρούς να σπεύσουν να τελειοποιήσουν μία τόσο παρήγορη εφεύρεση... Ένας καθηγητής της φιλοσοφίας στο Παρίσι, όνόματι Ντενύ, έσπευσε τότε ν' αντιπροκριθεί στις επιθυμίες του γυναικείου φύλου. Πήρε δυο σκυλιά, τάδεσε σφιχτά κι' εφάρμοσε πάνω τους με την ίδια επιτυχία, το πείραμα του Άγγλου γιατρού.

Ός τότε όμως, η επέμβασις είχε γίνει μόνο σε ζώα. Ο καθηγητής Ντενύ θέλησε να πειραματισθεί και σε ανθρώπους.

Γιατί όχι; Μήπως δεν έχρησιμοποιούντο τότε ανθρώπινα πλάσματα για φρικωδέστερα πειράματα; Μήπως, στην κεντρικότερη πλατεία των Παρισίων, δεν είχαν γδάρει ζωντανά ένα κατάδικο, για να δουν πόσο μπορούσε να ζήσει χωρίς δέρμα;...

Διάλεξε λοιπόν ο πειραματιστής ένα νέο εργάτη, κοχεκτικό κι' εξαντλημένο από τρεις άφαιμάξεις που του είχαν κάνει. Του μεταγγίσε το αίμα ενός προβάτου, κι' ο άρρωστος ξανανάρθηκε γρήγορα τις δυνάμεις και τη ζωτικότητα του.

Το πείραμα επανέλθηκε και σ' ένα θυρωρό, με τα ίδια άποτελέσματα.

Ο θρίαμβος του Ντενύ ήταν πλήρης. Μα ο φθόνος ενέδρευε γύρω του. Κι' έτσι, σε μία παρισινή έφημερίδα του 1660, δημοσιεύθηκαν τα παρακάτω σχόλια:

«Η μεταγγίσις του αίματος ενός ζώου στις φλέβες ενός ανθρώπου δεν είναι άραγε μπάτσος κατά της αξιοπρέπειας του ανθρώπινου γένους; Και μήπως είναι μόνον αυτό; Μήπως δεν υπάρχει κίνδυνος, με την εξωφρενική μέθοδο της μεταγγίσεως, να εισαγάγουμε στον οργανισμό μας τα σπέρματα άγνωστων ασθενείων; Κι' αν, για να εξουδετερωθεί το μειονέκτημα αυτό ύπρχε περίπτωση χρησιμοποίησε ανθρώπινου αίματος, δεν θ' άποτελούσε αυτό την εσχάτη προσβολή κατά των ίερωτέρων νόμων της Φύσεως;»

Μα ο καθηγητής Ντενύ δεν έχασε την ψυχραιμία του. Απάντησε ότι «το αίμα των ζώων δεν είχε τίποτε που μπορούσε να πληγώσει τον ανθρώπινο οργανισμό» ότι η άγνοια κι' η άρετή άπαντώνται περισσότερο στα ζώα παρά στους ανθρώπους, κι' ότι αυτά είναι περισσότερο έγκρατά και δεν παρασύρονται από πάθη και ελαττώματα!

... κι' η αλήθεια ότι η μέθοδος

της μεταγγίσεως αίματος δεν ξανανέεισε τους γέρους, όπως έλπιζαν οι πρωτοπόροι της. Χρησιμοποίηθηκε όμως στην έποχή μας άμέτρητες φορές για τη σωτηρία άρρώστων και πληγωμένων που κινδύνευαν.

☉☉

Η επίδρασις του παγωτού

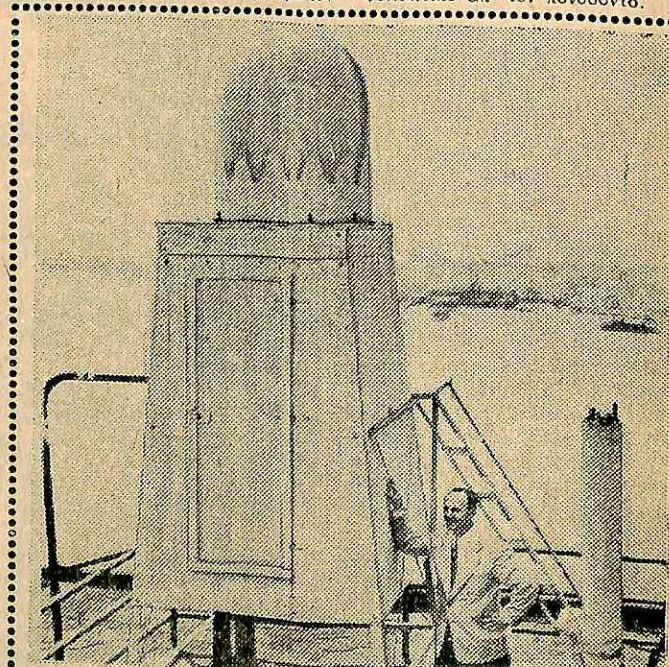
Δεκάεξη νέοι δέχθηκαν πρόθυμα να χρησιμεύσουν για ένα πείραμα που έγινε από τρεις γιατρούς του Πανεπιστημίου της Μινεσότα. Έφαγαν δηλαδή όλοι μία ώριμή ποσότητα παγωτού, για να εξακριβωθεί η επίδρασις του στον οργανισμό. Το παγωτό αυτό περιείχε θεικόν βάριον, που θα επέτρεπε κατόπιν ν' ακτινοσκοπηθεί το στομάχι, για να διαπιστωθεί αν είχε διαταραχθεί καθόλου η λειτουργία του.

Να τώρα τα συμπεράσματα του πειράματος: Η περιεκτικότης σακχάρου στο αίμα είχε διπλασιασθεί σχεδόν, έπειτα από μισή ώρα. Το στομάχι δεν πειράχθηκε καθόλου. Η θερμοκρασία του δέρματος των δακτύλων είχε ελαττωθεί κατά αρκετούς βαθμούς, 10 λεπτά μετά το φάγμα των παγωτών. Ξαναγύρισε δε στο κανονικό έπειτα από 50 λεπτά της ώρας. Η πίεσις του αίματος κι' η ταχύτης του σφυγμού αυξήθηκαν μόνο στο διάστημα που οι νέοι έτρωγαν το παγωτό, και ξαναγύρισαν στα κανονικά όρια όταν το τελείωσαν.

Τα λαγωνικά μυρίζονται το γκαζί

Τα κυνηγετικά σκυλιά αποδείχθηκαν άριστα για ν' ανακαλύψουν με την όσφρησις τις διαφυγές του γκαζιού απ' τους υπόγειους σωλήνες. Πρέπει να σημειωθεί ότι τα εργοστάσια αερίωφωτος προσθέτουν επίτηδες στο αέριο γαζικές ουσίες με ισχυρή και δυσάρεστη μυρωδιά, για ν' ανακαλύπτεται εύκολα κάθε διαφυγή πριν υπάρξει κίνδυνος ασφυξίας. Η όσφρησις λοιπόν των σκυλίων είναι ιδιαίτερα ευαίσθητη σ' αυτές τις ουσίες.

Η εξακρίβωσις του σημείου απ' όπου ξεφεύγει το γκαζί από υπόγειους σωλήνες, γίνεται συνήθως από ειδικευμένους εργάτες, που άνοίγουν τρύπες στο έδαφος κάθε 3 μέτρα, μαζεύουν δείγματα αέρος και χύματος και τα εξετάζουν αν περιέχουν γκαζί. Η εργασία όμως προχωρεί άργα μ' αυτό τον τρόπο.

ΤΟ ΡΑΝΤΑΡ ΚΑΙ Η ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο μετεωρολογικός σταθμός της Νέας Υόρκης είναι ο πρώτος στον κόσμο που χρησιμοποίησε το ραντάρ για την πρόγνωση του καιρού. Στη φωτογραφία μας, η νέα εγκατάστασις και στη βάση της ο μετεωρολόγος Έρνεστ Κρίστου, που είχε πρώτος την ιδέα της χρησιμοποίησε του ραντάρ στη μετεωρολογία.

... κι' η αλήθεια ότι η μέθοδος

ένω τα σκυλιά είναι ταχύτερα κι' ανακαλύπτουν και τις παραμικρότερες ακόμη διαφυγές. Η νέα αυτή μέθοδος άρχισε να εφαρμόζεται ήδη στο Τέξας των Ήνωμένων Πολιτειών.

Τό... άργό άεροπλάνο

Το ναρκητριτικό ενός νέου άεροπλάνου, που έπενθαν ένας καθηγητής του Πολυτεχνείου της Μασαχουσέτης κι' ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, έγινε όχι η ταχύτης αλλά... η βραδυτης! Το άεροπλάνο αυτό απέδειξε ήδη έμπράκτως ότι μπορεί να προσγειώνεται και ν' απογειώνεται από ένα χώρο μικρό όσο ένα γηπέδο του τένις. Οι κατασκευαστές του το ώνόμασαν «έλικοπλάνο», γιατί οι ιδιότητές του παρομοιάζουν με του ελικόπτερου. Είχε όμως ένα μονοπλάνο, όμοιο στην εμφάνισι με όλα τ' άλλα. Μπορεί να πετάξει με μία ελάχιστη ταχύτητα 43 χιλιομέτρων την ώρα, χωρίς κανένα κίνδυνο της ισορροπίας του, αλλά και ν' αναπτύξει ταχύτητα σαν των κοινών άεροπλάνων ίδιου τύπου. Τέλος, δεν κάνει περισσότερο θόρυβο από ένα αυτοκίνητο.

Γιατί είναι γλυκά τα φιλιά;

Η χημική Έταιρεία Μονσάντο βάλθηκε να μάς χαλάσει όλο το γούστο των φιλιών... Πράγματι, μάς πληροφορεί ότι η γλυκύτης οφείλεται... στη ζαχαρίνη που περιέχουν πολλές μάρκες κρανιονιών για τα χείλη! Η ποσότης της είναι ελάχιστη, ως ένα διακοσιοστόν του γραμμαρίου σε κάθε κρανιόνι, κι' όμως αρκεί για να δώσει μία γλυκύτητα στο φιλί.

Γύρω απ' τα δόντια

Ο άρχαίος σφάξς Άριστοτέλης διδάσκει ότι οι άντρες έχουν... περισσότερα δόντια απ' τις γυναίκες!

Οι Άταλοι πιστεύουν ότι οι άνθρωποι που έχουν αραιά δόντια, είναι τυχεροί στη ζωή τους.

Πολλοί πρωτόγονοι λαοί θεωρούν κακό σημάδι το να φυτρώνει ένα δόντι άμέσως μετά τη γέννησι του παιδιού. Οι Μπαντούτες της Αφρικής σκοτώνουν τα παιδιά αυτά, καθώς κι' εκείνα που βγάζουν δόντια πρώτα στην επάνω σιαγόνα!

Ένα περιέγραφο από δόντια λαγού, λύκου, σκυλιού ή άρκουδας θεωρείται απ' τους νέγρους της Ν. Καρολίνας ως το καλύτερο προφυλακτικό απ' τον πονόδοντο.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η εξέτασις του στήθους και των γεννητικών οργάνων

Όλοι οι γιατροί δεν άφίνουν ευκαιρία που να μη τονίσουν ότι είναι σήμερα άδικαιο-λογητός κάθε άνθρωπος που παθαίνει καρκίνο και τον άφινει να προχωρήσει τόσο ώστε να γίνει άδεράπευτος.

Οι γυναίκες είναι σ' αυτό το ζήτημα τυχερώτερες απ' τους άντρες, γιατί τα 90% των περιπτώσεων του καρκίνου σ' αυτές μπορεί ν' ανακαλυφθούν εύκολα και έγκαιρα. Πράγματι, στις γυναίκες ο καρκίνος προσβάλλει ιδίως το στήθος και τη μήτρα. Έκδηλώνεται λοιπόν με όγκους στο μαστό, που βρίσκονται άμέσως με την ψηλάφησι, ή με αιμορραγία των γεννητικών οργάνων. Και τα δυο αυτά συμπτώματα άπαιτούν άμεσο ιατρική εξέτασι.

Ο καρκίνος μπορεί να προσβάλλει οποιαδήποτε ηλικία, είνε όμως συχνότερος στις ηλικιωμένες γυναίκες καθώς και σ' εκείνες που βρίσκονται στην έποχή της οριστικής διακοπής των έμμηνων. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει ποτέ θα έμφανισθεί. Να γιατί κάθε γυναίκα πρέπει ν' άποκτήσει τη συνήθεια να εξετάζει το στήθος της την 1η του κάθε μηνός.

Αν δεν βρή τίποτε το ασυνήθιστο, όπως π.χ. μία μάλα σκληρότερη ή μαλακότερη ιστίαν, ή κάποιο πόνο, ή μία μικρή αιμορραγία, ή λίγο έκκριμα απ' τη θηλή, θα έπαιναλάβη την εξέτασι τον επόμενο μήνα. Αν άπεναντίας αντίληφθαι κάποιο τέτοιο σύμπτωμα, πρέπει να συμβουλευθεί χωρίς άργοπορία το γιατρό.

Στις περισσότερες περιπτώσεις πρόκειται για κάτι το άσημαντο. Δεν αποκλείεται όμως να νάνε άρχη καρκίνου. Η εξέτασις αυτή δεν θα σάς άπασχολήσει περισσότερο από λίγα λεπτά της ώρας, μπορεί δε να σάς σώσει τη ζωή. Δεν πρέπει να γίνεται πρόχειρα, π.χ. ενώ παίρνετε το λουτρό σας, αλλά συστηματικά και μ' επιμέλεια, την πρώτη μέρα κάθε μηνός.

Τα ιατρικά χρονικά αναφέρουν χιλιάδες περιπτώσεις, που αποδεικνύουν ότι ο καρκίνος του στήθους μπορεί να θεραπευθεί μόνιμα και άπόλυτα, όταν ανακαλυφθεί και καταπολεμηθεί στην άρχή του. Κι' όμως, οι περισσότερες γυναίκες άμελουν την τόσο εύκολη αυτή εξέτασι. Άλλες πάλι κάνουν κάτι ακόμη εξωφρενικότερο: ενώ ανακαλύπτουν ένα άνησυχαστικό σύμπτωμα στο στήθος τους, δεν πηγαίνουν στο γιατρό, γιατί... φοβούνται μήπως τους πη πως είναι καρκίνο! Και φυσικά, πληρώνουν αυτό το φόβο τους με τη ζωή τους...

Όσο για τον καρκίνο της μήτρας (ή των γεννητικών οργάνων εν γένει), έκδηλώνεται με άδικαιολόγητο έκκριμα, ή αιμορραγία (έξω απ' τις ημέρες των έμμηνων) ή πόνο. Τα συμπτώματα όμως αυτά, ιδίως το τελευταίο, παρουσιάζονται όταν πιά η άρρώστεια είναι άκετα προχωρημένη.

Στην Αμερική λοιπόν, όπου έχει συστηματοποιηθεί ο αντίκαρκινικό άγών όσο πουνεγάλλω, υπάρχουν διαγνωστικά Κέντρα, που εξετάζουν όλο την

κόσμο, για ν' ανακαλύψουν τις περιπτώσεις καρκίνου που δεν έχει ακόμη έκδηλωθαι με φανερά συμπτώματα. Στα Κέντρα αυτά, εξετάζονται με ειδική μικροσκοπική μέθοδο οι έκκρίσεις του κόλπου των γυναικών. Αν βρεθούν μέσα σ' αυτές κύτταρα καρκινώδη, σημαίνει ότι υπάρχει καρκίνος της μήτρας ή του κόλπου.

Η εξέτασις αυτή επιτρέπει τη διάγνωση του καρκίνου ολόκληρους μήνες ή χρόνια πριν εμφανισθούν τα πρώτα άισθητά συμπτώματά του, όταν είναι δηλαδή εύκολη και ριζική η καταπολέμησις του με άκτινοθεραπεία.

Αν τα άποτελέσματα είναι άρνητικά, η εξέτασις επαναλαμβάνεται έπειτα από 3-6 μήνες.

☉☉

Τα μυζικ γυαλιά

Ο δόκτωρ Φράνκλιν Φούτ, πρόεδρος της αμερικανικής «Εθνικής Έταιρείας για την Προφύλαξι από την Τύφλωσι», τονίζει ότι πολλοί άνθρωποι κάνουν δυο βασικά σφάλματα, όταν φορούν σκούρα ματογυαλιά για τον ήλιο, κι' ότι τα πληρώνουν ακριβά.

Το πρώτο σφάλμα είναι ότι κάνουν κατάχρησι, φορώντας τα ματογυαλιά αυτά ακόμη και στη σκιά, όταν δεν χρειάζονται πραγματικά. Έτσι όμως τα μάτια γίνονται πολύ εύαισθητα κι' υποφέρουν ακόμη κι' απ' το μέτρο φώς.

Άλλοι πάλι νομίζουν ότι μπορούν να κυττάζουν ακίνδυνα τον ήλιο, μέσα απ' τα σκούρα γυαλιά τους. Έτσι παθαίνουν ένα είδος εγκαύματος του αμφιβλαστροειδούς, και στο έξης βλέπουν διαρκώς μαύρους κύκλους στη μέση κάθε πράγματος που κυττάζουν.

Τα καλά ματογυαλιά του ήλιου πρέπει να ελαττώνουν την άντηλιά που κουράζει τα μάτια, και ν' άπορροφούν τις άόρατες υπεριώδεις και υπεριώδεις ακτίνες που υπάρχουν στο ήλιο φώς. Οι πιο επικίνδυνες είναι οι υπεριώδεις, γιατί μπορεί να προκαλέσουν έρεθισμό των ματιών, προσωρινή τύφλωσι κι' ελάττωσι της άντοχής στις όσθαλμικές μολύνσεις. Είναι δε πολλές ιδίως στην άκρογυαλιά, κοντά σε μία λίμνη ή σ' ένα χιονισμένο τοπίο, γιατί αντανακλώνται απ' το νερό ή απ' το χιόνι.

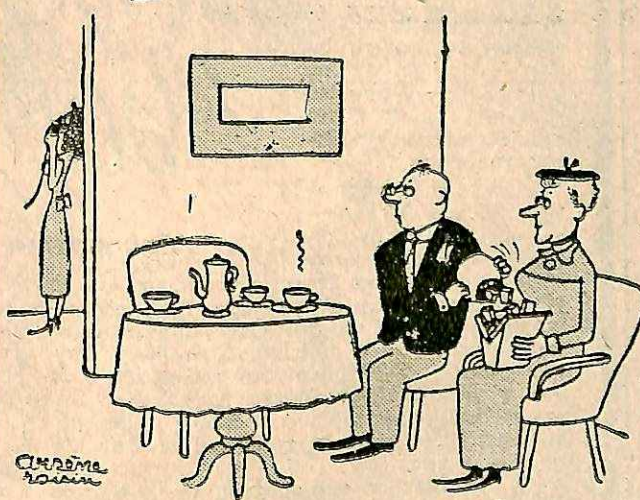
Τέλος, ο δόκτωρ Φούτ συνιστά στους σφάξ να μη φορούν ποτέ σκούρα ματογυαλιά με το σκοπό ν' άποφύγουν τη λάμψη των προβολών των αντικρινών αυτοκινήτων, όταν οδηγούν τη νύχτα. Γιατί μ' αυτό τον τρόπο δεν βλέπουν πιά αρκετά καθαρά ώστε να σφάξουν μ' ασφάλεια.

Ένα φάρμακο για την χιμοφιλία

Έγιναν τελευταίως με άρεκή επιτυχία δοκιμές χρησιμοποίησε της «ίσταμιν» σε περιπτώσεις αιμοφιλίας — της παράξενης δηλαδή και κληρονομικής παθήσεως που έμποδίζει το αίμα να πήξει. Με ένδοφλέβειες ενέσεις της ουσίας αυτής σταματούν οι άκατάσχετες αιμορραγίες που προκαλεί η αιμοφιλία, και το αίμα πήζει κανονικά.

Αν οι δοκιμές αυτές επιτύχουν, θα είναι μία νίκη της ιατρικής εναντίον αυτού του επικίνδυνου φαινομένου του οργανισμού μερικών ανθρώπων.

Τελωτοθεραπεία

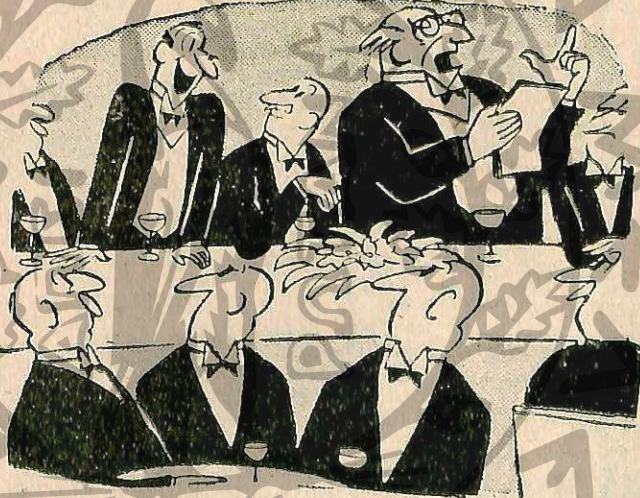

ΚΛΟΠΗ ΖΑΧΑΡΩΣ

— Δυο επισκέψεις ακόμα και θα μπορέσεις αύριο να φτιάξεις το γλυκό σου!... (Από την «France - Hebdo»)

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ

— Κατά τη διάρκεια του λόγου του κυρίου Βουλευτού έγω θα σας πω μερικές ευθymes ιστοριούλες.

Το αυτοκίνητο έτρεχε στον έρημο έξοχικό δρόμο, άνάμεσα στο δάσος. Η Μαρτίν ένοιωσε την έπιθυμία νά σφιχτή δίπλα στον Πιέρ, νά του πη πώς τον αγαπούσε. Έκείνος όμως έμενε προσεκτικός, κυττάζοντας τó δρόμο...

Είχαν γνωριστή πρό ενός μηνός. Ο Πιέρ είχε έξηγήσει στην κοπέλλα ότι εργαζόταν σέ μία ασφαλιστική εταιρεία την ήμέρα και τή νύχτα έπαιζε πιάνο σ' ένα μπάρ. Κι' εκείνη είχε αγαπήσει τήν απλότητά του, πριν ν' αγαπήσει αυτόν τόν ίδιο. Είχαν ξαναδώθ' επανειλημμένως, αλλά μόνον σάν καλοί φίλοι, δίχως ν' ανταλλάξουν κανένα έρωτόλογο. Σήμερα είχαν φύγει για μία έκδρομή, μ' ένα αυτοκινητάκι πού είχε δανεισθή ό Πιέρ από κάποιον φίλο του.

Ο νέος πάτησε περισσότερο τó γκαζί του αυτοκινήτου. Η Μαρτίν κύτταζε τó προφίλ του, τά κοκκινωπά μαλλιά του, τά άκανόνιστα χαρακτηριστικά του. Δέν ήταν άραιοι, κι' όμως αυτή τόν αγαπούσε. Είχε γεννηθή έτσι, απλά, αυτός ό έρωας της, σάν κάτι φυσικό...

— Σ' αγαπώ... πρόφερε χαμηλόφωνα. Αλλά ό θόρυβος του μοτέρ σκέπασε τή φωνή της. Ο Πιέρ δέν τήν άκουσε... Μά, κι' αν τήν άκουγε, ήταν ζήτημα αν θα τής άπαντούσε. Καταλάβαινε ή Μαρτίν ότι δέν τήν αγαπούσε. Ήταν πάντα διακριτικός, εύγενικός, περιποιητικός μαζί της, αλλά τίποτε περισσότερο από ένας καλός σύντροφος. Τόν συγκρατούσε άραγε ή φυσική δειλία του, και δέν τόν άφινε νά έκδηλωθ'... Ποτέ ίσως δέν θα γινόταν εύτυχισμένη κοντά του!... Πόσο ήθελε νά κλάψ'!

Τό δάσος είχε τελειώσει τώρα. Υπήρχαν μόνον πού και πού μοναχικές λευκές στις δυό πλευρές του δρόμου. Τό αυτοκίνητο έτρεχε πιο γρήγορα.

— Μαρτίν... πρόφερε ό Πιέρ, κυττάζοντας πάντα εμπρός του. Έχω τήν έντύπωση ότι ή εταιρεία πρόκειται νά με άπολύσ'ι, για λόγους οικονομίας...

Μιλούσε δύσκολα, με φανερά άμηχανία. Όστόσο ή φωνή του χάιδευε σάν μουσική τ' αυτιά της Μαρτίν.

— Σας μένει πάντα τó πιάνο, άπάντησε ή κοπέλλα.

— Είνε έντελώς άνεπαρκές... "Άλλωστε δειλιάζω εμπρός στον κόσμο..."

— Ναι, είσαστε ύπεροβολικά δειλός, είπε ή Μαρτίν μαλακά κι' έιθαρρυντικά.

Έκείνος τήν κύτταζε μία στιγμή κι' έπειτα είπε διατακτικά:

— Ξέρετε, Μαρτίν... Έγώ... σας...

Σταμάτησε πάλι. Η Μαρτίν είχε πλημμυρίσει από εύτυχία. Ήταν βεβαία τώρα ότι ό Πιέρ τήν αγαπούσε!... Ακούμπησε τρυφερά τó χέρι της στο μπράτσο του.

— Πιέρ!... μουρμούρισε, ένώ εκείνος τήν κύτταζε στά μάτια.

Αμέσως όμως έβγαλε ένα ούρλιασμα τρόμου: Μία τεράστια λεύκα είχε ξεπροβάλει, σέ μία στροφή, εμπρός στο αυτοκίνητο!... Έπειτα ή κοπέλλα έχασε τίς αισθήσεις της...

Όταν συνήλθε κι' άνοιξε τά μάτια της, είδε τή λεύκα και θυμήθηκε: Τό αυτοκίνητο έτρεχε πολύ, τή στιγμή πού είχε πιάσει τó μπράτσο του Πιέρ. Έκείνος είχε άφαιρεθ'ι μία στιγμή, δέν είχε προσέξει τή στροφή κι' είχε πέσει πάνω στο δέντρο...

Ανασηκώθηκε, κύτταξε γύρω της και τόν

Γιά τήν καρδιά της Μαρτίν

Αισθηματικό διήγημα

Καθώς εκείνος δέν άπαντούσε, άνοιξε τó σασκάκι του κι' άκροάσθηκε τήν καρδιά του: Χτυπούσε κανονικά... Έλυσε τή γραβάτα του και παραμέρισε τó πουκάμισό του, για νά βεβαιωθ'ι ότι δέν έτρεχε αίμα από πουθενά. «Είνε λιπόθυμος μόνον!» σκέφθηκε, κάπως καθησυχασμένη.

Κατόπιν όμως τήν ξετρέλλανε ή ύποψία μήπως είχε πάθει έσωτερική αίμορραγία. Κι' αυτή τόν κύτταζε, με τó χέρι της άκουμπισμένο στο γυμνό στήθος του, άνίκανη νά κάν'ι τίποτε!...

Πετάχτηκε όρθια και κύτταξε γύρω, άναζητώντας μία βοήθεια. Μά ό δρόμος ήταν έντελώς έρημος, τήν ώρα αυτή, και τó κοντινότερο χωριό άπέλει πολύ...

Έπεχείρησε νά ξαναφέρ'ι στις αισθήσεις του τόν Πιέρ, χτυπώντας του έλαφρά τά χέρια. Βλέποντας ότι δέν συνερχόταν, έχασε πιά τελείως τήν ψυχραιμία της. Τό μυαλό της γύριζε... Ακούμπησε τó μάγουλό της στο δικό του. Η έπαφή αυτή τήν άνακούφισε λίγο.

— Πιέρ!... Μικρέ μου Πιέρ! μουρμούρισε γλυκά. Σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ!...

Ένοιωσε έξαφνα ένα χέρι νά τήν άγκαλιάζ'ι. Και, πριν άνοίξ'ι τά μάτια του, ό Πιέρ είπε, με φωνή γεμάτη εύτυχία:

— Μαρτίν, αγαπημένη μου!...

Έτσι, πρόσωπό με πρόσωπο, άμυλητοι, σκουσαν για λίγο τίς καρδιές τους νά χτυπούν χαρούμενα.

Πέρασαν τó υπόλοιπο απόγεμα ξαπλωμένοι κοντά - κοντά, κάνοντας τά σχέδια για τó μέλλον. Τέλος, ή Μαρτίν βοήθησε τόν Πιέρ νά σηκωθ'ι. Βλέποντας με πόση εύκολία τó κατώρθωσε, ρώτησε με κάποια έκπληξη:

— Δέν πονάτε;... Δέν έχετε χτυπήσει πουθενά;

— Όχι... δηλαδή... λίγο, στον άγκώνα.

Φαινόταν πιο άδέξιος παρά ποτέ. Η Μαρτίν τόν ώδήγησε ως τó αυτοκίνητο και κάθισε κοντά του. Τό μοτέρ άρχισε άμέσως νά λειτουργή, δίχως δυσκολία.

— Σταματήστε! φώναζε ή Μαρτίν, τή στιγμή πού ξεκινούσαν.

Κατέβηκε βιαστικά κι' έτρεξε ως τή λεύκα. Κανένα ίχνος της συγκρούσεως δέν φαινόταν πάνω στον κορμό. Ξαναγύρισε στο αυτοκίνητο, έρριξε μιάν ματιά στά φτερά, στο ψυγείο, στους προφυλακτήρες: "Όλα ήσαν άθικτα!"

Κάθισε κοντά στον Πιέρ και του είπε, μ' ένα μίγμα θυμού, ειρωνείας και τρυφερότητας:

— Είσαθε άπατεώνας! Φρενάρατε και σταματήσατε ένα μέτρο μακριά άπ' τó δέντρο. Έγώ φοβήθηκα και λιποθύμησα...

Όταν είδατε νά συνέρχ'ι, άι, προσποιηθήκατε σείς τó λιπόθυμο. Κι' έτσι μου κλέψατε μία έκμυστήρευσι! Δέν σας άναγώ πιά!

— Μά, δίχως αυτό τó "δυστύχημα", δέν θα μου λέγατε ποτέ πώς μ' αγαπούσατε!

Έκείνη δέν άπάντησε, αλλά και δέν αντίσταθηκε όταν τήν τσάβηξε πιο κοντά του...

— Κι' έγώ, συμπλήρωσε ό Πιέρ, δέν θα τολμούσα ποτέ νά σας ζητήσω νά γίνετε γυναίκα μου...

ZAN MONTÓ

